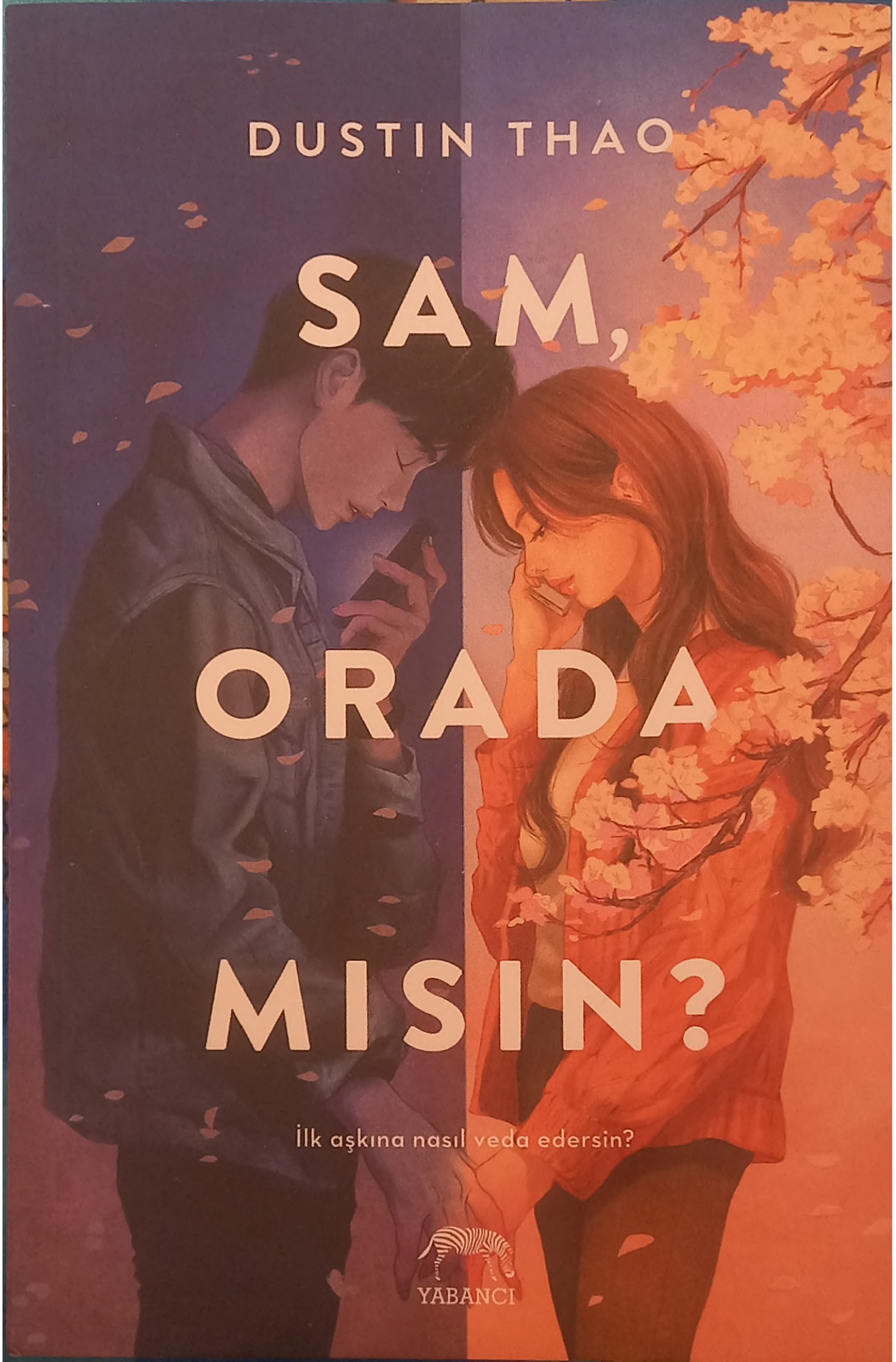
DUSTIN THAO
SAM,
ORADA
MISIN?
İlk aşkına nasıl veda edersin?
YABANCI

"Bu genç yetişkin kitabının heyecan uyandıran hikâyesi ve manga tarzı muhteşem kapağı okurlara duygusal bir girdaba kapılmayı vadediyor. Thao hiç hayal kırıklığına uğratmıyor. *Sam, Orada mısın?* hedefini tam on ikiden vuran sayısız sahnede, darbesini doğrudan okurun göğsüne indiriyor."
—*ASSOCIATED PRESS*

"*Sam, Orada mısın?* akıllardan çıkmayacak derecede olağanüstü bir çıkış romanı. Dustin Thao kederi, pişmanlığı, ikinci şansları ve ilk aşktan kalan o saf güzel anları birbirine nazikçe dokuyor. Bu kitap için döktüğünüz her gözyaşına değecek."
—JULIAN WINTERS

"Thao, keder üzerine yazılmış sessiz ve dokunaklı bir kitabı başarılı şekilde bilimkurguyla birleştiriyor. Etkileyici ve hüzünlü."
—*BOOKLIST*

"Dustin Thao'nun duygu yüklü kitabı *Sam, Orada mısın?*'a dalmadan önce peçetelerinizi hazır etmeyi unutmayın."
—*POPSUGAR*

"Keder ve kayıplara dair yürek burkan bir hikâye. *Sam, Orada mısın?* iyileşme ve hayata devam etme üzerine bir büyülü gerçekçilik romanı." —*YOUNG ADULT BOOKS CENTRAL*

"Thao'nun bu ilk romanı okurları içine çekecek ve kalplerini mümkün olan en iyi şekilde kıracak." —*BCCB*

"Aşk, kayıp ve keder üzerine samimi bir hikâye."
—*CULTURESS*

"*Sam, Orada mısın?* kederle ve sevdiklerimizi fazla erken kaybettiğimizde bununla başa çıkma yöntemlerimizle ilgili dingin bir roman. Eğer hüngür hüngür ağlama ihtiyacı duyuyorsanız, bu kitap tam sizlik!" —*THE NERD DAILY*

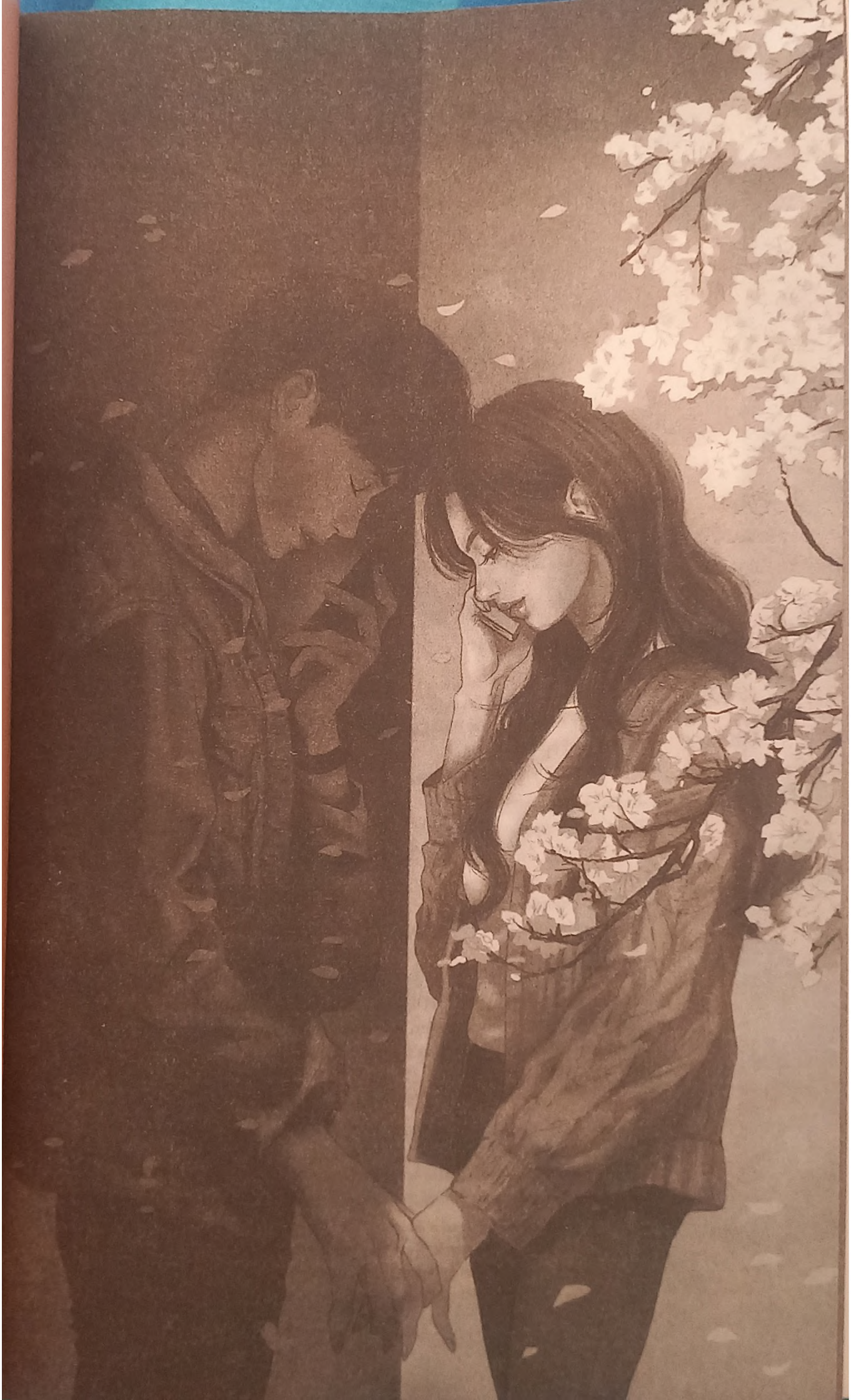

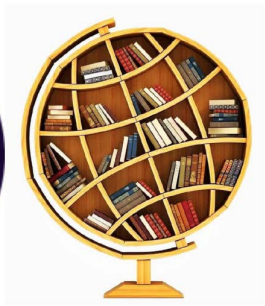

Sam, Orada Mısın?
Özgün Adı | *You've Reached Sam*
Dustin Thao

Yabancı Yayınları | 484

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy, Ece Çavuşlu
Düzelti | Elif Nihan Akbaş
Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ağustos 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-96-4

© Dustin Thao, 2021
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Sırma Çalışıcı, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Sandra Dijkstra Literary Alency'den
ONK Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

SAM, ORADA MISIN?

DUSTIN THAO

Çeviren
Sırma Çalışıcı

EBEVEYNLERİME, BÜYÜKANNEME VE DIAMOND'A

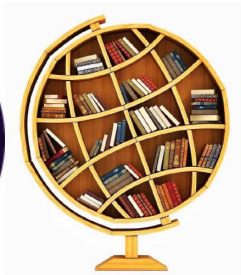

GİRİŞ

Gözlerimi kapadığım an hatıralar aklımda canlandı ve kendimi yeniden en başta buldum.

Kitapçıya girdiğinde birkaç yaprak içeri sürüklendi. Kollarını kıvırdığı kot ceketin altına beyaz bir kazak giyiyordu. İki hafta önce burada çalışmaya başladığımdan beri üçüncü gelişiydi bu. Adı Sam Obayashi'ydi, Edebiyat sınıfımdaki çocuk. Tekrar gelip gelmeyeceğini merak ederek vardiyam boyunca pencereden dışarıya bakmıştım. Nedense birbirimizle henüz konuşmamıştık. Ben müşterilere satış yapıp raflarda açılan boşlukları doldururken o sadece dükkânda öylesine bakınırdı. Aradığı bir şey olup olmadığını anlayamıyordum. Ya da yalnızca bir kitapçıda olma hissini sevip sevmediğini. Ya da beni görmek için gelip gelmediğini.

Adımı bilip bilmediğini merak ederek raftan bir kitabı alırken, boşluğun diğer tarafından bana bakan kahverengi gözlerin parıltısını yakaladım. Fazla uzun gelen bir an boyunca sessiz kaldık. Daha sonra o gülümsedi ve bana bir şey söylemek üzereymiş gibi geldi fakat o henüz konuşma fırsatını bulamadan kitabı aramıza soktum. Yanımdaki sepeti kapıp arka odaya koştum. *Benim*

sorunum ne? Neden ben de gülümsemedim? Anı mahvettiğim için kendimi azarladıktan sonra çıkıp kendimi tanıtmak üzere biraz cesaret topladım. Arka odadan döndüğümde çoktan gitmişti.

Ön tezgâhta daha önce orada olmayan bir şey buldum. Kâğıttan yapılmış bir kiraz çiçeği. Kıvrımlarına hayran kalarak elimde döndürdüm.

Bunu buraya Sam mi bıraktı?

Acele edersem onu yakalayabilirdim ama aceleyle kapıdan çıkar çıkmaz sokak ortadan kayboldu ve kendimi yaklaşık iki hafta sonrada, Üçüncü Cadde'nin köşesindeki gürültülü bir kafeye girerken buldum.

Ahşap zemindeki yuvarlak masaların etrafında toplanmış gençler fotoğraf çekip seramik bardaklardan içeceklerini içiyorlardı. Biraz bol kesim gri bir kazak giyiyordum, kahverengi saçlarım tokayla arkaya tutturulmuş ve düzgünce taranmıştı. Sam'in sesi ben daha onu görmeden kulağıma geldi, tezgâhın arkasında birinin siparişini alıyordu. Yandan ayrılmış koyu renk saçları. Belki önlük yüzündendi ama kasanın arkasında daha uzun görünüyordu. Kafenin diğer ucundaki masaya gidip eşyalarımı bıraktım. Defterlerimi çıkarırken oyalandım ve sadece içeceğimi sipariş etmek için bile olsa ona yaklaşmak için cesaretimi topladım. Masadan başımı kaldırdığımda hemen yanımda, elinde buharı tüten bir bardakla duruyordu.

"Ah..." Aniden ortaya çıkmasıyla irkildim. "Ben sipariş vermedim."

"Evet, biliyorum, geçen sefer bunu sipariş etmiştin," dedi Sam bardağı yine de masaya koyarak. "Ballı lavantalı latte, değil mi?"

Bir fincana, bir başı kalabalık tezgâha ve bir ona baktım. "Ödemeyi orada mı yapmalıyım?"

Güldü. "Hayır. Yani, müessesemizin ikramı. Dert etme."

"Ah."

Aramızda bir sessizlik oldu. *Bir şey söyle, Julie!*

"Başka bir şey istiyorsan yapabilirim," diye önerdi.

"Hayır, bu iyi... Yani... *teşekkür ederim.*"

"Rica ederim," dedi Sam gülümseyerek. Ellerini önlüğünün ceplerine soktu. "Adın Julie, değil mi?" İsim kartını işaret etti. "Ben de Sam."

"Evet, aynı Edebiyat sınıfındayız."

"Doğru. Okumayı yaptın mı?"

"Henüz değil."

"İyi," diye iç çekti. "Ben de."

O orada durmaya devam ederken sessizlik biraz daha uzadı. Hafiften tarçın kokuyordu. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Etrafıma bakındım. "Mola mı verdin?"

Sam tezgâha doğru bakarak çenesini ovuşturdu. "Müdürüm bugün burada değil, sanırım öyle de diyebiliriz." Sırıttı.

"Molayı hak ettiğine eminim."

"Bugün beşinci olacak ama sayan kim?"

İkimiz de güldük. Omuzlarım biraz gevşedi.

"Sakıncası yoksa oturabilir miyim?"

"Tabii..." Eşyalarımı kenara çekerek yanımdaki sandalyeye geçmesine müsaade ettim.

"Buraya nereden taşındın?" diye sordu Sam.

"Seattle."

"Orada çok yağmur yağdığını duydum."

"Evet, yağıyor."

Birlikte oturup okul, aldığımız dersler, kendimizle ilgili küçük şeyler hakkında ilk kez konuşurken gülümsedim. Küçük bir erkek kardeşi vardı, müzik belgesellerini seviyordu ve gitar çalıyordu. Zaman zaman gözleri sanki o da gerginmiş gibi odanın etrafında geziniyordu ama birkaç saatin ardından ikimiz de eski dostlar gibi gülüşmeye başlamıştık. Dışarıdaki güneş alçalırken pencereden vuran ışık, tenini neredeyse altın rengine boyadı. Fark etmemek çok zordu. Sam'in bir grup arkadaşı kapıdan içeri girip de ona seslenince ikimiz de başımızı kaldırdık ve ne kadar zaman geçtiğini fark ettik.

Uzun sarı saçlı bir kız kolunu Sam'in omuzlarına attı ve onu arkadan kucakladı. Bana bir bakış attı. "Bu kim?"

"Julie. Buraya yeni taşındı."

"Aa, nereden?"

"Seattle," diye cevapladım.

Bana dik dik baktı.

"Bu arkadaşım Taylor," dedi Sam ve hâlâ etrafındaki koluna hafifçe vurdu. "Hep beraber film izlemeye gideceğiz. Bir saat içinde işten çıkıyorum. Sen de gelsene."

"Film psikolojik gerilim," diye ekledi Taylor. "Muhtemelen senlik değildir."

Birbirimize baktık. Kızın kabalık edip etmediğini anlamıyordum.

Telefonum masada titredi ve saate baktım. Sanki bir gündüz düşünden uyanmış gibiydim. "Sorun değil. Zaten eve gitsem iyi olacak."

Ben masadan kalkarken Taylor'ın benim kalktığım yere oturması Sam'le birlikte olup olmadıklarını merak etmeme neden oldu. Giderken el salladım ama kafeden çıkmadan önce ön tezgâha yöneldim. Sam'in bakmadığını düşündüğümde çantamdan bir kâğıt çiçek çıkarıp kasanın yanına koydum. Bir kâğıdı, kitapçıda bulduğum kiraz çiçeği şeklinde nasıl katlayabileceğimi öğrenmek için tam bir haftamı video izleyerek geçirmiştim. Eğitimsiz ellerim için adımları takip etmek çok zordu. Zambak ise daha kolaydı.

Çantamın fermuarını kapayıp kafenin kapısından aceleyle çıktım ve birdenbire evimin önündeki verandadaydım, çimenliğe bakıyordum. Sabahın erken saatlerinde çimler hâlâ çiyle kaplıydı. Sam'in arabası, camı inmiş bir şekilde yanaştı. Bir gece önce bana mesaj atmıştı.

Selam. Ben Sam. Ehliyetimi yeni aldım!
Yarın okula bırakmamı ister misin?
İstersen seni yoldan alabilirim.

Yolcu koltuğuna atlayıp arabanın kapısını kapadım. Narenciye ve derinin hoş bir karışımı burnuma geldi. *Bu parfümü mü?* Ben emniyet kemerimi takarken Sam de kot ceketini koltuktan

aldı. Bir USB kablosu, bardak tutucunun içine yerleştirilmiş telefonunu hoparlöre bağlıyordu. Arka planda bir şarkı çalıyordu ama ne olduğunu bilmiyordum.

"İstersen müziği değiştirebilirsin," dedi Sam. "Al, telefonunu bağla."

Bir panik dalgası üzerime çarptı ve telefonumu sıkıca tuttum. Henüz ne dinlediğimi bilmesini istemiyordum. *Ya hoşuna gitmezse?* "Hayır, böyle iyi."

"Sen de mi Radiohead'i seviyorsun?"

"Kim sevmez ki?" dedim. Mahalle sokaklarında sessiz bir araba yolculuğu yaptık. Ben söyleyecek şeyler düşünürken zaman zaman bakıştık. Arka koltuğa baktım. Tavandaki tutamaçta bir takım elbise ceketi asılıydı. "Senin araban mı?"

"Hayır, babamın," dedi Sam müziğin sesi kısarak. "Perşembeleri çalışmıyor, bu yüzden arabayı kullanabileceğim tek sabah bu. Kendi arabamı alabilmek için para biriktiriyorum gerçi. Bu yüzden kafede çalışıyorum."

"Ben de para biriktirmeye çalışıyorum."

"Ne için?"

Düşündüm. "Üniversite sanırım. Belki bir apartman dairesi, ben taşındıktan sonrası için falan."

"Nereye taşınıyorsun? Daha buraya yeni geldin."

Nasıl cevap vereceğimden pek emin değildim,

Sam başını anladığını belirtir gibi salladı. "Yani bu bir *sır*..."

Buna gülümsedim. "Belki başka zaman anlatırım."

"Makul," dedi Sam. Bana baktı. "Bir sonraki perşembeye ne dersin?"

Okulun otoparkına döndüğümüzde kahkahamı tuttum. Yolculuk uzun sürmese de perşembe haftanın en sevdiğim günü olmuştu.

Hatıra yeniden değişti. Işıklar bir spor salonunun zemininde dans ediyor, ben gümüş ve altın rengi balonlardan yapılmış kemerli bir geçitten geçerken müzik bangır bangır çalıyordu. Okul dansının olduğu geceydi ve ben buradaki kimseyi tanımı-

yordum. Annemin seçmeme yardım ettiği, bele oturup eteklere doğru süzülen koyu mavi yeni saten elbiseyi giyiyordum. Uzun saçlarım tepede toplanmışken aynaya baktığımda kendimi zor tanımıştım. Evde kalmak istemiştim ama ailem beni dışarı çıkmaya ve arkadaş edinmeye zorlamıştı. Onları hayal kırıklığına uğratmak istememiştim ben de. Son bir saatimi soğuk çimento duvara yaslanıp, dans eden ve gülüşen insanlarla dolu dans pistini izleyerek geçirdim. Zaman zaman telefonumu kontrol ederek birini bekliyormuş gibi yapıyordum ama sadece boş bir kilit ekranı vardı. Belki de bu bir hataydı.

Bir şey beni gitmekten alıkoyuyordu. Sam bu gece burada olabileceğinden bahsetmişti. Birkaç saat önce ona mesaj atmıştım ama cevap vermemişti, belki de telefonuna bakmamıştı. Müzik yavaşladığında ve kalabalık dağıldığında duvardaki yerimden ayrıldım ve dans pistinde onu arayarak ilerledim. Biraz zamanımı aldı ama onu gördüğüm an kalbim durdu. İşte oradaydı, kolları Taylor'a dolanmış, yavaşça dans ediyordu. İçimde kötü bir his vardı. *Buraya neden geldim ki?* Evde kalmalıydım. Ona mesaj atmamalıydım. Kimse beni görmeden arkamı döndüm ve spor salonunun kapılarına doğru aceleyle koşturdum.

Yüksek sesli müzik boğuklaşırken gece beni sarmaladı ve daha kolay nefes almama imkân tanıdı. Birkaç sokak lambasıyla aydınlatılan otopark, dans pistine kıyasla çok durgun görünüyordu. Bu gece dışarısı sisliydi. Yağmur yağmadan eve dönmeliydim. Beni alması için anneme mesaj atmayı düşündüm ama henüz çok erkendi. Problemin ne olduğunu sormasını istemiyordum. Belki eve yürür ve gizlice odama girerdim. Topuklularım canımı acıtmaya başlamıştı ama acıyı görmezden geldim. Otoparka doğru ilerlerken spor salonunun kapısı arkamdan açıldı, ardından hemen tanıdığım bir ses duyuldu.

"Julie..."

Arkamı döndüğümde Sam siyah bir takım elbise içinde her zamankinden daha ciddi görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Eve."

"Bu yağmurda mı?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Aptal gibi hissediyordum. Bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım. "Bu sadece hafif bir sis. Seattlelıyım ben, unuttun mu?"

"İstersen seni bırakabilirim."

"Sorun değil. Yürüsem de olur." Yanaklarım sıcacıktı.

"Emin misin?"

"Evet, takma kafana." Buradan gitmek istiyordum ama Sam kımıldamıyordu.

Tekrar denedim. "Sevgilin muhtemelen seni içeride bekliyordur."

"Ne?" Biraz kekeledi. "Taylor benim sevgilim değil. Biz sadece arkadaşız."

Söylemek istediğim çok şey vardı ama midemdeki düğümler konuşmamı engelledi. Böyle hissetmemeliydim. Sam ve ben birlikte bile değildik.

"Neden bu kadar erken gidiyorsun?"

Renkli ışıkların altında, kollarının Taylor'ı sarışını anımsadım ama ona gerçeği söylememin imkânı yoktu. "Okul dansları pek bana göre değil. Hepsi bu."

Sam başıyla onayladı ve ellerini ceplerine soktu. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Oldukça sıkıcı olabiliyorlar."

"Bu tür şeylerde iyi vakit geçiren var mı ki?"

"Eh, belki de doğru kişiyle gitmemişsindir."

Ne dediğini kavrayınca nefesim kesildi. Spor salonunun dışında olsak bile duvarlardan yankılanan müziği duyabiliyorduk, başka bir romantik şarkı çalmaya başladı.

Sam kapıda dikilirken topukları üzerinde yaylandı. "Dans etmeyi... sevmiyor musun?"

"Bilmem. Dans etmekte pek iyi değilim sadece. Ayrıca insanların beni izlemesinden hoşlanmıyorum."

Sam etrafımıza bakındı. Bir süre sonra hafifçe gülümseyerek elini uzattı. "Şu an kimse bizi izlemiyor..."

"*Sam...*" diye başladım.

Tanıdık sırıtışı belirdi. "Sadece *bir* dans."

Sam bir adım yaklaştıktan sonra elimi tutup beni kendisine çekerken nefesimi tuttum. İkimiz okul otoparkında salınırken ilk dansımın böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi. Yüzü sisten dolayı biraz nemliydi, yanağımı göğsüne yaslayarak tanıdık kokusunu içime çektim. Ellerimi omuzlarına koymak için hareket ettirdiğimde bir şey fark etti.

"Bu da ne?"

Kâğıttan kiraz çiçeği bileğime bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Yanaklarım yine ısındı. "Çiçek almadım. Ben de kendim yaptım."

"Bunu sana ben vermiştim."

"Biliyorum."

Sam buna gülümsedi. "Biliyor musun, seni bu akşam dansa davet etmek istemiştim ama hayır demenden korktum."

"Neden ki?"

"Çünkü bana hiç mesaj atmadın. Kitapçıda karşılaştığımız gün."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve o günü düşündüm. "Ama bana numaranı vermedin ki."

Sam başını eğip kendi kendine kıkırdadı. O elimi tutarken, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum biraz içerleyerek. Bileğimdeki kiraz çiçeğini çekip alarak açmaya başladı. Karşı çıkacaktım ki elinde sadece bir kâğıt parçası kaldığında sustum. İçinde Sam'in adının ve numarasının yazılı olduğu bir not vardı.

"Açmayı hiç düşünmemiştim..." dedim.

"Galiba bu benim hatam."

İkimiz de buna güldük. Daha sonra gülümsemem soldu.

"Ne oldu?" diye sordu Sam.

"Şimdi mahvoldu."

Kâğıt nemden dolayı yırtılmış ve ıslanmıştı.

"Merak etme," dedi Sam. "Sana bir tane daha yaparım. Sana bin tane daha yaparım."

Spor salonundan gelen müzik eşliğinde otoparkta yeniden dans etmeye başlarken kollarımı ona doladım. Gökyüzü berrak bir geceye dönüşmeden önce sis etrafımızda bulut gibi kabardı ve hatıra tekrar değişti.

Babamın eşyalarıyla kaplı çimenliğe koşarken ikinci katın penceresinden kıyafetler fırlıyordu. Ailem son bir saattir bağrışıyordu ve ben artık evde olmaya dayanamıyordum. Her şeyin eninde sonunda biteceğini biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını hiç beklemiyordum. *Başka nereye gidebilirim?* Sam'den gelip beni almasını rica etmiştim ama daha gelmemişti. Komşuların pencerelerinden beni izlediğini hissediyordum. Daha fazla bekleyemezdim. Sokağın aşağısından döndüm ve her şey arkamda kaybolana kadar koşmaya başladım.

Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Hiçbir şey tanıdık gelmeyene kadar koşmayı sürdürdüm. Çiftlik çimlerinin dağlara doğru uzandığı kasabanın sınırına varana kadar telefonumu unuttuğumu dahi fark etmedim. Boş yolda bir çift far parladı. Yoldan çekildiğimde araba önümde yavaşlayarak durdu ve gelenin Sam olduğunu fark ettim.

"İyi misin?" diye sordu ben kendimi yolcu koltuğuna atarken. "Evine geldim ama orada değildin."

Telefonumu unutmasaydım ona konumumu gönderirdim. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Bilmiyordum ki... Sadece aramaya devam ettim."

Uzun süre motor uğultusu eşliğinde arabasında oturduk.

"Seni eve götürmemi ister misin?" diye sordu sonunda Sam.

"Hayır."

"Nereye gitmek istersin peki?"

"Başka herhangi bir yere."

Sam arabayı sürmeye başladı. Saatin kaç olduğunu unutana kadar kasabada dolaştık. Yollar kararmaya başladığında dükkân ışıkları birer birer söndü. Gidecek başka bir yer olmadığı için Sam yirmi dört saat açık olan küçük bir marketin park yerine döndü ve arabayı durdurdu. Olanlar hakkında bana hiçbir şey

sormadı. Sadece kafamı cama yaslamama ve bir an için gözlerimi dinlendirmeme izin verdi. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, küçük marketin levhasının floresan ışığı ve Sam'in üzerime kot ceketini örtmesiydi.

Gündoğumuna kısa süre kala çimlerin üzerinde uyandım. Güneş ışığı ben doğrulup etrafa bakınırken yanaklarımı ısıtıyordu. Ağaçlar elle katlanmış çiçeklerle doluydu, yüzlercesi uzun tellerle bağlanmış, söğüt gibi rüzgârda sallanıyordu. Ayağa kalktığımda, uzakta çalan bir gitarın sesine doğru giden çiçek yapraklarından oluşan yolu fark ettim. Kâğıttan çiçeklerden bir perdenin içinden geçerken sesi takip ettim ve nerede olduğumu hatırladım. Göldeki gizli yerimizdeydim. Daha önce yüzlerce kez buluştuğumuz yerde. Ağaçların arasından geçip suya vuran güneş ışığının parıltısını yakaladığım an, onu orada beni beklerken buldum.

"Julie..." Sam gitarını bırakırken bana seslendi. "Geleceğinden emin değildim..."

"Hâlâ burada olacağından emin değildim," dedim.

Ellerimi tuttu. "Her zaman yanında olacağım, Jules."

Bunu sorgulamadım. En azından şimdilik.

Gölün kenarına oturup suya baktık. Bulutlar pembe gökyüzünde yavaşça hareket ediyordu. Bazen güneşin hiç batmamasını diliyordum. Böylece burada kalabilir, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarabilirdik; her zaman yaptığımız gibi konuşur, sadece kendimizin anladığı şakalara güler, hiçbir şey ters gidemezmiş gibi davranırdık. Sam'e baktım ve yüzünü, güzel gülüşünü, alnına değen siyah saçlarını, bronz tenini doya doya seyrettim; bu anı dondurup sonsuza kadar saklayabilmeyi diledim ama yapamazdım. Rüyamda bile zamanı durduramıyordum. Bulutlar tepemizde yoğunlaştı ve yerin altında garip bir sarsıntı meydana geldi. Sam de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü ayağa kalktı.

Elini yakaladım. "*Henüz gitme.*"

Sam bana baktı. "Julie... Seninle kalabilseydim asla gitmezdim."

"Ama *gittin.*"

"Biliyorum... Özür dilerim."

"Veda bile etmedin."

"Çünkü etmem gerektiğini hiç düşünmedim..."

Birdenbire arkamızdan sanki onu benden koparmaya geliyormuş gibi bir rüzgâr esti. Ağaçların ardında güneş batmaya başladı ve su boyunca gölgeler düşürdü. Böyle bitmemesi gerekiyordu. Bu sadece başlangıçtı. Hikâyemiz daha yeni başlamıştı. Kalbim göğsümü dövdü. Sam'in gitmesini engellemek için elini daha sert sıktım.

"*Bu hiç adil değil, Sam...*" diye başladım ama gözlerimin arkasında biriken yaşları hissederken boğazım düğümlendi.

Sam beni son kez öptü. "Bunun planımızın bir parçası olmadığını biliyorum, Julie ama en azından bu zamanı birlikte geçirdik, değil mi? Bilmeni istiyorum... Her şeyi en baştan yapabilseydim, yapardım. Her saniyesini."

Sonu bu kadar acı vericiyse tüm bunlara değip değmediğini bilmiyorum.

Bunun üzerine düşünürken elim gevşedi. "Özür dilerim, Sam," diyerek geri adım attım. "Ama aynı şeyi söyleyebileceğimi sanmıyorum..."

Sam sözlerimi geri almamı bekliyormuş gibi bana baktı ama zaman kalmamıştı. Gözlerimin önünde yok olmaya, kiraz çiçeği yapraklarına dönüşmeye başladı. Rüzgâr, yaprakları alıp havaya savururken durup izledim. Sam tamamen yok olmadan önce uzanarak tek bir yaprağı yakaladım ve göğsüme sıkıca bastırdım. Fakat bir şekilde yaprak parmaklarımın arasından kayıp gökyüzüne doğru kayboldu. Tıpkı onun geri kalanı gibi.

BİRİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİ

7 MART 23:09. **Artık beni almaya zahmet etme. Eve yürüyebilirim.**

Gecenin bir vakti otogardan eve doğru sekiz kilometre boyunca kırık tekerlekli ve fazla doldurulmuş el bagajımı peşimde sürükleyerek yürüdüm. Sam sürekli bana ulaşmaya çalıştı. On iki okunmamış mesaj, yedi cevapsız çağrı ve bir sesli mesaj. Hepsini görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Onları tekrar okudukça keşke ona bu kadar kızgın olmasaydım diye düşünüyordum. Keşke telefonu açsaydım. Belki o zaman her şey farklı olurdu.

Yatağıma kıvrılmış, Sam'in sesli mesajını tekrar dinleyip uzanırken sabah ışığı perdelerin arasından süzüldü.

"Julie, orada mısın?" Arkada kahkahalar ve şenlik ateşinin çatırtısı duyuluyordu. *"Çok özür dilerim! Kendimden geçmişim ama şimdi çıkıyorum! Tamam mı? Orada bekle! Sadece bir saatimi alır. Biliyorum, korkunç hissediyorum. Lütfen kızma. Beni ara, tamam mı?"*

Keşke beni dinleyip arkadaşlarıyla kalsaydı. Keşke en başta beni unutmasaydı. Keşke her zamanki gibi bir şeyleri düzeltmek yerine bir kez olsun bıraksaydı da ben üzülseydim, o zaman

kimse olanlar yüzünden beni suçlamazdı. *Ben* kendimi suçlamazdım.

Her şeyi silmeden önce sesli mesajı birkaç kez daha dinledim. Daha sonra yataktan çıkıp Sam'e ait olan ya da bana onu hatırlatan şeyleri arayarak çekmeceleri altüst ettim. İkimizin fotoğraflarını, doğum günü kartlarını, sinema biletlerini, kâğıttan çiçekleri ve geçen güz kasaba festivalinde kazandığı pelüş kertenkele gibi aptal hediyelerin yanı sıra yıllar boyunca bana yaptığı karışık CD'leri (kim artık CD kullanıyordu ki?) bulup hepsini bir kutuya tıktım.

Onu hatırlatan bu küçük şeylere bakmak her gün daha da zor oluyordu. İnsanlar hayata devam etmenin zamanla kolaylaştığını söylüyorlardı ama ben ellerim titremeden bir fotoğrafı bile zor tutuyordum. Düşüncelerim ona gitti, hep ona gidiyordu. *Seni etrafımda tutamam, Sam. Hâlâ burada olduğunu düşündürüyor. Geri geleceğini. Seni tekrar görebileceğimi.*

Her şeyi toparladıktan sonra odama uzun uzun baktım. Etrafta ona ait ne kadar çok şey olduğunu hiç fark etmemiştim. Şimdi çok boş geliyordu. Sanki havada bir boşluk vardı. Sanki bir şey eksikti. Kutuyu yerden kaldırmadan önce derin bir nefes aldım ve odamdan çıktım. Bu hafta ilk defa öğle vaktinden önce yataktan kalkmayı başarmıştım. Bir şey unuttuğumu fark etmeden önce kapıdan dışarı sadece iki adım atabilmiştim. Kutuyu bıraktım ve unuttuğumu almak için geri döndüm. Dolabımın içinde Sam'in kot ceketi vardı. Kollarına kendisinin ütüyle yapıştırdığı nakışlı yamalar (grup logoları ve seyahat ettiği yerlerin bayrakları) olan yün yakalı bir ceketti. O kadar uzun zamandır bendeydi ve o kadar çok giymiştim ki ona ait olduğunu unutmuştum.

Ceketi askıdan çıkardım. Dokununca soğuk geldi, nemli gibiydi. En son giydiğimde yağan yağmur sanki hâlâ kurumamış gibi. *Sam ve ben, şimşekler gökyüzünü aydınlatırken su birikintileriyle dolu caddelerde koşuyorduk. Screaming Trees konserinden eve dönerken bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Sam imzalı gitarını*

kuru tutmak için çaresizliğe kapılarak gitarı göğsüne bastırırken ben de ceketi başımın üstüne tutuyordum. Grubun solisti Mark Lanegan'ın çıkıp taksi çevirmesini dışarıda üç saat beklemiştik.

"Beklediğimiz için çok mutluyum!" diye bağırdı Sam.

"Ama sırılsıklam olduk!"

"Azıcık yağmurun gecemizi mahvetmesine izin verme!"

"Sen buna azıcık mı diyorsun?"

Attığım her şeyin arasından bana onu en çok hatırlatan şey buydu. Bu ceketi her gün giyerdi. Belki hepsi benim hayal ürünümdü ama hâlâ onun gibi kokuyordu. Söz verdiğim gibi ona geri verme fırsatını hiç bulamamıştım. Ceketi göğsüme bastırdım. Bir an, ceketi atmamayı düşündüm. Yani neden her şeyin gitmesi gerekiyordu ki? Dolabın en arkasına tıkıştırabilir, kabanlarımın arkasına falan saklayabilirdim. Bir zamanlar kime ait olursa olsun mükemmel derecede sağlam bir ceketi atmak israf gibi geliyordu. Ama sonra aynada yansımamı yakaladım ve kendime geldim.

Saçlarım taranmamıştı, tenim her zamankinden daha soluktu, dünkü tişörtümü giyiyor ve Sam'in ceketini sanki hâlâ onun bir parçasıymış gibi kucaklıyordum. Utançtan vücudumdan bir ürperti geçti ve bakışlarımı kaçırdım. Ceketi saklamak bir hata olurdu. Her şeyin gitmesi gerekiyordu yoksa hiçbir zaman hayatıma devam edemeyecektim. Dolabı kapadım ve fikrimi değiştirmeden önce aceleyle çıktım.

Aşağı katta, mutfakta annemi eviyenin üstünden eğilmiş pencereden dışarıya bakarken buldum. Pazar sabahıydı, yani annem evden çalışıyordu. Attığım adımla son basamak gıcırdadı.

"Julie... sen misin?" diye sordu annem arkasını dönmeden.

"Evet, endişelenme." Kutuyu ondan gizli çıkarmayı düşünmüştüm. İçinde ne olduğuyla ilgili konuşacak havada değildim. "Neye bakıyorsun?"

"Yine Dave," diye fısıldadı güneşliğin arasından bakarak. "Evinin dışına yeni güvenlik kameraları monte etmesini izliyordum."

"Öyle mi?"

"Tam da beklediğim gibi."

Dave, altı ay önce taşınan komşumuzdu. Nedense annem onun bizi izlemek için gönderildiğini düşünüyordu. Birkaç yıl önce hükümetten aldığı ve içeriğini benimle paylaşmayı reddettiği bir mektuptan beri annem tam bir paranoyaktı. Sorduğum zaman, "Bilmemen daha iyi," demişti. Bunun eski işinde verdiği, protestoları körükleyen dersiyle ilgili olduğunu düşünüyordum. Öğrencileri bütün kampüsü boylu boyunca dolaşarak duvarlardaki her saati paramparça etmişlerdi. Neyi mi protesto ediyorlardı? Zaman kavramını. Adil davranmak gerekirse, annem öğrencilerinin "anlamadığını" söylemişti. Fakat üniversite onun öğretme tarzının çok radikal olduğuna karar vererek işine son vermişti. Annem de onu hükümete ihbar ettiklerine ikna olmuştu. "Aynı şey Hemingway'e de oldu," diye açıklamıştı bana. "Ama kimse onu dinlemedi. İnanılmaz bir hikâye. Google'da aratmalısın."

"Geçen hafta birisinin zorla garajına girdiğini duydum," dedim onu rahatlatmak için. "Kameraların nedeni muhtemelen budur."

"Ne tesadüf," dedi annem. "Burada kaç, yaklaşık üç yıldır mı yaşıyoruz? Kimse bir bahçe cücesi bile almadı."

Ağırlaşmaya başlayan kutuyu kucağımda yeniden düzelttim. "Anne, bizim hiç bahçe cücemiz olmadı ki," dedim. *Çok şükür.* "Ayrıca biz klasik spor araba koleksiyonu da yapmıyoruz."

"Kimin tarafındasın sen?"

"Bizim," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Adamı bitirme planımızı söyle yeter."

Annem güneşlikleri kapadı ve iç çekti. "Anlıyorum... Paranoyak davranıyorum." Derin bir nefes aldı ve nefesini yoga eğitmeninin öğrettiği gibi verdikten sonra bana baktı. "Neyse, kalktığına sevindim," dedi. Buzdolabının üstündeki saate bir bakış attı. "Ben de çıkmak üzereydim ama açsan sana bir şeyler hazırlayabilirim. Yumurta?" Ocağa doğru yöneldi.

Elektrikli su ısıtıcı kaynamaya başladı. Eviyenin yanındaki tatlı kaşığının bitişiğinde bir paket kahve duruyordu.

"Yok. İyiyim ben."

Eli temiz tavanın sapının hemen üzerinde havada kalırken, "Emin misin?" diye ısrar etti annem. "Başka bir şey de yapabilirim. Bir düşüneyim..." Her zamankinden daha aceleci görünüyordu. Tezgâha baktım ve notlandırılmamış bir yığın kâğıt gördüm. Annemin çalıştığı üniversitede vizeler yeni bitmişti. Annem felsefe bölümünde öğretim üyesiydi. Yaşanan hadiseden sonra burası onunla mülakat yapan birkaç üniversiteden biriydi. Neyse ki eski iş arkadaşlarından birisi orada kadrolu çalışıyordu ve kendi konumunu riske atmıştı. Bir hatayla ikisi de işlerini kaybedebilirdi.

"Aslında ben de dışarı çıkmak üzereydim." Saate bakıp durarak benim de acelem varmış gibi görünmeye çalıştım. Ne kadar fazla oyalanırsam bana o kadar fazla soru sorabilirdi.

"Evden mi çıkıyorsun?" diye sordu annem. Elektrikli su ısıtıcısını kapadı ve ellerini kurulama bezine sildi.

"Sadece yürüyüşe."

"Ah... Peki. Yani, iyi güzel." Geçtiğimiz bir hafta boyunca annem yemekleri odama getirmişti ve günde birçok kez beni kontrol etmişti. O yüzden sesindeki endişeli tınıyı duyduğuma şaşırmamıştım.

"Ve bir arkadaşımla buluşacağım."

"Harika," diye başıyla onayladı annem. "Temiz hava iyi gelir, doğru düzgün bir kahve iç. Ayrıca arkadaşlarını görmen de güzel. İyi hatırlattın, kitapçıdaki Bay Lee'yle konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım..." Aslında hiç kimseyle konuşmamıştım.

"Mümkünse bir hâl hatır sor. En azından iyi olduğunu söyle. Birkaç mesaj bıraktı."

"Biliyorum..."

"Bazı hocaların da."

Duvardaki askıdan çantamı aldım. "Merak etme, anne, onlarla yarın konuşurum."

"Yani okula geri mi dönüyorsun?"

"Dönmek zorundayım," dedim. "Bir hafta daha kaçırırsam

mezun olmama izin vermeyecekler." Birikmeye devam eden tüm ödevlerin gerisinde kaldığımdan bahsetmeye gerek bile yoktu. Gerçekten tekrar odaklanmam ve kendimi toparlamam gerekiyordu çünkü başka ne yapabilirdim ki? Sana ne olursa olsun dünya dönmeye devam ediyordu.

"Julie, bunların hiçbirini dert etme," dedi annem. "Daha fazla zamana ihtiyacın olursa anlarlar bunu. Hatta" –bir parmağını kaldırdı– "dur bir telefon edeyim." Kendi çevresinde dönüp etrafa bakındı. "Nerede bu şey..."

Telefonu mutfak masasının üstündeydi. Annem telefonunu almak için hareket ettiğinde önüne atladım.

"Anne, dinle. Ben *iyiyim.*"

"Ama Julie..."

"*Lütfen.*"

"Emin misin?"

"Yemin ederim iyiyim, tamam mı? Kimseyi aramana gerek yok." Benim için endişelenmesini istemiyordum. Bununla ben kendim ilgilenebilirdim.

"Peki o zaman," diye iç çekti annem. "Sen öyle diyorsan." Yüzümü avuçlarına alıp başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi ve gülümsemeye çalıştı. Saçındaki griler ışık altında hoş bir şekilde parlıyordu. Bazen onun eskiden sarışın olduğunu unutuyordum. Birbirimize bakarken annem başını aşağı eğdi. "Ee, kutuda ne var?"

Fark etmeyeceğini ummuştum. "Hiçbir şey. Odamı temizliyordum."

Bana sormadan ceketi bir kapak misali kaldırdı ve kutunun içine baktı. Parçaları birleştirmesi uzun sürmedi. "*Ah,* Julie... Bundan emin misin?"

"Gerçekten büyütülecek bir şey değil..."

"Her şeyi elden çıkarmak zorunda değilsin," dedi kutunun içindekileri karıştırarak. "Yani, istersen bir kısmını ortadan kaldırabilirsin..."

"*Hayır,*" dedim sertçe. "Hiçbirine ihtiyacım yok."

Annem ceketi bırakıp bir adım geri çekildi. "Peki. Seni bu konuda durdurmayacağım."

"Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

Garaj kapısını kullanarak evden çıktım. Sam'in eşyalarının bulunduğu kutuyu kaldırımın hemen aşağısındaki posta kutusunun ve geri dönüşüm kutusunun yanına bıraktım. Kutu, içi bozuk para ve kemikle doluymuş gibi bir takırtıyla yere çarptı. Ceketinin kolu, bir hayaletin kolu gibi kutunun kenarından sarkıyordu. Tişörtümü düzeltip kasabanın içine doğru sabah yürüyüşüme başladım ve günler sonra ilk kez güneşin beni ısıtmasına izin verdim.

Bloğun yarısına varmıştım ki bir esinti önüme yaprakları sürükledi ve garip bir düşünceye kapılarak kaldırımda duruverdim. Eğer arkamı dönersem, ceketi elinde orada durmuş geri kalan eşyalarına bakıyor olacak mıydı? Karşıdan karşıya geçip arkama bir kere bile bakmadan blok boyunca ilerlerken yüzündeki ifadeyi hayal ettim ve dahası ne diyebileceğini merak ettim.

Kasabaya girerken hafif bir ürperti geldi. Ellensburg, Cascade sıradağlarının doğusunda uzanıyordu, o yüzden ara sıra dağ havası şehrin içinden eserdi. Tarihi kırmızı tuğlalı binalardan ve geniş bir meydandan oluşan küçük bir kasabaydı burası. Hiçbir şeyin olmadığı bir kasaba. Annem Central Washington Üniversitesi'nde yeni bir iş bulunca üç yıl önce anne ve babamla Seattle'dan buraya taşınmıştık ama anneme tam zamanlı bir pozisyon teklif edildikten sonra sadece o ve ben kaldık. Babam Seattle'daki eski işine döndü ve bir daha ardına bakmadı. Burayı terk ettiği için onu hiç suçlamadım. Buraya ait değildi. Bazen ben de buraya ait değilmişim gibi hissediyordum. Annem Ellensburg'ü, herkesin şehirde olmak istediği bir çağda kendini hâlâ anlamaya çalışan eski bir kasaba olarak tanımlardı. Her ne kadar buradan ayrılmak için sabırsızlansam da buranın bir cazibesi olduğunu kabul ediyordum.

Kasaba merkezine girerken son birkaç haftadır baharın getirdiği değişiklikleri fark ederek kollarımı kavuşturdum. Sokak lambalarının altında sepet çiçekleri açmıştı. Haftalık çiftçi pazarı

kurulan anacaddede bir dizi beyaz tente uzanıyordu. Kimseye rastlamamayı umarak kalabalıktan kaçınmak için karşıya geçtim. Ellensburg'ün merkezi güzeldi, özellikle de daha sıcak aylarda. Fakat bu sokaklarda tekrar yürümek bana onu hatırlatıyordu. *Sam işten çıkmam için beni bekliyor ve birlikte yemek standında falafel alıyoruz. Sinemadaki "beş dolarlık pazar günleri"nde film izliyor ve sonra birlikte kasabada dolaşıyoruz.* Köşede durup beni beklediğini hissettiğimde kalbim hızla çarptı ve geri dönmeyi düşündüm. Fakat orada, telefonuyla meşgul bir kadın dışında kimse yoktu. Kadın beni fark etmeden yanından geçip gittim.

Arkadaşım Mika Obayashi'yle kasabanın diğer ucundaki lokantada kahve içmek için buluşma ayarlamıştık. Etrafta birçok kafe vardı ama dün gece Mika'ya mesaj atarak herhangi birisiyle karşılaşma havamda olmadığımı söylemiştim. *Aynen,* diye cevap vermişti. Lokantaya girdiğimde pencere kenarındaki koltuklu bölmeye oturdum, yan tarafta yaşlı bir çift menüye bakıyorlardı. Garson geldiğinde bir fincan kremasız ve şekersiz kahve sipariş ettim. Normalde süt eklerdim ama kahvemi sade içme konusunda kendimi eğitiyordum. İnternette bir yerde bunun şarap gibi alıştıkça sevilen bir tat olduğunu okumuştum.

Tavandaki zil çaldığında sadece birkaç yudum içmiştim, Mika kapıdan içeriye girdi ve gözleri beni aradı. Daha önce giydiğini hiç görmediğim koyu renk bir elbisenin üzerine siyah bir hırka geçirmişti. Bu koşullar altında beklediğimden daha iyi görünüyordu. Belki de törenlerden birisinden geliyordu. Annem bana onun cenazede konuştuğunu söylemişti. Mika, Sam'in kuzeniydi. Onunla böyle tanışmıştık. Buraya taşındığımda bizi Sam tanıştırmıştı.

Mika beni gördüğünde yanıma geldi ve kırmızı koltuğa oturdu. Telefonunu bırakıp çantasını masanın altına atarken onu izledim. Aynı garson tekrar gelerek masaya bir fincan bırakıp bolca kahve koydu.

"Ekstra şeker ve süt harika olur," diye rica etti Mika. "Lütfen."

"Tabii," dedi garson.

Mika elini kaldırdı. "Aslında, soya sütü var mı?"

"Soya mı? Yok."

"Ah," diye kaşlarını çattı Mika. "Normal süt olsun o zaman." Garson arkasını döner dönmez Mika gözlerini bana dikti. "Mesajlarıma cevap vermedin. Buluşup buluşmayacağımızdan emin değildim."

"Kusura bakma. Son zamanlarda pek cevap veresim yoktu." Gerçekten başka bir bahanem yoktu. Telefonumu sessizde bırakmak gibi bir alışkanlığım vardı ama bu hafta özellikle irtibatı koparmıştım.

"Anlıyorum," dedi hafifçe kaşlarını çatarak. "Bir anlığına bana haber vermeden buluşmamızı iptal ettiğini düşündüm. Ekilmeyi sevmediğimi biliyorsun."

"O yüzden erken geldim."

İkimiz de gülümsedik. Kahvemden bir yudum içtim.

Mika elime dokundu. "Seni özledim," diye fısıldadı ve elimi sıktı.

"Ben de seni özledim." Her ne kadar kendime yalnız olmayı sevdiğimi söylesem de tanıdık bir yüz görünce rahatladığımı hissetmiştim. Mika'yı tekrar görünce.

Garson gelip masaya küçük bir süt sürahisi koyduktan sonra önlüğünden birkaç şeker paketi fırlattı ve tekrar gözden kayboldu. Mika üç paket şekeri açıp fincanına döktü. Sürahiyi alıp uzattı. "Süt?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Soya değil diye mi?"

"Hayır... Kahvemi sade içmeye çalışıyorum."

"Hımm. Etkileyici," dedi başıyla onaylayarak. "Senden tam Seattlelık bir hareket."

Seattle dediği anda Mika'nın telefonu ekranda beliren bildirimlerle aydınlandı. Telefon masanın üstünde titredi. Mika önce telefonuna, daha sonra bana baktı. "Şunu kenara koyayım." Telefonunu çantasına koyduktan sonra menüyü aldı. "Bir şey sipariş etmek istiyor muydun?"

"Aslında aç değilim."

"Peki."

Mika menüyü bıraktı. Ben bir yudum daha kahve alırken o da parmaklarını masanın üstünde birleştirdi. Müzik kutusu odanın karşısında turuncu ve mavi renkte yanıp sönüyordu ama müzik çalmıyordu. Mika sonunda soruyu sorana dek bir sessizlik havası aramızda neredeyse somut bir yer edinmişti.

"Ee, konuşmak ister misin?"

"Pek değil."

"Emin misin? Bu yüzden buluşmak istediğini sanıyordum."

"Sadece evden çıkmak istedim."

Başını sallayarak onayladı. "Bu iyi ama her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?"

"İyi sanırım."

Mika hiçbir şey demedi. Daha fazlasını beklermiş gibi bana baktı.

"Peki ya sen?" diye sordum onun yerine. "Sen nasılsın?"

Mika düşünürken bakışları masaya düştü. "Bilmiyorum. Törenler zordu. Burada pek tapınak yok, o yüzden elimizden geleni yapıyoruz. Daha hiç bilmediğim bir sürü gelenek ve görenek var, anlarsın işte."

"Tahmin edemiyorum..." dedim. Mika ve Sam her zaman benim olmadığım ölçüde kültürlerine bağlı olmuşlardı. Benim ebeveynlerimin ikisi de kuzey Avrupa'dan bir yerlerdendi ama bu üzerine pek düşündüğüm bir şey değildi.

Ortalık yine sessizleşti. Mika uzun bir süre bir şey demeden kahvesini karıştırdı. Daha sonra bir şey hatırlamış gibi durdu. "Onun için gece töreni düzenledik," dedi bana bakmadan. "Geçen gün. Gece onunla kaldım. Onu tekrar görebildim..."

Bunun düşüncesiyle midem kasıldı. Sam'i bir kere daha *görmek*, şeyden sonra... Kendimi hayal etmekten alıkoydum. Kahveden bir yudum daha aldım ve gözlerimi kırpıştırarak görüntüyü geçiştirmeye çalıştım ama yok olmadı. Keşke bana bunu söylemeseydi.

"Biliyorum. Pek çok kişi onu öyle görmek istemedi," dedi Mika hâlâ bana bakmadan. "Ben de neredeyse yapamayacaktım ama bunun son fırsatım olacağını biliyordum. O yüzden yaptım."

Bir şey demedim. Kahvemi içtim.

"Cenazede bir sürü insan vardı gerçi," diye devam etti. "Yeterince sandalyemiz yoktu. Okuldan tanımadığım insanlar gelmişti. Çok fazla çiçek vardı."

"Bu gerçekten hoş."

"Bazı insanlar senin nerede olduğunu sordu," dedi Mika. "Onlara iyi hissetmediğini söyledim. Onu tek başına ziyaret etmeyi tercih ettiğini."

"Bir açıklama yapmak zorunda değildin," dedim.

"Biliyorum ama bazıları sorup duruyordu."

"Kim?"

"Kim olduğunun önemi yok," dedi Mika kestirip atarak.

Artık bütün sıcaklığını yitirerek acılaşan kahvemin son yudumunu aldım.

Mika bana baktı. "Ee, onu ziyaret ettin mi?"

Cevap vermekte acele etmedim. "Hayır... Henüz değil."

"İster misin?" diye sordu tekrar elimi tutarak. "Şimdi gidebiliriz. Beraber."

Elimi geri çektim. "Ben... Şimdi yapamam."

"Neden?"

"Yapmam gereken şeyler var," dedim belli belirsiz.

"Ne gibi?"

Ne diyeceğimi bilemedim. *Neden kendimi açıklamam gerekiyor ki?*

Mika masanın üstünden eğilerek kısık sesle konuştu. "Julie, tüm bunların senin için korkunç olduğunu biliyorum. Benim için de korkunçtu ama bundan sonsuza dek kaçamazsın. Gelmen ve vedalaşman gerek. Özellikle de şimdi." Daha sonra neredeyse fısıltıyla ekledi. "Lütfen, bu *Sam*..."

Adını söylerken sesi titredi. Boğazından yükselen ama tutmayı başardığı hıçkırığı duyabildim. Onu böyle görmek göğsü-

me bir acı sapladı ve konuşamaz hâle geldim. Bunu bana karşı kullanacağına inanamıyordum. Düzgün düşünemiyordum. Kendimi tutmak zorundaydım.

Boş fincanımı kavradım. "Sana söyledim, bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim bir kez daha.

"Tanrı aşkına, Julie," diye azarladı beni Mika. "Sam gelmeni isterdi. Bütün bir hafta onun yanında değildin. Onu gömdükleri zaman bile orada değildin."

"Biliyorum ve eminim herkesin bu konuda söyleyecek bir şeyi vardır," diye karşılık verdim.

"Herkesin ne dediğinden kime ne?" diye haykırdı Mika vücudunun yarısı koltuktan kalkarken. "Sadece *Sam*'in ne diyeceği önemli."

"Sam *öldü*."

Bu ikimizi de susturdu.

Mika uzun bir müddet bana baktı. Gözleri suçluluk ve pişmanlık izleri ararcasına benimkileri taradı, sanki sözlerimi bir şekilde düzeltmemi bekliyordu fakat, "O öldü, Mika ve benim onu ziyaret etmem hiçbir şeyi değiştirmeyecek," demekten başka söyleyecek bir şeyim yoktu.

Mika bakışlarını çevirmeden önce uzun sayılabilecek bir süre boyunca birbirimize baktık. Sessizliğinden hem afalladığını hem de hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum. Tam o anda etrafımızdaki masaların da sustuğunu fark ettim. Garsonumuz tek kelime dahi etmeden yanımızdan geçti.

Bir müddet sonra lokantanın gürültüsü geri dönünce kelimelerimi toparladım.

"Bu benim suçum değil, biliyor musun? Ona gelmemesini söyledim ama beni dinlemedi. *Orada kalmasını* söyledim. Herkesin benden bir özür beklemeyi bırakması gerek, beni olanlar yüzünden suçlamayı..."

"Seni bu yüzden suçlamaya çalışmıyorum," dedi Mika.

"Senin suçlamadığını biliyorum ama muhtemelen diğer herkes suçluyor."

"Hayır. Herkes böyle düşünmüyor, Julie. Özür dilerim ama bu seninle ilgili değil, Sam'le ilgili. Bu onun cenazesini kaçırmanla ilgili. Bu; ona en yakın olan, onu en iyi tanıyan insanın onun hakkında konuşmak için bile orada olmamasıyla ilgili. Sam daha fazlasını hak ediyordu ve bunu biliyorsun. Herkes bunu bekliyordu ama sen orada değildin, yolun *hiçbir noktasında* orada değildin."

"Haklısın. Belki onu daha iyi tanıyorum," dedim. "Ve belki de onun tüm bu şeylerin hiçbirine inanmadığını düşünüyorum. Merasimler, gece ayinleri, okuldaki insanlar... *Lütfen ama.* Sam bunların hiçbiriyle ilgilenmiyor. Tüm bunlardan nefret ederdi. Muhtemelen katılmadığım için memnundur!"

"Buna inanmadığını biliyorum," dedi Mika.

"Bana neye inanıp inanmadığımı söyleme," dedim. İstediğimden daha sert konuşmuştum. Neredeyse lafımı geri alacaktım ama yapmadım.

Neyse ki bu konu daha da uzamadan garsonumuz sipariş almak için geldi. Mika bir bana bir garsona baktı, daha sonra yine bana baktı.

"Aslında benim gitmem gerek," dedi aniden ve eşyalarını toplamaya başladı. Mika koltuktan kalkarken garsonumuz kenara çekildi. Mika masaya biraz para bıraktı, daha sonra da gitmek üzere arkasını döndü. "Nerdeyse unutuyordum," dedi. "Geçen gün okuldan ödevlerini aldım. Ne zaman döneceğinden emin değildim." Çantasını açtı. "Yıllıklar da geldi. En son bizimkiler kalmıştı, o yüzden seninkini de aldım. Buyur." Her şeyi masanın üstüne bıraktı.

"Ah, teşekkürler."

"Sonra görüşürüz."

Ben görüşürüz demedim. Sadece Mika'nın giriş kapısından zilin çalmasına sebep olarak çıkıp gözden kaybolmasını ve beni yine yalnız bırakmasını izledim. Garson kahvemi tekrar doldurmayı teklif etti ama başımı iki yana salladım. Aniden burada, bu gürültülü, sıkış tıkış, şurup lekeli lokantada durmaya katlanamadım; beni kaygılandırıyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Öğleden sonraki planlarım suya düşmüştü. Dışarıda amaçsızca gezmek dışında başka ne yapabilirim bilmiyordum. Mika'yı ve farklı şekilde ifade edebileceğim şeyleri düşünmemeye çalıştım çünkü artık çok geçti. Kasabada yürürken kafeinin etkisini göstermesini bekledim. En azından sabah serinliği geçmişti. Dükkânların camları öğleden sonra güneşiyle parlıyordu. İçeriye girmeden yanlarından geçip gittim. Bir tane antikacı vardı. Sam'le eskiden buraya gelip hayali evimizi birlikte döşerdik. Pencerenin önünde durdum. Tozlu camın ardında tablolar ve heykelciklerle dolu uzun raflar vardı, zemin birçok şeyin yanı sıra İran halıları ve eski mobilyalarla kaplıydı. İster istemez aklıma bir başka hatıra geldi...

Sam bana bir hediye verdi. "Sana bir şey aldım."

"Ne için?"

"Mezuniyet hediyen."

"Ama daha biz..."

"Julie, aç hadi!"

Paket kâğıdını yırtarak açtım. İçinde açık tek bir kanat şeklinde gümüş bir kitap desteği vardı.

"Bunun takım olması gerekmez mi?" diye sordum. "Diğer parçası nerede? Bir tanesi eksik."

"Tek seferde sadece bir tanesine param yetti," diye açıkladı Sam. "Ama maaşımı yeni aldım. Şimdi gidip alabiliriz."

Antikacıya geri döndüğümüzde diğer parçası çoktan satılmıştı.

"Kim yarım bir kitap desteği satın alır ki?" diye sordu Sam kasanın arkasındaki kadına.

Ona döndüm. "Sen."

İkimiz için de bir şakaya dönüşmüştü ama artık bir önemi yoktu. Geri kalan tüm eşyalarıyla birlikte kutunun içinde onu da atmıştım.

Bu kasaba ikimizin hatıralarıyla doluydu. İşten ne zaman çıksam onu hep orada bulduğum müzik mağazası vardı. Kırmızı kapısı bir sandalye yardımıyla açık duruyordu. Birkaç insan eski plakların olduğu koridorda bakınıyorlardı. Fakat hoparlörün

yanındaki tezgâhta müziği ayarlayan bir Sam yoktu. Burada çalışmıyordu bile. Sadece herkesi tanıyordu. Birisi beni görüp de istemediğim bir konuşma başlatmaya çalışmasın diye aceleyle oradan ayrıldım.

Ellensburg'de olmaya daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Kafamın içinde bu hatıraları tekrar yaşamaktan yorulmuştum. Mezuniyet çok uzakta değil, diye hatırlattım kendime. Sadece birkaç ay daha ve sonra buradan gidecektim. Nereye gideceğimi henüz bilmiyordum ama buraya tekrar dönmek zorunda olmadığım sürece bir önemi yoktu.

Kendimi nasıl gölde buldum, hatırlamıyordum. Burası kasabaya yakın da değildi. Hatta buraya çıkan hiçbir patika, yolu gösteren hiçbir işaret yoktu, yani yolu gidip kendiniz bulmanız gerekirdi. Bugün kaçınmayı planladığım uzun yerler listesine bakarsak burası kendimi bulmayı umduğum en son yerdi.

Eşyalarımı bankın üzerine atıp yüzüm göle dönük olarak otururken bir ağaçtan birkaç yaprak düştü. Daha sıcak aylarda Sam'le eskiden burada buluşurduk. Burası bizim dünyadan küçük kaçışımızdı. Kasabadan ayrılmaya gücümüz yetmediğindeki gizli kaçamağımızdı. Bazen, Sam yüzerken ben oturup not defterine bir şeyler yazmaya çalışırdım. Gözlerimi kaparsam onun sudaki kulaç seslerini duyabilir ve parlayan kürekkemiklerinin gölü yardığını görebilirdim. Fakat daha sonra gözlerimi açardım ve suyun berrak, durgun yüzeyini görüp kendimi yine yalnız bulurdum.

Sam hakkında düşünmeyi bırak. Başka bir şey düşün.

Yazmak çoğu zaman aklımı meşgul tutmama yardımcı olurdu. Yanımda bir defter getirmiştim. Fakat odaklanmak bu kadar zorken nasıl bir şeyler yazabilirdiniz ki? Belki burada yeterince uzun otururşam ilham gelirdi. Kalemimi boş bir sayfaya dokundurup kelimelerin dökülmesini bekledim. Okulda yaratıcı yazarlık yoktu, o yüzden ben de boş zamanımda yazmaya çalışıyordum. Sınıfta zaten öyle istediğiniz her şeyi de yazamazdınız.

Kuralları çiğnemeden önce onları öğrenmen gerektiğini biliyordum ama yazmak insana keyif getirmeliydi, değil mi? Bence öğretmenler bunu unutuyordu. Bazen ben de bunu unutuyordum. Üniversitenin farklı bir deneyim olmasını umuyordum.

Yakın zamanda üniversitelerden haber almaya başlamalıydım. Reed Üniversitesi ilk tercihimdi. Annemin gittiği okuldu. Bunun durumuma yardımcı olabileceğini sanırdınız. "Oradaki itibarım müthiş sayılmaz, bu yüzden senin yerinde olsaydım benden bahsetmezdim," diye uyarmıştı annem. "Yeterince büyüdüğünde sana bir hikâye anlatacağım. Onun dışında, Portland müthiş bir şehir. Orayı seveceksin." Sadece dört saatlik mesafede olması da cabasıydı, birbirimizden çok uzakta olmayacaktık. Geçen gün ders listesine bakmıştım ve dünyanın her yerinden tanınmış yazarlar tarafından verilen yaratıcı yazarlık dersleriyle doluydu. Orada kendim olabileceğimi, neyde iyi olduğumu keşfedebileceğimi düşünüyordum. Belki de yaratıcı tezim için bir kitap yazardım. Ama kendimi kaptırmış, çok ötesini düşünüyordum. Benden bir yazı örneğine ihtiyaçları olduğunu öğrenmiştim. O yüzden Reed'e kabul alsam bile programa katılamayabilirdim. Gözden geçirebileceğim bazı yazılarım vardı ama hiçbirinin yeterince iyi olmadığından korkuyordum. Yeni bir şey üzerinde çalışmalıydım. Onları etkileyecek güçlü bir örnek üzerinde. Ama bu geçtiğimiz hafta yaratıcı olmayı bir hayli zorlaştırmıştı. Ne kadar denersem deneyeyim Sam'i aklımdan çıkaramıyordum. Kabul mektubumu açtığımda orada olmayacaktı. Okula girip giremediğimi asla öğrenemeyecekti.

Bir saat geçti ve sayfa hâlâ boştu. Belki de en azından ilham için biraz okumayı denemeliydim. Yıllık yanı başımda duruyordu. Lokantada bırakmayı denemiştim ama garson peşimden gelip neredeyse yıllığı kafama fırlatmıştı. Kapak tasarımında gri ve mavi epey önplana çıkmıştı. Bazı sayfalara göz gezdirdim. Kulüp ve spor fotoğrafları epey yer kaplıyordu ama hepsini tamamen atladım. Daha sonra ise kimin kazandığını umursamadığım son sınıfın favori öğrencileri, sınıfın palyaçosu ve en iyi arkadaş-

ları geliyordu. Sınıfımızdan kampanya yürüten birkaç kişi vardı. Bana kalırsa biraz utanç vericiydi. Bir sonraki bölüm son sınıf öğrencilerinin portreleriydi ama onlara bakmayı canım istemedi. İnsanların yazması için ayrılmış boş beyaz alandan başka bir şey kalmayana kadar sayfaları çevirdim. Daha sonra, birisinin sondan ikinci sayfaya yazdığını fark ettim. Mika bana vermeden önce imzalamak için zaman bulmuş olmalıydı. El yazısına daha yakından bakınca bunun onun el yazısı olmadığını fark ettim. Hayır, bu bir başkasının el yazısıydı. Tanımam bir saniyemi aldı ama bu doğru olamazdı.

Sam. Bu, onun el yazısıydı. Bundan emindim. Ama yıllığı nasıl edinmişti ki? Bana ne zaman yazabilmişti? Bir türlü anlayamıyordum. Bunu, özellikle de unutmak için bu kadar çok çaba sarf ettiğim sırada okumamam gerekirdi. Fakat elimde değildi, ellerim titremeye başladı.

Sesi kafamın içini doldurdu.

Selam.

Herkesi yendiğimden emin olmak için ilk ben yazmak istedim. Umarım bu sana ne kadar âşık olduğumu daha da kanıtlar. Hâlâ inanamıyorum. Üç yıl nasıl bu kadar hızlı geçti? Sanki daha dün otobüste arkanda oturup sana bir şeyler söylemek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Birbirimizi tanımadığımız bir zamanın olduğunu düşünmek delice geliyor. "Sam ve Julie"den önceki bir zaman. Ya da "Julie ve Sam" mi demeliyim? Buna sen karar ver.

Buradan ayrılmak için sabırsızlandığını biliyorum ama ben burayı özleyeceğim. Anlıyorum yine de. Senin fikirlerin küçük bir kasaba için hep fazla büyüktü ve buradaki herkes de bunu biliyor ama yine de yolunun seni bir şekilde Ellensburg'de durdurmasına sevindim. Böylelikle tanışabildik. Belki de olması gereken buydu, anlarsın ya? Seninle tanışana kadar hayatım başlamamış gibi hissediyorum, Julie. Sen bu küçük kasabanın başına gelmiş en iyi şeysin. Benim başıma gelmiş. Biz birlikte olduğumuz sürece bundan sonra nereye gideceğimizin bir öneminin olmadığını fark ettim.

Dürüst olacağım. Eskiden evden ayrılmaktan korkardım. Şimdi iler-

lemek ve seninle yeni hatıralar edinmek için sabırsızlanıyorum. Sadece burada edindiklerimizi de unutma. Özellikle de çok başarılı olduğunda. Ne olursa olsun beni unutmayacağına söz ver, tamam mı?

Her neyse, seni seviyorum, Julie ve her zaman da seveceğim.

Sonsuza dek senin,

Sam

Sonsuza dek...

Yıllığı kapayıp okuduklarımı sindirirken suya baktım.

Gölün öbür tarafında bir ördek ailesi belirdi. Sam'in sözlerinin bütün ağırlığı içimde yankılanırken ördeklerin suda küçük halkalar oluşturmalarını izledim ve arkamdaki yaprakları hışırdatan esintiyi dinledim.

Sam öleli bir hafta olmuştu ve ben hayatıma devam etme girişimimde onu korkunç bir hatıraymış gibi hayatımdan silmeye çalışıyordum. Yaşadığımız her şeyden sonra. Tüm eşyalarını atmıştım. Cenazesine gitmemiştim. Bir veda bile etmemiştim. Ölmeden önce Sam sadece tek bir şey istemişti ve o da birbirimizi hatırlamamızdı. Oysa ben burada onu unutmak için deli gibi çabalıyordum.

İlk bulutlar belirginleşmeye başlayınca üzerime bir titreme geldi. Hiç kıpırdamadan bankta oturup gölde uzun gölgelerin oluşmasını izlerken sabahki serinlik geri geldi ve ani gelen suçluluk hissi iliklerime kadar işledi. Buraya ilk oturduğumdan bu yana ne kadar vakit geçtiğini bile bilmiyordum. Bildiğim bir sonraki şey, tekrar ayaklarımın üstünde oluşum ve kasabaya doğru hızla koşmaya başlayışımdı.

İçinden geçerken çiftçi pazarı toparlanıyordu – düşen mahsul, devrilen ekmek somunları ve bana doğru dönen başlar bir bulanıklıktan ibaretti. Mahallenin sokaklarından eve doğru giderken kime çarptığımı umursamadım. Güneşin konumundan ve hareketsiz trafikten çıkardığım kadarıyla akşamüstü saatleri olmalıydı. Çöp kamyonu muhtemelen saatler önce gelmişti. Fa-

kat zaman çizelgeleri sık sık değişirdi, bazı şeyler geçe kalabilir ve kaldırımın kenarında bir yerde Sam'in eşyalarının kutusu hâlâ duruyor olabilirdi.

Köşeyi dönüp evim görüş açıma geldiğinde kaldırım kenarına baktım ve kutunun gitmiş olduğunu gördüm. Her şey. Sam'in tüm eşyaları.

Göğsümü su dolduruyormuş gibi boğucu, ağır bir his beni esir alırken neredeyse tökezledim ve nasıl nefes alacağımı unuttum.

Eve doğru koştum ve mutfağı kontrol ettim. Tezgâhlar boştu. Annemin beni korkunç bir karar vermekten kurtararak Sam'in bazı eşyalarını tekrar içeriye getirme ihtimaline karşın oturma odasını aradım ama hiçbir şey yoktu.

Telefonumu çıkardım. Annem ofisindeydi ama yine de dördüncü çalışta açabildi.

"Anne, neredesin?"

"Neden? Julie, bir şey mi oldu?"

Sesimin nasıl nefes nefese çıktığını fark ettim ama kendimi bir türlü toparlayamıyor gibiydim.

"Bu sabahki Sam'in eşyalarının olduğu kutu. Dışarıda bıraktığım hani. Onu geri eve getirdin mi?"

"Julie, sen neden bahsediyorsun? Tabii ki getirmedim."

"Yani nerede olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum çaresizce.

"Üzgünüm, bilmiyorum," dedi. "Sen iyi misin? Neden sesin böyle geliyor?"

"İyiyim ben. Sadece ben... Gitmem gerek..."

Onun başka bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapadım. Midem bulandı. Artık çok geçti. Sam'den geriye kalan her şey gitmişti.

Aniden, onun anısına –terk ettiğim anılara– yapılan hiçbir merasime ve törene nasıl da katılmadığımı anımsadım. Mezarını ziyaret etmeye bile tenezzül etmemiştim. Yerimde duramıyor gibiydim. Bastırdığım bu ani duygular damarlarımda buzlu su gibi dolaşıp ellerimi titretirken boş evde bir ileri bir geri volta

atıp durdum. Mika haklıydı. Ona nasıl davrandığımı bilseydi Sam benim hakkımda ne düşünürdü?

Son birkaç günü kafamda yeniden canlandırdığımda daha önce anlamadığım bir şeyi anlamaya başladım. Birikmiş bütün bu öfkem suçluluğumu gizlemek için oluşturduğum bir duvardan başka bir şey değildi.

O gece beni terk eden Sam değildi. Onu terk eden *bendim*. Bunu fark ettiğim an tekrar dışarıya çıktım ve koşmaya başladım.

Ben evdeyken gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı, sokaklardan hızla geçerken mahallenin üzerine gölgeler düşürüyordu. Ellensburg, Washington'daki en küçük kasaba değildi ama kasabanın içinden geçen tek bir anayol vardı ve onu dümdüz takip ederseniz her şeyi görürdünüz. Üniversiteye varmadan birkaç blok önce bütün kuzey tarafı dümdüz kesen işaretsiz bir patika vardı. Bulutlar daha fazla toplanırken tepeye doğru patikayı takip ettim ve yağmurun ilk serpintisini üzerimde hissettim.

Mahalleden mezarlık tepesine yaklaşık bir saatlik yürüyüş mesafesi vardı ama kullandığım patika süreyi neredeyse üçte bir oranında kısaltıyordu. Evden çıktığımdan beri koşmayı bırakmadığım için çabucak ulaştım.

Hava çiseliyordu ama yağmur sise dönüşmüştü. Önümü zar zor görüyordum. Kıyafetlerim koştuğum için yarı ıslaktı ama anıt parkın girişine doğru ilerlerlerken beni rahatsız edecek kadar da değildi.

Sam buralarda bir yerde gömülüydü. Onu en azından bir kere görmeli, onunla vedalaşmalı ve daha önce gelmediğim için, bu kadar korkunç bir insan olduğum için özür dilemeliydim. Sam'in onu unutmadığımı bilmesini sağlamalıydım.

Kafamda bir film makarası gibi bir görüntü canlandı. Onu mezar taşının üstünde oturmuş, kot ceketini giymiş, geçtiğimiz hafta boyunca beni beklerken gördüm. Ona ne diyeceğimi, bu kadar zamandır neden uzak durduğumu nasıl açıklayacağımı düşünürken kafamın içinden düzinelerce konuşma geçti ama ana kapıya iki adım kala durdum.

Kapının üzerinde asılı aydınlatma direği gıcırdadı, yağmurda sönmüştü.

Burada ne işim var? Tepe, dört yüz dönümden büyük, inişli çıkışlı bir araziydi. Yukarı baktım ve kilometrelerce sıralanmış binlerce mezar taşı gördüm. Onu bulmanın ne kadar süreceğini veya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ayaklarım ıslak betonda donakaldı. İçeriye giremezdim. Kendimi bunu yapmaya zorlayamazdım. *Sam burada değil.* Onun olması gereken yerde, yeni atılmış bir toprak parçasından başka görecek bir şey yoktu. Aklımdaki ona ait son görüntünün bu olmasını istemiyordum. Bu hatırayı istemiyordum. Sonsuzluğun geri kalanını o tepede bir yerlerde gömülü geçirmek zorunda olduğunu düşünmek istemiyordum.

Buraya neden geldiğimi merak ederek kapıdan birkaç adım geri çekildim. Bu korkunç bir hataydı. Sam burada değildi. Burada olmasını istemiyordum.

Farkına bile varmadan kapıya arkamı döndüm ve bir kez daha koşmaya başlarken ayağım kayar gibi oldu.

Mezarlık boyunca uzanan tuğla duvarlar arkamda kaybolurken akşam sisi sağanağa dönüştü. Bu sefer nereye gittiğimi dahi bilmiyordum. Mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordum sadece. Ormana girdiğimde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Evlerin ve yolların görüntüsü kaybolana kadar koşmaya devam ettim.

Yağış toprağı yumuşatmış ve zemini su birikintileriyle doldurmuştu. Koştuğum esnada, kendimi her şeyin hâlâ yolunda olduğu alternatif bir dünyaya adım atarken hayal ettim ve zamanda geriye sıçrayıp her şeyi değiştirebilmeyi diledim. Fakat ne kadar çabalarsam çabalayayım zaman ve mekâna *gücüm* yetmiyor, beni çekiştirerek parçalayan dokuyu çözemiyor gibiydim.

Aniden ayağım bir şeye takıldı ve yere sertçe düştüm. Vücudum uyuşmadan önce milyonlarca yerime iğneler battı ve sonrasında hiçbir şey hissetmedim. Kalkmaya çalıştım ama kaslarımın hiçbirini oynatamadım. O yüzden zahmet etmedim. Yağmur

yağmaya devam ederken orada, taşlar ve yapraklardan oluşan zeminde kaldım.

Sam'i özlüyordum. Sesinin tınısını özlüyordum. Aradığımda her zaman cevap vereceğini bilmeyi özlüyordum. Nerede olduğumu ve kiminle konuşabileceğimi bile bilmiyordum. Bu benim en güzel anlarımdan birisi değildi ve yarın bu noktaya kadar gelmesine izin verdiğim için pişman olacaktım. Fakat şimdi çok çaresiz ve yalnızdım. Telefonumu çıkarıp açtım. Işık beni birkaç saniyeliğine kör etti. Bu sabah her şeyi sildiğimi unutmuştum – tüm fotoğrafları, mesajları ve uygulamaları, o yüzden hiçbir şey kalmamıştı. Rehbere girdim ve aramak için birisini düşünmeye çalıştım ama pek bir seçeneğim yoktu. Sam'in isminin rehberde bile olmadığını fark edince onu da sildiğimi hatırladım. Numarayı artık unutup unutmadığımdan bile emin değildim. Sesini bir kez daha sesli mesajından duyma umuduyla numarayı yine de tuşladığımda ne yaptığımı bile bilmiyordum. Belki de ona bir mesaj bırakabilir ve üzgün olduğumu söyleyebilirdim.

Telefonun çalması beni ürküttü. Boş ormanda tuhaf bir sesti. Soğuktan titrerken gözlerimi kapadım. Telefon uzunca çalarak düşüncelerimi boğdu ve bu sonsuza kadar devam edecekmiş gibi hissettim, ta ki çalma sesi aniden duruncaya kadar.

Birisi telefonu açtı.

Hattın karşı tarafından bir ses gelmeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Julie..."

Yağmur damlaları kulağıma çarptı. Toprağı döven kendi kalbimin sesinin farkına vardım. Yüzümü yavaşça gökyüzüne çevirdim ve dinlemeye devam ettim.

"...Orada mısın?"

Bu ses. Bir deniz kabuğundaki okyanusun mırıltısı gibi soluk ve hırıltılı. Tanıyordum. Bu sesi daha önce kendi sesim gibi tanıdık hâle gelecek kadar binlerce kez dinlemiştim. Bu ses. Ama olamazdı.

Sam...

İKİNCİ BÖLÜM

"Beni duyabiliyor musun?" dedi. *"Julie?"*

Okyanus kayboldu ve onun sesi daha net gelmeye başladı.

"Orada mısın?"

Yağmur damlalarından kurtulmak için gözümü kırptım. Sesli mesajlarından birisini yanlışlıkla oynatmış olmalıydım ama hepsini bu sabah sildiğimi zannediyordum.

"Beni duyabiliyorsan... bir şey söyle. Sen olduğunu bileyim..."

Bu cümleyi daha önceden hatırlamıyordum. O yüzden bu başka bir şey olmalıydı. Belki de kafamı çarpmıştım ve birden hayal görmeye başlamıştım. Görüşüm bulanıklaşınca ağaçların dönmesini durdurmak için gözlerimi kapadım. Onun sesinin telefondan mı yoksa kendi kafamın içinden mi geldiğinden emin değildim ama yine de cevap verdim.

"Sen?"

Sessizlik ormanı doldurdu. Bir anlığına onun yok olduğunu düşündüm. Burada hiç olmadığını. Daha sonra bana ait olmayan bir nefes duydum.

"Selam," dedi rahat bir nefes alarak. *"Seni kaybettiğimi sandım..."*

Gözlerim dünyanın ince bir dilimini ortaya çıkaracak kadar aralandı. Nerenin aşağı nerenin yukarı ya da gökyüzünün nerede olduğunu bilemeyecek kadar soğuktan uyuşmuştum. Biraz sağduyu için aklımı yokladım ama hiçbir şey bulamadım.

"Sam?" dedim yine.

"Beni iyi duyabiliyor musun? Bunun işe yarayacağından emin değildim."

"Neler oluyor?"

"Beni bir daha arar mısın diye merak ediyordum," dedi sanki olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki dün bıraktığımız bir konuşmaya devam ediyormuşuz gibi. "Seni özledim. Seni sonsuz özledim."

Düzgün düşünemiyordum. Neler olduğunu anlamıyordum.

"Sen de beni özledin mi?"

Tanıdık sesini, tenimdeki yağmuru, bedenimin kendini iyice yere bırakma hissini, ani baş dönmesini sindirerek neler olduğunu anlamlandırmaya çalıştım. Tüm bunlar ne kadar tuhaf olursa olsun sormadan edemedim. "Bu... gerçekten sen misin, Sam?"

"Benim," dedi ve küçük bir kahkaha attı. "Senden bir daha haber alamayacağımı sandım. Beni unutmuş olabileceğini düşündüm."

"Seninle nasıl konuşuyorum?"

"Beni sen aradın." Sesi bir su kadar sakindi. "Ben de açtım. Her zaman yaptığım gibi."

Her zaman.

"Anlamıyorum... Bu nasıl mümkün ki?"

Hat sessizleşti. Yağmur damlaları ter misali tenimden akıyordu. Sam cevap vermek için bir süre bekledi.

"Ne yalan söyleyeyim, Julie, bunu ben de anlamıyorum," diye itiraf etti. "Şu an bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum. Sadece gerçekten benimle konuştuğunu bil. Tamam mı?"

"Tamam..." demeyi başardım.

Bu gerçek olamayacak olsa bile ayak uydurmaya ve onun sesinin beni bir şemsiye gibi sarmalamasına izin vermeye karar

verdim. Aklımı yitirdiğimi ve nereden geldiğini bilmesem bile Sam'in sesine bir halatmış gibi sıkı sıkıya tutunurken yere daha da gömüldüğümü hissettim. Konuştuğumun o olmasını istiyordum ama olamazdı. İmkânsızdı. Daha sonra kafama dank etti. *"Rüya görüyorum..."*

"Bu bir rüya değil," dedi Sam, sesi bütün ormanı doldurdu. "Yemin ederim."

"O zaman nasıl konuşuyoruz?"

"Her zaman konuştuğumuz gibi. Telefondan, tıpkı böyle."

"Ama Sam... Ben hâlâ anl–" diye başladım.

"Biliyorum," diye devam etti. "Bu seferki biraz farklı ama sana yakın zamanda daha iyi bir cevap vermeye söz veriyorum. Fakat şimdilik bunun tadını çıkaramaz mıyız? Bu telefon konuşmasının yani. Birbirimizi tekrar duymanın. Hadi başka bir şeyden konuşalım. İstediğin herhangi bir şeyden. Öncesi gibi."

Öncesi. Gözlerimi tekrar kapayarak önceye gitmeye çalıştım. Onu kaybetmemin öncesine. Tüm bunlardan öncesine. Her şey mahvolmadan öncesine. Gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ burada, ormandaydım. Ve Sam de hâlâ hattın öteki ucundaydı.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu. Sesi o kadar netti ki onu görmeyi bekleyerek başımı yana çevirdim.

Sadece ben vardım. Aklıma bir soru geldi. "Neredesin?"

"Bir yer," diye cevapladı belirsiz bir şekilde.

"Neresi?" diye sordum tekrar. Telefonun açısını değiştirerek onun tarafından gelen arka plan seslerini duymaya çalıştım ama yağmur diğer her şeyi bastırıyordu.

"Açıklaması zor. Yani, ben kendim de bildiğimden tam emin değilim. Tüm cevapları bilmediğim için özür dilerim ama bunların hiçbirinin önemi yok, tamam mı? Şimdi buradayım ve tekrar bağlantı kurduk. Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin..."

Ben de seni özledim. Seni çok özledim, Sam. Fakat kelimeler dudaklarımdan çıkmadı. Bir parçam hâlâ rüya gördüğümü düşünüyordu. Belki de bir tavşan deliğine düşüp alternatif bir gerçekliğe geçmiştim ya da başımı düşündüğümden daha sert çarpmıştım.

Bu her neyse, konuşmamız biterse onu tekrar kaybedeceğimden ve hiçbir zaman cevabımı alamayacağımdan korktum.

Yağmur devam ediyordu ama gökyüzü onu yumuşak bir çiselemeye indirgemişti.

"O ses de ne?" diye sordu Sam dinleyerek. "Yağmur mu? Julie, neredesin?"

Etrafıma bakındım. Bir an buraya nasıl geldiğimi unuttum. "Dışarıda bir yerde."

"Dışarıda ne yapıyorsun?"

"Hatırlamıyorum..."

"Evine yakın mısın?"

"Hayır... Ben... Nerede olduğumdan emin değilim." Şu an hiçbir şeyden tamamen emin değildim.

"Kayıp mı oldun?"

Bu soruyu düşündüm. Pek çok şekilde cevaplanabilirdi. Bunu yapmak yerine, dünyanın geri kalanını silmek için gözlerimi kapadım ve Sam'in sesine odaklanarak elimden geldiği kadar uzun bir süre ona tutunmaya çalıştım.

"Yağmurdan uzaklaşmalısın, Julie. Güvenli bir yer bul ve kurulan, olur mu?" dedi Sam. "Sonra hemen beni geri ara."

Kalbim hızla çarptı ve gözlerimi açtım.

"*Bekle!*" Sesim çatladı. "Lütfen kapama!"

Onu tekrar kaybetmeye hazır değildim.

"Merak etme, hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Güvenli bir yere geç ve beni geri ara. Arar aramaz açacağım. Söz veriyorum."

Daha önce de böyle tutmadığı sözler vermişti. İtiraz etmek istedim ama konuşamadım. Keşke onu sonsuza dek hattın karşı tarafında tutabilseydim. Fakat ben inanmaya başlayana dek Sam bu kelimeleri tekrar ve tekrar söyledi.

"*Arar aramaz açacağım.*"

Dışarıda sonsuza kadar kalamazdım. Yağmurdan sırılsıklam olmuştum ve ellerimi hissetmemeye başlamıştım. Güneş batmadan ve dönüş yolumu kaybetmeden önce bu ormandan ve soğuktan kurtulmam gerekti.

Telefon konuşması nasıl sona erdi ya da sonrasında ne oldu hatırlamıyordum. O kısım, bir kitabın eksik bir sayfası gibi aklımda bulanık kaldı. Tek bildiğim, ormandan çıkıp anayolu tekrar bulana kadar yürümeye devam ettiğimdi.

Kasabaya vardığımda akşamın geç saatleriydi. Yağmurdan kaçınmak için dükkân tentelerinin altından geçerken ıslak kaldırımlar boyunca aceleyle ilerledim. Bu sabah Mika'yla buluştuğum lokantanın ışıkları kapalıydı ama sokağın aşağısındaki kafe hâlâ aydınlıktı. Birkaç blok boyunca aydınlık olan tek yerdi. Caddenin karşısına geçip içeri girdim. Bu saatte bile kafenin yarısı Fas tarzı lambaların altında çifter hâlinde oturan üniversite öğrencileriyle doluydu. Yağmurluklar bar taburelerinin arkasından sarkıyordu. Dizüstü bilgisayar ekranları boş yüzleri aydınlatıyordu. Hiçbir şey sipariş etmeden arkadaki bir masaya doğru ilerledim. Yerleştiğimde, sandalyemi çevirerek içeridekilere sırtımı verdim ve yüzümü pencereye döndüm. Kafede hiç ayna yoktu, o yüzden camdaki solgun yansımam beni gafil avladı.

Küçük mumu üfleyip söndürdüm ve yansımam kayboldu. Bir elimi ıslak saçımdan geçirdim. Kıyafetlerimdeki su ahşap döşemeye damlıyordu. Belki de buraya girmeden önce kıyafetlerimi biraz sıkmalıydım. Neyse ki kafenin bu köşesi fark edilmeyeceğim kadar karanlıktı.

Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıp etrafa bakındım. Yan masamda oturan kadın bir kitap okuyordu. Telefon konuşmamı duymasını istemiyordum, o yüzden biraz bekledim. Baştan ayağa siyahlar içindeydi, tek başına oturuyordu ve burada çalışıp çalışmadığını merak ettim. Belki de molasında okuyordu. Çayını yavaşça yudumluyor ve beni geriyordu. Kadın gitmek için ayağa kalkana kadar rahat nefes almadım. Telefonumu çıkardım. Saat neredeyse dokuzdu. Ne ara bu kadar geç olmuştu? Evden çıktığımdan beri saatin ilk defa farkına varmıştım. Yeni bir mesaj ya da cevapsız çağrı yoktu. Sanırım kimse gittiğimi fark etmemişti.

Telefonumu masanın üstüne koydum ve sonra tekrar aldım. Kaç kere yaptığımı sayamayacak hâle gelene dek bunu birkaç kez daha yaptım. Kafeinin ve çayın kokusu burnumu hafifçe yakıyordu. Şimdi ormandan kurtulduğuma ve daha net düşünebildiğime göre Sam'i tekrar arama fikri gülünç geldi. Orada her ne olduysa büyük ihtimalle kafamın içinde yaşanmıştı. En azından, ben öyle düşünüyordum. Aklımı tamamen yitirmiş miydim?

Yitirmiş olmalıydım çünkü telefonumu tekrar aldım ve numarasını tuşladım.

Telefon çaldı. İlk çalma sesini duydum ve nefesimi tuttum ama neredeyse ânında telefonu açtı.

"*Selam*... Seni bekliyordum."

Sesinin tınısı içimi rahatlattı. Bir sesi bastırmak için parmaklarımı ağzıma götürdüm. Şaşkın mı rahatlamış mı yoksa ikisinin bir karışımını mı hissetmeliydim hiç bilmiyordum.

"*Sam*..." diye adını söyledim düşünmeden.

"Geri arayıp aramayacağından emin değildim," dedi. "Unutmuş olabileceğini düşündüm."

"Unutmadım. Nereye gideceğimden emin değildim."

"Nereye vardın?"

Refleks olarak başımı çevirip kapının üstündeki vitray pencereye baktım. Kafenin içinden, mozaik harfler altın ve mavi renkli fener ışığında ters yansıyordu.

"Sun and Moon."

"Eskiden çalıştığım kafe mi?" diye sordu. Neredeyse unutmuştum. Buraya en son gelmemin üzerinden epey geçmişti. Sam bir süre sessiz kaldı ve telefondan fondaki sesleri dinlediğini hissettim. Aniden ben de seslerin farkına vardım: ahşap zemine sürtünen sandalyelerin sesi, seramik tabağın üstüne konulan bir kaşığın şıngırtısı, odanın diğer ucundan gelen bir konuşmanın alçak mırıltıları. "Seninle ilk orada konuşmuştum. Kafenin arkasında oturuyordun. Hatırladın mı?"

Zihnim o güne gitti. Siyah bir önlük, üzerinde buharı tüten sıcak bir latte, ön tezgâhın üzerinde kâğıttan bir zambak. Sam, ben

daha sipariş vermeden içeceğimi getirmişti ve saatlerce konuşmuştuk. Neredeyse üç yıl önceydi. Aynı masadaydım, değil mi? Arkada, pencerenin kenarındaki. Neredeyse fark etmiyordum.

"Eskiden ballı lavantalı latte sipariş ederdin. Hâlâ hatırlıyorum. Gerçi artık onu sipariş etmiyorsun. Şimdi kahve içiyorsun. En azından içmeye çalışıyorsun," dedi gülerek.

Sanki daha dün burada oturuyorduk. Ama şu an bunu düşünemezdim. "Sam," dedim onu âna geri getirmeye çalışarak.

"Makaleni yazmayı bitirmek için espresso istediğin ama benim bunun için saatin çok geç olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye devam etti hatıralara dalarak. "Israr edip durmuştun, ben de yapmıştım ve bütün gece uyuyamamıştın. Bana o kadar kızmıştın ki..."

"Sana kızmamıştım. Sadece huysuzdum."

"Konseri hatırlıyor musun, gitarımı imzalattığım geceyi hani? O gece de kendimizi kafede bulmuştuk, değil mi? Şu yarım ay şeklindeki kurabiyelerden birisini paylaşmıştık... beyaz kremalı olan var ya? Senin hiç de aya benzemiyor dediklerin? Hatırladın mı?"

Tabii ki hatırladım. Hatıra zihnimde o kadar tazeydi ki karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. O gün, onun bu sabah attığım kot ceketini giyiyordum. Yağmurdan sırılsıklam olmuştuk. Tam da şu an olduğum gibi. Kalbim göğsümü dövercesine çarptı. Neden bunların konusunu tekrar açıyordu ki? Bu hatıraların. Daha fazlasını duyabileceğimi sanmıyordum. "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana bunları hatırlatıyorsun..."

"Bu kötü bir şey mi?"

"*Sam...*" diye başladım.

Bir şey beni böldü. Birisi bir sandalyeyi çekip arkamdaki masaya otururken siyah kollu bir omuz görüş alanımda belirdi. Aynı anda kapı açıldı ve başka bir çift şemsiyelerini katlayarak içeri girdi. Burası kalabalıklaşmaya başlamıştı. Pencereye yüzü-

mü döndüm ve sesimi alçalttım. "Keşke bana neler olduğunu söyleyebilsen," dedim. "Bunun gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?"

"Çünkü bu gerçek. *Ben gerçeğim,* Julie. Sadece bana inanmak zorundasın."

"Sana inanmamı nasıl beklersin? Deliriyormuşum gibi hissediyorum."

"Sen deli değilsin, tamam mı?"

"O zaman seninle nasıl konuşuyorum?"

"Beni aradın, Julie ve ben de açtım. Her zamanki gibi."

Bu daha önce dediğinin aynısıydı ama yeterli değildi.

"Cevap vermeni beklemiyordum. Senden bir daha haber almayı beklemiyordum."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu.

Sorusu beni şaşırttı. Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim, ben sadece... Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Zihnim odaklanamayacağım kadar kopmuş ve dağılmıştı. Birisi kaşığını düşürdü ve sesi bütün odada yankılandı. Başka masalardan gelen kahkahaları duydum. Burası çok gürültülü olmaya başlamıştı. Daha fazla insan içeriye girmeye başladı ve kafe gitgide küçülüyormuş da ben de ezilmek üzereymişim gibi hissettim.

"Julie..." Sam'in sesi beni âna geri getirdi. Beni bir arada tutan tek şey onun sesiydi. "Şu an hiçbir şeyin mantıklı gelmediğinin farkındayım. İkimizin tekrar konuşması yani. Tüm cevapları bilmediğim için özür dilerim. Keşke bilseydim. Keşke bunun gerçek olduğunu kanıtlamanın bir yolu olsaydı. Sadece bana inanmalısın, olur mu?"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Daha fazla ses odayı doldurdu. Daha sonra, kot pantolon ve sarı saçların bulanık görüntüsünü ayak sesleri takip etti. İçeri giren çift ellerinde sıcak içeceklerle karşımdaki masaya oturdular. Onlara çaktırmadan göz ucuyla bakmaya çalıştım. Sesi tanıdığım an midem bulandı.

Liam içeceklerini masaya koyarken Taylor da sandalyesine yerleşti. Sam'in eski arkadaşları. Şimdi neredeyse bir yıldır sevgililerdi. O öldüğü gece onlar da şenlik ateşindeydi. Bedenimi pencereye çevirerek başımı biraz aşağıya eğdim ve ıslak saçlarımın yüzümün etrafına düşmesine izin verdim. Okuldan onca insan varken, tabii ki onlara rastlayacaktım. Eminim cenazede olmadığımı fark etmişlerdi. Bahse girerim bu konuda diyecekleri çok şey vardı.

Sam onlarla büyümüş sayılırdı. Ben buraya taşınmadan önce, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grup oluşturmuşlardı. Sam ve ben görüşmeye başladığımızda grup bir anda dağılmıştı. Taylor'ın bunun için kendine ait sebepleri olduğundan şüpheleniyordum. Sam'e beni neden sevmediklerini sorduğumda, buradaki insanların şehirde büyüyenlerle bir sıkıntısı olduğunu söylemişti. Muhtemelen ailelerimizin "politik" farklılıklarındandı. Taylor'ın babası çok benzin yakan bir kamyon kullanırken benimki çevre dostu bir araba kullanıyordu. Babam eskiden beni okula bıraktığında çocuklar gözlerini devirirdi. Babam buradan nefret ederdi. Burayı terk etmek için sabırsızlanıyordu.

Belki de beni fark etmemişlerdi. Kontrol etmeye çok korkuyordum. Onlar gidene kadar beklemeli mi yoksa tuvalete mi gitmeliydim diye karar verme aşamasındayken parlak bir ışık yüzümün yan tarafına vurarak gözümü kamaştırdı ve başımı kaldırdım. Taylor, bana doğrulttuğu telefonunu indirdi. Kamerasının flaşını kapamayı unuttuğunu fark edince gözleri kocaman açıldı. Liam hiçbir şey olmamış gibi içeceğini yudumladı. Ne özür dilediler ne de bana tek kelime ettiler. Vücudum titredi.

Şu an bununla uğraşamam. Yapamam.

"Julie, sorun ne?"

Sam'in sesi geri geldi ve onun hâlâ telefonda olduğunu hatırladım.

Dışarıdaki bir arabanın farları kafenin camına yansıdı ve beni bir spot ışığı gibi aydınlattı. *Buradan gitmem gerek.* Oturduğum yerden aniden kalkarken neredeyse sandalyemi devirecektim.

Taylor ve Liam sessizdiler ama ben masaların arasından paltolara ve omuzlara çarpa çarpa kapıya doğru hareket ettiğim sırada bakışlarını üzerimde hissettim.

Sonunda yağmur durmuştu. İnsanlar her taraftan üzerime üzerime geliyordu. Eğilerek birinin şemsiyesinin altına girdim ve telefonu göğsüme bastırarak kaldırımdan aşağı yürümeye başladım. Köşeye varır varmaz bir kez daha koşmaya başladım. Kafenin gürültüsünü ve ışıklarını arkamda bırakana ve görünüşte tek bir araba kalmayana kadar koştum.

Tek bir sokak lambası, bloğun bu tarafını zar zor aydınlatırken ona yaslandım. Ben nefesimi toparlarken tepemdeki ampul titreşti. Sam'in hâlâ telefonda olduğunu hatırladım. Telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Julie, ne oldu? Nereye kaçtın öyle?"

Başım çatlıyordu. Ne diyeceğimi bilmiyordum, dudaklarımdan sadece nefes nefese kalmış sesim çıktı. "Bana neler olduğunu anlamıyorum..." Ben hiç böyle değildim, Sam öldüğünde bile kendime hâkim olmuştum.

"Julie... sen ağlıyor musun?"

Sam sorana kadar ağladığımı fark etmemiştim bile. Duramıyorum da. Benim sorunum neydi? Burada ne yapıyordum? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu artık.

Sam'in sesi yumuşadı. "Özür dilerim. Telefonu açarsam gerçekten her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Tüm bunlar benim suçum. Keşke düzeltebilseydim."

Derin bir nefes aldım ve "Lütfen bana neler olduğunu söyle, Sam. Neden telefonu açtığını söyle," dedim.

Sorumu sonunda cevaplayana kadar aradan uzun bir sessizlik geçti. "Birbirimize veda etme fırsatımız olsun istedim," dedi.

Neredeyse yere yığılacaktım. Ben daha fazla gözyaşıyla savaşırken boğazımda konuşmamı neredeyse imkânsız kılan bir yumru vardı. "Ama ben hiç veda etmek istemedim," demeyi başardım.

"O zaman etme. Mecbur değilsin, tamam mı? Şu an yapmak zorunda değilsin."

Gözlerimi silerek nefes almaya devam ettim.

"Dinle," dedi Sam bir müddet sonra. "Şuna ne dersin? Sana bir şey göstereyim. Bence bu sana kendini daha iyi hissettirecek, ne dersin?" Ben ne olduğunu sormadan, "Sadece güven bana," dedi.

Ona güvenmek. Sam'in, hatta kalarak ona ne kadar güvendiğimi fark ettiğini sanmıyordum. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden hiçbir şey demedim. Sam'in sesine tutunurken sokak lambasının altında sessizce durdum ve kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim, halbuki artık neyin gerçek olduğundan neyin gerçek olmadığından hiç emin değildim.

Daha önce gölle ilgili söylediklerimi geri alıyordum. *Burası,* kendimi bulmayı en son beklediğim yerdi.

Sam'in araba yolunda hiç araba yoktu. Evin pencerelerinden tek bir ışık huzmesi bile gelmiyordu. Ailesi, kasabanın dışında akrabalarla kalıyor olmalıydı. Burada ne yaptığımdan emin değildim. Sam, bana vermeye niyetlendiği bir şeyi almam için uğramamı istemişti. *"Güven bana,"* deyip duruyordu. Tıpkı söylediği gibi, posta kutusunun altına bantlanmış yedek bir anahtar vardı. Anahtarı buldum ve kimsenin içeride olmadığını umarak ön kapıyı açtım.

Etraf bir şey görülmeyecek kadar karanlıktı. Çiçeklerin ve esansın kokusu beni bunalttı. Işık düğmesini ararken küçük kardeşinin ayakkabılarının üzerinden geçtim. Tek bir lamba titreşerek yanıyordu ve etrafa bakındım. Oturma odası solmaya başlayan çiçeklerle doluydu. Şöminenin yanında güzel bir kasımpatı çelengi asılıydı. Tüm bunların hepsi Sam için olmalıydı.

Sam'in sesi telefondan geldi. "Evde birisi var mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Burası çok sessiz."

"Tuhaf. Herkes nerede?"

"Senin için bir sürü çiçek var gerçi," dedim. "Ev çiçeklerle dolu."

"Çiçekler mi?" diye tekrar etti Sam, sesinde bir şaşkınlık tınısı vardı. "İlginç... Seninkiler de orada mı?"

"Benimkiler mi?"

Benden hiçbir şey gelmediğini çok iyi bildiğim hâlde odaya baktım. Bir kart bile yoktu. Göğsümde bir suçluluk düğümü oluştu ve yine kendimi kötü hissettim. "Burada göremiyorum," dedim bir tek.

"Eminim annem onları başka yerde saklıyordur," dedi Sam.

"Belki de..."

Artık burada olmak istemiyordum. O yüzden ayakkabılarımı çıkarıp üst kata yöneldim. Bu evde tek olmak çok tuhaftı. Burada olmasa bile, küçük kardeşi James'in odasının önünden parmak ucumda yürüyerek geçtim. Belki de alışkanlıktan. Sam'in odası koridorun sonundaydı. Kapısı grup logoları ve NASA çıkartmalarıyla doluydu. Kapı topuzu soğuktu. Çevirip açmadan önce derin bir nefes aldım.

Bir şeylerin farklı olduğunu anlamam için ışığı açmama gerek yoktu. Perde çekilmişti, ay ışığı odadaki kutuları görmeme yetecek kadar içeriye giriyordu. Rafların bazıları temizlenmişti. Görünüşe göre Sam'in ailesi eşyalarını toplamaya başlamıştı, sadece çarşaflarını ve onun kokusunu bırakmışlardı. Bir nefes daha aldım. *Buraya tekrar döneceğimi hiç düşünmezdim.*

"Hâlâ orada mısın?" Sam'in sesi beni tekrar ona döndürdü. "Odam dağınıksa kusura bakma." Ben gelmeden hemen önce hep bunu derdi.

"Neyi arıyorum?"

"Masamın üstünde bir yerlerde olmalı," dedi Sam. "Senin için paketlemiştim."

Masasına bakındım. Bilgisayarın arkasına, dosyaların altına, çekmecelere ama hiçbir şey yoktu.

"Emin misin? Orta çekmeceyi bir daha dene."

"Burada hiçbir şey yok, Sam," dedim. Odaya göz attım. "Kutulardan birisinin içinde olmalı."

"Ne kutusu?"

Bir an ona söylemek istemedim. "Odanda kutular var. Sanırım ailen eşyalarını toparlıyor."

"Neden toparlasınlar ki?"

Ona düşünmesi için zaman tanıdım.

"Ah... doğru. Sanırım bir an unutmuşum."

"İstersen kutulara bakabilirim," dedim.

Sam beni duymadı. "Neden eşyalarımı bu kadar erken toparlasınlar ki?.." dedi benden çok kendisine. "Ben gideli o kadar uzun olmadı, değil mi?"

"Yani, ailen adına konuşamam... Ama bazen, sadece bu eşyalara bakmak zor geliyor," diye açıklamaya çalıştım.

"Sanırım..."

Odayı daha iyi görebilmek için masa lambasını yaktım. Kutular Sam'in kıyafetleri, kitapları, CD'leri, plak koleksiyonları ve rulo yapılmış posterlerle –bir daha asla göreceğimi düşünmediğim şeylerle– yarısına kadar doluydu. Aniden, bu sabah attığım şeyleri hatırladım. İşte şimdi hemen karşımdalardı. Sam'in Radiohead tişörtü. Beyzbol hakkında hiçbir şey bilmese bile Seattle'dayken aldığımız Mariners şapkası. Hepsi hâlâ onun gibi kokuyordu. Bir anlığına, neyi aradığımı unuttum.

"Bulmadın mı daha?" diye sordu Sam tekrardan.

Bir başka kutuyu açtım. Bunun içi kayıt ekipmanlarıyla doluydu. Sam, son altı ayı bu mikrofonu satın almak için para biriktirerek geçirmişti. Her zaman kendi müziğini kaydetmekten bahsederdi. Ona şarkı sözleriyle ilgili yardım edeceğimi söylerdim. Sam müzisyen olmak istiyordu. Bir gün kendi şarkısının radyoda çalınmasını istiyordu. Dünyaya açılmak istiyordu. Artık bunun için asla fırsatı olmayacaktı.

Hediyeyi sonunda buldum. Dergi sayfalarıyla sarılmış ve ince kâğıtla doldurulmuştu. Beklediğimden daha ağırdı.

"Bu da ne?"

"*Açsana, Jules.*"

Paket kâğıdının halıya düşmesine izin vererek yırtıp açtım. Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi.

"Bekle bir saniye..." Elimde çevirerek ne tuttuğumu anlama-

ya çalıştım. Kanat şeklindeki kitap desteği. Bu sabah attığımın aynısıydı ama olamazdı. "Sam... bunu nereden buldun?"

"Antikacıda. Sende eksik olan yarısı."

Yakından inceledim. Doğruyu söylüyordu – bu, odamda sakladığımın aynısı değildi. Bizim bulamadığımız kayıp yarısıydı. "Ama biz geri dönene kadar birisinin satın aldığını sanıyordum."

"Bendim."

"Nasıl yani?"

"Sürpriz bu işte," dedi Sam gülerek. "Geri dönüp senin için ikinci parçayı da aldım. Onun kayıp olduğunu düşünmeni sağladım. Böylece, ikisini nihayet bir araya getirdiğinde daha özel olacaktı. Kanatlar tamamlandığında. Oldukça romantik, değil mi?"

Diğer kanadın artık bende olmaması dışında... Çünkü diğerini atmıştım ve şimdi iki parça asla bir araya gelemeyecekti. Hediyesini mahvettiğime inanamıyordum. Her şeyi mahvetmiştim.

"Büyük bir tepki bekliyordum," dedi Sam sessizliğimi fark ederek. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, yapmadın. Sadece, ben..." Güçlükle yutkundum. "Diğer parça artık bende değil, Sam."

"Kayıp mı ettin?"

"Her şeyi attım," dedim. "Tüm eşyalarını. Artık bakamıyordum. Seni unutmaya çalışıyordum. Çok özür dilerim, Sam."

Sessizlik odasını doldurdu. Söylediklerimin onu kırdığını biliyordum, o yüzden, "Geri almaya çalıştım," dedim. "Ama çok geç kalmıştım. Her şey çoktan gitmişti. Biliyorum, berbat biriyim. Özür dilerim..."

"Sen berbat biri değilsin," dedi Sam. "Öyle deme. Sana kızmadım, tamam mı?"

Gözlerim tekrar yaşardı. "Ama hediyeni mahvettim..."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin. Hâlâ sende kalabilir. Tıpkı öncesi gibi."

Öncesi. Bunu derken neyi kastediyordu? Önceye gitmenin artık bir yolu yoktu. "Fakat diğer eşyaların hâlâ yok. Onları asla geri alamayacağım..."

Sam bunu düşündü. "Peki, benim olan başka bir şeyi alsan nasıl olur? Odamdan istediğin herhangi bir şey."

Bunu zaten düşünmüştüm ama sormaya korkuyordum. "Emin misin?"

"Tabii ki. Herhangi bir şey," dedi. "Senin olsun istiyorum."

Kutulara tekrar bakınırken onu hatta tuttum. Bu çok garipti, bu sabah yaptığım şeyin tam tersiydi. Radiohead tişörtü ve birkaç küçük şey daha aldım: gitar penası, grup bilezikleri, Tokyo gezisinden aldığı şapka. Daha sonra dolabına gidip kaydırarak açtım. Hâlâ bazı kıyafetleri asılıydı ama aradığımı hemen buldum. İşte oradaydı, bol ekose gömleği. Sam, mevsim ne olursa olsun bunu her gün giyerdi. Sanırım ailesi bile atmaya kıyamamıştı.

Gömleği askıdan alıp üstüme geçirdim. Bir anlığına ellerini üzerimde hissettim ama bu sadece kafamın içindeydi. Gömleğin koluyla gözlerimi sildim. Bir süre sonra yatağa ilerleyip uzandım. Telefon yanağımda sıcacıktı.

Uzun bir gün olmuştu, ondan da uzun bir hafta ve bedenim bana kendimi en az kendi yatağım kadar güvende hissettiren şilteye yaslanana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Sam ihtiyacım olduğu sürece odasında kalabileceğimi söyledi. Fazla bir şey söylememe gerek bile yoktu. Sadece telefonda kalıp dinledim. Bir süre sonra Sam durup dururken, "Üzgünüm," dedi.

"Ne için?" diye sordum.

"Tüm bunlar için."

İlk başta ne için özür dilediğini hâlâ anlamadım. Daha sonra ne demek istediğini fark ettim. En azından öyle zannediyordum.

"Ben de," diye fısıldadım.

Sam gecenin geri kalanında benimle telefonda kaldı ve ben uyuyana kadar konuştuk. Tıpkı öncesinde binlerce kez yaptığımız gibi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÖNCESİ

Etraf bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Bir el yüzümde gezindi ve daha sonra bir ipi çekerek yerde aramızda duran masa lambasını açtı. Etrafımızda duvar oluşturacak şekilde istiflenmiş yastıklarla halının üzerinde uzanırken Sam'in yatak odasındaki avizeden beyaz çarşaflar sarkıyordu. Küçük kardeşi James'le inşa ettiği kalede saklanmıştık. Sam beni daha iyi görebilmek için uzanıp saçımı yüzümden çekti. Omuzlarını ortaya çıkaran ve yazdan bronzlaşan tenini iyice gösteren en sevdiği lacivert atletini giyiyordu. "Sıkıldıysan başka bir şey yapabiliriz," diye fısıldadı.

James bir el feneriyle başını çarşafların açıklığından içeri uzattı. "Duydum."

Sam başını eğerek sızlandı. "İki saattir buradayız."

"Bu akşam takılmaya söz vermiştin," dedi James. Sekiz yaşına henüz basmıştı. "Eğlendiğinizi sanıyordum."

"Eğleniyoruz," diye onu temin ettim ve Sam'in omzunu dürttüm. "Sam, rahatla."

"Evet, Sam. *Rahatla,*" diye tekrar etti James.

"Peki. Bir saat daha."

Çarşafların ağırlığını taşıyan avizeye endişeyle baktıktan sonra kaleye bir göz attım. Her an dağılacakmış gibi duruyordu. "Buranın güvenli olduğuna emin misin?"

"Endişelenme," dedi Sam gülerek. "Bunu daha önce milyonlarca kez yaptık. Değil mi, James?"

"Bu çölde kimse güvende değil," dedi James ürkütücü bir sesle.

"Doğru," diyerek eşlik etti Sam. Bana baktı. "*Dışarıda* gezinen şeyler hakkında endişelenmemiz gerek. Sarılıp birbirimizi güvende tutsak iyi olacak," diye fısıldadı şakacı bir şekilde. Uzanıp beni yanağımdan öptü.

James yüzünü buruşturdu. "Iyy. *Kalede* olmaz!"

"Sadece yanaktandı!"

Bir kahkaha patlattım, daha sonra tekrar sessizleştim. "Bunu duydun mu?" Dinleyebilmek için durdum. "Yağmuru duyuyorum."

"Asit yağmuru," diye düzeltti beni James.

Sam'e baktım ve iç çektim. "Eve yağmurda yürümek zorunda kalacağım."

"Ya da bu gece burada kalabilirsin," dedi sırıtarak.

"*Sam.*"

James el fenerini yüzümüze tuttu. "Annem, Julie gece yarısını geçirirse ona haber vermemi söyledi."

"Bunu bana yapar mısın?" diye sordu Sam incinmiş gibi davranarak. "Benim öz kardeşim?"

"Bana on dolar vereceğini söyledi."

"Demek rüşvet almaya başladın ha," dedi Sam. "Peki ya sana on beş verirsem?"

"Annem böyle bir teklifte bulunacağını da söylemişti. Senin vereceğin her fiyatın üstüne çıkmaya hazırmış ve bir de Rockets maçına bilet de alacakmış."

Sam ve ben birbirimize baktık. Sam omzunu silkti. "Annem bu işte iyi."

"Odaklanalım," dedi James ve izinsiz giren kimse var mı diye

kalenin açıklığından dışarı baktı. "Uzaylıların, kaçırdıkları diğer insanlara ne yaptığını bulmamız gerek."

"Zombi istilasından saklandığımızı sanıyordum," dedi Sam.

"...Uzaylıların başlattığı zombi istilası. Hadi ama," dedi James gözlerini devirerek. Kollarının pozisyonunu değiştirerek el fenerini bir ışın kılıcı gibi tuttu. "Acele edip panzehir için gerekli malzemeleri almalıyız. Daha fazla adam kaybedemeyiz." Arkamızda, bir yastık kılıfına sarılı Bay Ayı'nın cesedi yatıyordu. Virüs geri kalanımıza da sıçramadan önce onu öldürmeye dair zor kararı birlikte vermemiz gerekmişti.

"Ah, yoksa sen... Bu panzehri mi diyorsun?" Sam, kolonya şişesine çok benzeyen bir cam şişeyi havaya kaldırdı.

James ışın kılıcını yavaşça indirdi. Sesi kasvetli bir tona büründü. "Ta başından beri sendeydi... virüs adamlarımızdan birisine bulaşmışken bile mi?"

"Bütün zaman boyunca cebimdeydi."

"Seni hain."

"Daha da kötüsü," dedi Sam. "Uzaylı benim."

James gözlerini kıstı. "Biliyordum."

James kendini Sam'in üzerine atıp kaleyi onunla birlikte yıkarken nefesim kesildi. Çarşaflar üzerime düşerek yüzümü örttü, daha sonra kalktılar ve etrafımdaki sahne değişirken kar taneciklerine dönüştüler.

Kapım açık bir şekilde Sam'in arabasında oturuyordum. Reed Üniversitesi'nin kampüsünün karşısındaki caddede park etmiştik. Zemin yapraklarla ve ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Sam kapısını açtı ve arabanın benim tarafıma doğru yürüdü. Bana bakmak için çömeldi ve elini uzattı.

"Hadi, Julie. Gel bir bakalım," dedi. "O kadar yol geldik."

"Gerek yok demiştim ya. Zaten şimdiden kar yağmaya başladı. Gitsek iyi olur."

"Buna pek kar demem," dedi Sam.

"Hadi gidelim, Sam," diye tekrar denedim ve gitmeye hazır bir şekilde yüzümü arabanın ön tarafına çevirdim.

"Kampüse bakınmak istediğini zannediyordum. Yani bu yüzden *dört* saat araba kullanmadık mı?"

"Sadece bir *fikir* edinmek istedim ve edindim de."

"Arabamın koltuğundan mı?" Bir elini arabanın tepesine koyarak aşağıya baktı. "Anlamıyorum. Bunu planladığında çok heyecanlıydın ama şimdi hemen gitmek istiyorsun."

"Önemli bir şey değil. Sadece her şey kapanmadan önce şehrin merkezine bir göz atmak istiyorum. Hadi gidelim," dedim.

"*Julie...*" dedi Sam. Bana beni çok iyi tanıdığını gösteren bir bakış attı. "Sorunun ne olduğunu söyle bana."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak iç çektim. "Bilmem. Ya nefret edersem? Daha şimdiden fotoğraflardakinden alakasız görünüyor. Hiç etkilenmedim."

"Ama daha hepsini görmedin bile."

"Ya daha kötüyse?" Boş bir arazinin yanındaki, ahırı andıran kırmızı tuğlalı bir binayı işaret ettim. "Bak, bu doğrudan Ellensburg'den fırlamış gibi."

"Hayalindeki okula hakkını vermiyorsun, Jules," dedi Sam. Doğruldu ve yürüyen insanlara baktı. "En azından bazı öğrencilerle konuşmak istemez misin? Burada olmanın nasıl bir şey olduğunu, sosyal hayatını ve diğer şeyleri sormak?"

"Pek istemem," dedim. "Ya hepsi annemle babamın geçimini sağlamak için ne yaptığını sorup duracak bir avuç zengin, elit züppeyse?"

"Bunu öğrenmek için buradayız zaten."

Derin bir nefes alıp verdim. "Bilmiyorum, Sam... Bu şehrin şey havası var... Ne derler?" Düşünmek için durdum. "Gösterişçi."

"Gösterişliliği sevdiğini zannederdim," dedi Sam.

Ona bir bakış atım.

"Şaka yapıyorum." Gülümsedi. "Yani anlıyorum ki Portland'ı hiç sevmedin."

"Fazla abartılmış. Gördüğüm kadarıyla."

Sam içini çekti ve sonra tekrar benim hizama çöktü. Sesi yumuşamıştı. "Anneni bırakmaktan korkuyorsun, değil mi?" dedi.

"Yalnız kalmasını istemiyorum," dedim. "Babam zaten gitti, bu yüzden belki bir iki yıl ara vermeli ve kitapçıda çalışmalıyım. Bay Lee beni müdür yardımcılığına terfi ettireceğini söyledi."

"Annen bunu mu isterdi?" diye sordu Sam.

Bir şey demedim.

"*Sen* bunu mu istiyorsun?"

Cevap yoktu.

"Annen iyi olacak, Jules," dedi Sam. "Tamam mı? Ondan daha bağımsız birini bulamazsın. Yani, annen *Zamanı Bozma* diye bir ders veriyor. Resmen başka boyutlarda pilates yapıyor."

"Biliyorum," dedim.

Sam elimi tuttu ve parmaklarımızı kenetledi. "Portland harika olacak," diye söz verdi. "Şehir merkezinde havalı küçük bir daire bulacağız... Tadilatını yapacağız... Benim müzik çalabileceğim, seninse oturup yazabileceğin bir kahveci arayacağız... Tıpkı planladığımız gibi olacak."

"Belki."

"Bakalım bu kampüs nasıl bir şeymiş," dedi.

"*Gerçekten* bunu yapmamıza gerek yok," dedim. "Arabadan gördüklerim bana yeter. Gerçekten."

"Peki," dedi iç çekerek. "O zaman arabayı kampüs meydanına süreceğim." Anahtarlarını çıkarıp doğruldu.

"Ne? *Sam...*"

Bu kesinlikle onun yapacağı bir şeydi. Arabanın öbür tarafına dolaşmadan önce onu tuttum. "Tamam... gideceğim."

Sam iki elimi de tutarken gülümsedi ve etrafımızda sis yükselmeye başlarken arabadan inmeme yardım etti. Flaş ışıkları etrafımda yanıp sönerken ve müzik bangır bangır çalmaya başlarken dumandan oluşan bir duvardan geçer gibi Sam'i takip ettim ve başka bir yere gittiğimi anladım.

Sam beni ailesi kasaba dışında olan birinin evindeki kalabalık bodrum katına indirirken duman azaldı. Bu benim ilk lise partimdi ve buradaki kimseyi tanımıyordum. Kırmızı ve mavi bardaklarla dolu bir pinpon masası vardı. İnsanlar dans etmiyordu,

daha çok müzikle salınıyorlardı. Birkaç kişi içeride güneş gözlüğü takıyordu. Görünüşe göre geç gelmiştim.

"İçecek bir şey ister miydin?" diye sordu Sam müziği bastırarak.

"Tabii. Ne var?"

Sam duvara yaslı bara baktı. "Bira sever misin?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim. Bir şey içmeyi düşünmüyordum. Sadece elimde tutacak bir şey istiyordum. Annemin kendi zamanında kullandığı bir numarayı hatırladım. *"İçindekini dök ve kızılcık suyuyla doldur,"* diyen annemin sesini kafamda duydum.

Sam beni kalabalığın arasından geçirip arkadaki kırmızı bir kanepeye götürdü, burada beyaz kapüşonlu giyen bir kız bacak bacak üstüne atmış oturuyordu.

"Bu benim kuzenim Mika," diye tanıştırdı bizi Sam. "Bu da Julie. Buraya yeni taşındı."

Mika elimi sıkmak için ayağa kalktı. "Tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Nereliydin?"

"Seattle."

"Doğru. Belli."

"Belli mi?" diye sordum bundan ne anlamam gerektiğinden emin olamayarak.

Sam bir ona bir bana baktı. "Ee, şimdiye kadar Ellensburg'ü nasıl buldun?" diye sordu. Şimdiden bir şeyler içtiğini anlayabiliyordum.

"Henüz bilmiyorum," dedim. "Buralarda yapılacak pek bir şey yok."

Sam başını sallayarak onayladı. "Evet, sanırım. Muhtemelen lazer gösterileri, hologramlar, 3D oyun salonları ve bunun gibi şeylere alışıksın sen."

"Kız Seattle'dan geldiğini söyledi, gelecekten değil, Sam," dedi Mika.

"Yok, dediklerinden bazıları var bizde," dedim.

Sam, Mika'ya baktı. "Gördün mü?"

Birisi bana çarparak neredeyse içkimi deviriyordu, o yüzden ben de yoldan çekildim.

"Bu bir son sınıf partisi," dedi Sam beni etkilemek için. "Sen de gelebilir misin diye Spence'e sormam gerekti. Burada yaşayan o. Bu da abisinin partisi."

"Harika," demekten başka bir şey gelmedi aklıma.

Hiçbir şey söylemeden bir süre geçti. Sam sohbet etmeye çalıştı.

"Ee, eğlenmek için ne yaparsın?"

"Şey, yazmayı severim," dedim.

"Kitap gibi mi?"

"Sanırım. Yani, henüz bir kitap yazmadım ama bir gün evet."

"En sevdiğin kitap ne?"

"*Gömülü Dev*'i severim."

"Benim en sevdiğim kitap da o," dedi Sam.

"Yalan söylüyor. Hiç okumadı onu," dedi Mika.

Sam ona ters ters baktı.

Mika dudaklarını oynatarak, "Sizi yalnız bırakayım," dedi ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

"Tamam, belki henüz okumadım," diye itiraf etti Sam. "Ama yazarını biliyorum. Japon, değil mi?"

"Evet. Ishiguro."

"Biliyordum." Sam başını yukarı aşağı salladı. "Annemde onun tüm kitapları var, oturma odamızda." Yüksek sesli müzik yavaşlayarak daha hoş bir şeye dönüştü. Elektrikli gitarın hüznünün içinden Lennonvari bir ses salındı. "Mark Lanegan. Tanıyor musun?"

"Tabii ki," diye yalan söyledim.

"Buralı. Ellensburglü yani. Babam bir keresinde ona benzin istasyonunda rastlamış."

"Çok havalı," diye yalan söyledim tekrardan.

"Evet, gördün mü burada da heyecanlı şeyler oluyor. Ellensburg harika bir yer. Gerçekten seveceksin," dedi biraz güvenle.

"Ben Seattle'a gitmiştim ve berbat bir yer. Oradan ayrıldığın için şanslısın."

"Ben Seattle'ı seviyorum," dedim.

"Ah... öyle mi? Hakkında iyi şeyler duymuştum." Gülümsemeye çalıştı.

"Bu güzel bir şarkı," dedim.

"'Strange Religion'," dedi Sam melodiye eşlik ederek başını sallarken. "En sevdiklerimden."

Bodrumdaki diğerleri çiftlere ayrılıp yavaşça dans ederken biz de şarkıya başımızı sallayarak eşlik ettik ve arada sırada tuhaf bir şekilde birbirimize baktık. Sam neredeyse tökezlediğinde kolunu yakaladım.

"Oturmalısın," dedim ve ona koltuğa kadar yardım ettim. Sam başını duvara yasladı ve uykuya dalmak üzere olup olmadığını anlayamadım. Biraz önce iyi görünüyordu.

"Çok sık içmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Sam.

"Ben de," dedim.

"Bu akşam geldiğin için gerçekten mutluyum," dedi. "Geleceğinden emin değildim."

"Eh, geldim işte," dedim. Elindeki bardağı alıp masaya koydum.

"Belki bir ara takılabiliriz. Okuldan sonra falan işte."

"Sevinirim."

"Kahve... içer misin?"

"Hayır ama kendimi eğitmeye çalışıyorum," dedim.

"Bu akşam geldiğin için gerçekten mutluyum."

"Bunu az önce de söyledin."

Sam bana gülümsedi ve gözlerini kapadı.

Aniden müzik kesildi. Birisi ışıkları açıp kapadı. Merdivenlerin tepesinden bir ses bağırdı.

"*Kanka*, polisler dışarıda! Herkes arka kapıya!"

"Sam, uyan, gitmemiz gerek..."

"Hı..." Kolunu boynuma dolayıp onu kanepeden kaldırdı-

ğımda esnedi. Ben topallayıp tökezleyerek onları takip ettiğim sırada arka bahçeye doğru bir izdiham oldu. Sonunda kapıdan geçmeyi başardım ve Sam'in ağırlığı omuzlarımdan kaybolurken tamamen karanlığa kavuştum. Sahne yine değişti ve kendimi başka bir yerde buldum.

Tenimden bir esinti geçti ve karanlıkta yukarıya baktığımda dışarı çıktığımı gördüm. Gözlerimi kırpıştırdım ve ay ışığında bir beyzbol sahası belirdi. Ortada, gökyüzüne çevrilmiş bir teleskop duruyordu. Teleskopun yanında, Sam eğilmiş bir şeyleri düzeltmeye çalışıyordu.

"Bu işe yaramayacak," dedi.

"Sorun ne?"

Gözleri hayal kırıklığıyla parlarken bana baktı. "Gökyüzü çok bulutlu. Hiçbir şey göremeyeceksin. Bunun işe yarayacağını sanmıştım. Seni şaşırtmak istemiştim," dedi.

Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. "Beni neyle şaşırtacaktın? Yıldızlarla mı?"

"Hayır. Sana Satürn'ün halkalarını göstermek istemiştim. Sınıfta yazdığın o hikâye için. Daha iyi betimleyebilmek için görebilmeyi dilediğini söylemiştin." Eğilerek teleskopun merceğini tekrar kontrol etti. "Kahretsin."

"Bunu yapmak için bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum."

"Üniversitedeki astronomi bölümüne e-posta falan gönderdim," diye anlattı. "Ve teleskopu ödünç almama sadece bu gecelik izin verdiler."

"Sam..." diye fısıldadım ve sırtına dokundum. Bakışlarını mercekten çekti. Daha önce hiç öpüşmemiştik. Ellerimle yüzünü yavaşça kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırdığımdaki şaşkın bakışını asla unutmayacaktım. Teleskopun metalinden hafifçe elektrik çarptı.

"Bunun için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ama göremedin bile."

"Hayal gücüm iyidir."

İkimiz de gülümsedik. Bulutlu karanlık gökyüzünü yer yer bölen ay ışığı demetinin altında kollarını bana doladı ve daha uzun bir ikinci öpücük için beni kendisine çekti.

Daha sonra, "Sana başka bir zaman göstereceğim. Söz veriyorum," dediğini hatırlıyordum.

Bu sözünü asla tutmadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ŞİMDİ

Zil boş koridorda yankılanıyordu, okula geç kalmıştım. Bu sabah servisi kaçırmıştım. Şimdi de dersin çoktan başladığı sınıfa girmek zorunda kalarak dikkatleri daha da üzerime çekecektim. Bundan tamamen kaçınmak için ilk dersi asmayı düşündüm. Fakat bir haftadır okula gelmemiştim ve şimdi buradaydım. Er ya da geç herkesle yüzleşmek zorunda kalacaktım zaten, bunu şimdi de halletsem olurdu. En azından dün alarmımı kurmayı hatırlamıştım ama Sam'in yatağında uyanıp eve koşmak planlarım arasında yoktu.

Sam.

Hâlâ dün gece olanları kavramaya çalışıyordum. *Dün ormandaki telefon görüşmesi. Onun sesini tekrar duymak.* Bunların hepsi gerçekti, değil mi? Yoksa gözlerimi nasıl onun odasında açabilirdim ki? Sadece yedi saat daha buraya katlanacağım, diye hatırlattım kendime. Daha sonra onu tekrar arayabilirdim. Tek düşünebildiğim buydu. Onsuz geçecek okul gününe kendimi hazırlarken sakin kalmamı sağlayan tek şey buydu.

İlk dersimin kapısından içeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Sınıf sessizleşirken tüm kafalar yavaşça bana döndü. Bay

White tebeşiri tahtada kalakaldı ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi sakallı ağzını açtı. Daha sonra bakışlarını kaçırdı ve dersine devam ederken yerime geçmeme izin verdi. Sıraların arasından hareket ederken kimse benimle göz teması kurmadı. Pencerenin yanında iki sandalyeli boş sırayı görünce kalbim durdu. Sam'le normalde oturduğumuz sıraydı bu. İnsanların dik dik baktığını hissettiğim için fazla oyalanmadım. İlerleyip eşyalarımı koymadan önce derin bir nefes daha aldım. Kimseye bakmadım. Bakışlarımı sınıfın ön tarafına dikip dakikaların *tik tak* ederek akmasını izledim.

Dersten sonra herkes beni görmezden geldi. Kimse nasıl olduğumu sormadı ya da benden yana bakmadı. Okula dönerken ne beklediğimi bilmiyordum. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemek zordu. Belki de hepsi cenazede olmadığımı fark etmişti. Belki de hepsi sevgilisi öldükten sonra hiçbir şey hissetmeyen kalpsiz, soğuk bir insan olduğumu düşünüyorlardı. Günün geri kalanı böyle geçti. Ben yürüdükçe koridor sessizleşti ve ardımdan fısıltılar takip etti. Çenemi dik tutarak hiçbir şey duymamışım gibi davrandım. Birden, Taylor'ın çektiği fotoğrafı hatırladım ve kime gönderdiğini merak ettim. Muhtemelen son sınıf öğrencilerinden oluşan gruplarına ve o gece şenlik ateşinde bulunan herkese göndermişti. Eminim beni öyle görmek onlara iyi gelmişti. Neyse ki ne onunla ne de Liam'la ortak dersim vardı. Gün boyunca o ikisinden uzak durmak için büyük bir çaba harcadım. Dolaplarının bile yanından geçmemek için diğer merdivenleri kullandım.

Öğle yemeğinde nereye oturacağımı bilmiyordum. Mika'yı bulmak için etrafa bakınırken tepsime yemeği koymakta acele etmedim. Onu bütün sabah görmemiştim. Belki de hâlâ izinliydi. Dün lokantada buluştuğumuzdan beri benimle iletişime geçmemişti. Keşke dün gece olanları bilseydi. *Sam'i aradığımı ve onun telefonu açtığını.* Fakat ona henüz bir şey söyleyemezdim. Sam bunu ister miydi ki? Bir karar vermeden önce ona sormam gerekiyordu. Telefon görüşmelerimiz gerçekse hiçbir şeyi riske atmak istemiyordum.

Boş bir sürü sandalye vardı ama oturacak hiçbir yer yoktu. Dışarıda yemeyi düşündüm ama herkesin beni izlediğini hissediyordum. Tek yemeye korktuğumu düşünmelerini istemiyordum. Tuvalette saklanan o kızlardan olmayacaktım.

Yemekhanenin arka tarafında boş bir masa aradım. Bir şey gözüme çarptı. Bir sandalyenin arkasında, beyaz ipek bir sırt çantası boyunca gül şeklindeki mücevherler parıldıyordu. Bu çanta arkadaşım Yuki'ye aitti. Düz, yumuşacık uzun siyah saçları sırtından aşağıya dökülüyordu. Pencerenin yanında diğer iki değişim öğrencisiyle oturuyordu – Vietnam'dan Rachel ve Tayland'dan Jay. Onlara doğru ilerleyerek tepsimi bıraktım.

"Burada birisi oturuyor mu?"

Kırpışan gözler yemekhane tepsilerinden ve beslenme çantalarından yukarı çevrildi. Masanın geri kalanından bir kafa kadar uzun Jay kulaklıklarını çıkardı ve dalgalı koyu saçlarını alnından geriye taradı. Seattle gezisinde aldığı çizgili mavi bir beyzbol forması giyiyordu.

"Hayır, tabii," dedi Rachel. Bugün saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bana yer açmak için çantasını aldı. "Lütfen bize katıl."

"Teşekkür ederim," dedim.

Onunla Jay'in arasına yerleşirken tuhaf gülümsemeler oluştu. Yuki ve ben masanın karşısından birbirimize başımızla selam verdik. Sessizlik içinde yedik. Normalde üçü neşeyle sohbet ederlerdi ama şimdi masada bizi sessiz ve kasvetli kılan bir ağırlık vardı.

Jay hiçbir şey söylemeden önüme mango dilimleri dolu bir kutuyu kaydırdı. Bir iyi niyet ikramı. Ona gülümseyerek bir dilim aldım. Daha sonra da bir paket ev yapımı kurabiyeyle beraber en sevdiğim olduğunu bildiği yeşil çaylı küçük Kit-Katleri bana doğru ittirdi. Onun da en sevdikleriydi. İtiraz etmeye çalıştım ama ısrar etti. "Bölüşmeye ne dersin?" dedi. Her zaman böyle tatlıydı.

Rachel bana gülümsedi. "Seni özledik, Julie," dedi. "Seni düşünüyorduk. Seninle tekrar öğle yemeği yediğimiz için mutluyuz."

"Sam'i de özlüyoruz," dedi Jay kederle. "Gerçekten üzgünüz... Ol için."

Masa tekrar sessizleşti. Yuki'nin gözleri, Sam'in adının geçmesiyle verdiğim tepkiyi okumak istermiş gibi Jay'le benim aramda gidip geldi. Onun lafını etmenin sorun olmadığından emin olmak istiyordu. Onların Sam hakkında böyle konuşmaları tuhaf geliyordu. Sanki dün gece onunla telefonda konuşmamışım gibi.

"Sam harika bir arkadaştı," diye ekledi Yuki başıyla onaylayarak. Gülümsemeye çalıştı. "Hepimiz için. Onu her zaman hatırlayacağız."

"Her zaman," dedi Rachel.

Bunu duymak içimi ısıttı, özellikle Yuki'nin söylemesi. Sam'i diğerlerinden daha uzun zamandır tanıyordu. Öğrenci değişim programının ilk yılında Sam'in ailesiyle yaşamıştı. Ellensburg'e geldiğinde ilk tanıştığı kişi Sam'di ve ona etrafı göstermişti. Annesi bunun Sam'in Japoncasını geliştirmesine yardımcı olacağını umuyordu. Cenazeden sonraki gün, Yuki tüm mesajlarını görmezden gelmeme rağmen bana çorba ve çay bırakmak için evime uğramıştı.

Jay ve Rachel buraya birkaç ay önce taşınmışlardı. Bu onların Washington'daki ilk yıllarıydı. Birkaç uluslararası öğrencimiz daha vardı. Avrupa'dan gelenler kraliyet ailesindenmiş gibi muamele görüp tüm partilere davet ediliyorlardı. Öte yandan Yuki, Jay ve Rachel kendi yerlerini bulmakta zorlanmışlardı. İngilizceyi akıcı konuşmalarına rağmen ötekileştiriliyorlardı. Kimse Fransız ve Alman öğrencilere yaptıkları gibi onlarla konuşma çabasına girmiyordu, o yüzden onlar da birbirlerine bel bağlıyorlardı. İşin korkunç yanı, insanlar onları her zaman bir arada gördüklerinden, kendilerini okulun geri kalanından soyutlamakla suçluyorlardı. Sam bahsedene kadar bunu hiç fark etmemiştim. Sam bana arkadaşlarının onlara *şu* Asyalılar diye hitap ettiğini söylemişti. Sam en nihayetinde, "Biliyorsunuz, ben de Asyalıyım," dediğinde arkadaşlarından biri, "Evet, ama sen... *farklısın*,"

diye yanıtlamıştı. Çünkü Sam burada doğmuştu ve aksanı yoktu. Sam ise karşılık olarak bir şey dememişti. Bir gün eşyalarını toplayıp Yuki'nin masasına taşınmıştı ve ben de onunla gitmiştim. Şimdi o olmadan öğle yemeği anlamsız geliyordu. *Sanki bir şeyler eksikti.* Diğerlerinin de bunu hissettiğini biliyordum.

Jay bir Kit-Kat daha verdi ve bana doğru eğildi. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver," diye fısıldadı. "Senin için her zaman buradayız."

Herkese, "Teşekkür ederim," demekten başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Sessizce yemeye devam ederken salatamı çatalımla karıştırdım. Çok sonra, neredeyse birdenbire masaya, "Bence Sam onun hakkında söylediklerinizi bilse mutlu olurdu," dedim. Kalbimde bunun doğru olduğunu biliyordum ve ona daha sonra bunu söylemeyi de planlıyordum.

Okul bittiğinde eşyalarımı almak için hızlıca dolabıma gittim. Kimseyle karşılaşmamaya çalışıyordum. Sadece eve gitmek ve planladığımız gibi, odama varır varmaz Sam'i aramak istiyordum. Orada dururken arkamda birisini hissettim. Omzuma hafifçe vuruldu.

"Julie?"

Arkamı döndüğümde koyu yeşil gözlerle karşılaştım. Oliver'dı bu, Sam'in en yakın arkadaşı ve biraz fazla yakınımda duruyordu. Mavi sporcu kolej ceketini giyiyordu. Sırt çantasını tek omzuna atmıştı.

"Gerçekten döndün..."

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Sadece selam vermek istedim."

"Ah. Selam," dedim çabucak. Dolabıma dönüp ne ima ettiğimi anlamasını umarak başka bir kitabı aldım.

Oliver kımıldamadı. "Son zamanlarda nasılsın?"

"İyi."

"Ah..." Daha fazlasını söylememi bekledi ama söylemedim. Belki de farklı bir cevap bekliyordu. Şu an bu konuşmayı yapa-

cak havada değildim. Özellikle de onunla ama o konuşmaya devam etti. "Zorlu bir hafta oldu, değil mi?"

"Sanırım öyle denilebilir."

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Oliver tekrar.

"İyiyim dedim ya."

Amacım kaba davranmak değildi ama onun Sam'le olan ilişkisinin aksine Oliver'la ben hiç iyi arkadaş olamamıştık. Hiçbir zaman tam olarak çözemediğim bir gerginlik vardı aramızda. İkimiz de Sam'in ilgisi için yarışıyormuşuz gibi geliyordu hep. Oliver'ı tanımak istediğim bir dönem olmuştu. Ne zaman Sam'le beraber olsak onunla sohbet etmeye çalıştığımı hatırlıyordum ama o her zaman beni başından savardı ya da duymamış gibi yapardı. Sam'i bir yerlere çağırırdı ve arabasında yer olmadığını ya da bana bilet kalmadığını söylerdi. O yüzden sohbet havamda değilsem kusura bakmasındı. Özellikle de Sam artık yokken. Arkadaş canlısı davranmak zorunda değildim. Ona hiçbir şey borçlu değildim.

Oliver aynı zamanda o akşam şenlik ateşinde olanlardan biriydi. Belki de konuşmak istediği buydu. Şu an bir yüzleşme kaldıracak durumda değildim. Dolabımı kapadım. "Gitmem gerek."

"Seninle konuşabilmeyi falan umuyordum," dedi biraz gergin bir tavırla.

"Şu an pek zamanım yok. Kusura bakma." Başka bir şey demeden yürüyüp gittim.

"Bekle... Sadece bir saniye?"

Yürümeye devam ettim.

"*Lütfen,*" diye seslendi Oliver arkamdan. Sesindeki keskin ve yaralı tını içime işleyerek durmama neden oldu. Bu sefer neredeyse çaresizce tekrar, "Lütfen," dedi. "Gerçekten başka konuşacak kimsem yok."

Yavaşça döndüm. İnsanlar yanımızdan geçip giderken ikimiz de durup birbirimize baktık. Şimdi ona bakınca yüzündeki acıyı okuyabiliyordum. *O da Sam'i kaybetti.* Ama onun benim gibi

Sam'le bir bağlantısı yoktu. Oliver'a doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapadım ve "Sam'le mi ilgili?" diye fısıldadım.

Oliver başıyla onayladı. "Başka kimse anlamıyor," dedi. Daha sonra bana doğru eğildi. "Yani neden onun başına gelmek zorundaydı ki bu?"

Omzuna dokundum ve ne kadar gergin olduğunu hissettim. Sanki içinde bir şeyleri tutuyor gibiydi. İkimiz de daha fazla bir şey söylemedik çünkü buna gerek yoktu. Belki de ilk defa birbirimizi anlıyor gibiydik.

"Biliyorum..." dedim.

"Geri döndüğüne gerçekten sevindim," dedi Oliver. "Sen de etrafta yokken tuhaftı." Sonra birden kollarını bana doladı ve sımsıkı sarıldı. Ceketinin derisi yanağımda yumuşacıktı. Genelde bu tür bir yakınlıktan kaçınırdım ama bu seferlik izin verdim. İkimiz de sevdiğimiz birini kaybetmiştik. Bir süre sonra Oliver geri çekildi ve sırt çantasını düzeltti. "Sana arada mesaj atsam olur mu? Sadece konuşmak için?"

"Tabii ki."

Oliver gülümsedi. "Teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Koridorda kaybolmasını izledim. Sanki ilk defa tanışmışız gibi geliyordu. Tüm bunlardan sonra Oliver'la arkadaş olup olmayacağımızı söylemek için henüz çok erkendi ama en azından belki bazı şeyler farklı olabilirdi.

Evde, annemin arabasını garaj yolunda buldum. Ben içeriye girerken o mutfakta bulaşıkları yıkıyordu. Kapıyı kapadığım gibi musluğun durduğunu ve ardından annemin seslendiğini duydum.

"Julie?" dedi mutfaktan. Ben cevaplamadan önce yüzünde rahatlamış bir ifadeyle koridora uçtu. "Bütün gün neredeydin?"

Ceketimi çıkardım. "Okuldayım. Sana dün söylediğimi sanmıştım."

"Ama neden mesajlarıma cevap vermedin?" diye sordu.

"Ne mesajları?"

"Sana dün mesaj attım. Hatta aradım."

"Aradın mı?" Uyandığımda herhangi bir bildirim gördüğümü hatırlamıyordum. Dün geceden beri konuştuğum tek kişi Sam'di. Telefonumu tekrar kontrol ettim. "Emin misin? Senden hiç mesaj yok."

Onun da görmesi için telefonumu ona uzattım.

"Tabii eminim," dedi telefonumda ekranı kaydırarak. "Bu çok acayip. Sana kesinlikle mesaj attım. Sence sorun senin telefonunda mı? Sanırım benimkisinde de olabilir."

"Belki telefon çekmemiştir."

"Belki de..." dedi annem düşünerek. Telefonumu bana geri verdi. "Yani bu şeyleri ne kadar akıllı yapmaya çalışırlarsa çalışsınlar asla işe yaramıyor." Derin bir nefes verdi.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi annem. "Sadece iyi olduğuna sevindim." Ceketimi benden aldı ve duvardaki askıya astı. "Neyse ki bu sabah sırt çantanın olmadığını fark ettim, yani okula gittiğini anladım. Dün gece ne kadar geç geldin?"

"Iı..." Bakışlarım yere çevrildi. Eve hiç gelmediğimi fark etmemişti bile. "Çok geç değil," dedim.

"Seni bu sabah okula ben bırakabilirdim, biliyorsun."

"Yürümeyi dert etmiyorum." Merdivene doğru döndüm.

"Bekle." Annem beni durdurdu. "Okul nasıl? Her şey yolunda mı?"

İlk basamakta durdum. "Okul... iyiydi," dedim ona dönmeden.

"Konuşmak istemiyor musun?"

"Şu an pek istemiyorum. Biraz yorgunum."

Annem başını sallayarak onayladı. "Peki. Her zaman yanında olduğumu biliyorsun, Julie," dedi ben yukarıya doğru çıkarken. "Telefonunu yakın zamanda kontrol ettirmeliyiz! Şimdi aklıma gelmişken, benimkisini de kontrol ettirelim. Birisinin hacklemeye çalıştığına dair şüphelerim vardı zaten. Muhtemelen telefonum *dinleniyor*. Gerçi bugünlerde ne dinlenmiyor ki... Herhalde şu an konuştuğumuz her şeyi kaydediyorlardır. Dikkatli ol!"

"Olurum!"

Kapıyı arkamdan kapayıp odaya baktım. Her şey bıraktığım gibiydi. Bu sabah üstümü değiştirmek ve okula gitmeden önce eşyalarımı almak için dönmüştüm. Bu yüzden derse geç kalmıştım. Geceyi onun odasında geçirmeyi planlamamıştım ama çok yorgundum ve Sam sakıncası olmadığını söylemişti. Onunla o zamandan beri konuşmamıştım. Yatağımın kenarına oturarak telefonumu çıkardım. Okul çıkışı eve vardığım zaman konuşmak üzere plan yapmıştık. Ona telefonu açacağına dair söz verdirttiğimi hatırladım. Öbür türlü uyuyamazdım. Telefonumun boş ekranına baktım. İçimdeki mantıklı bir yan dün gecenin tamamen bir rüya olduğunu düşünmeye devam etse de dönüp sandalyemin arkasında asılı duran ekoseli gömleğine baktım. Masamda bana dün gece verdiği diğer kitap desteği vardı. Radiohead tişörtü katlanmış ve orta çekmecemde gizlenmişti. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için az önce kontrol etmiştim.

Telefonuma baktım. Nedense Sam'in numarası arama geçmişinde görünmüyordu. Bunu uyandığımda sabah fark etmiştim. Sanki aramanın gerçekleştiğine dair bir kayıt yokmuş gibiydi. Bunların hepsini kafamda kurmuş olamazdım, değil mi? Başka türlü nasıl posta kutusunun altındaki anahtarı bilebilirdim ki? Sanırım emin olmanın tek bir yolu vardı. Derin bir nefes alarak Sam'in numarasını tuşladım. Telefonun çalma sesi beni gerdi. Telefon açılmadan önce sadece iki kere çaldı.

"Julie..."

Göğsümdeki düğümler çözülürken tekrar rahatça nefes aldım. *"Sam."*

"Sesin hâlâ beni duyduğuna rahatlamış gibi geliyor," dedi gülerek. Sesindeki sıcaklık beni en başa götürdü ve bu sanki... *öncesi* gibiydi.

"Beni suçlayabilir misin?" diye fısıldadım sanki birisi bizi duyabilirmiş gibi. "Telefonu açmanı beklemiyorum."

"Ama sana açacağıma dair söz vermiştim, değil mi?"

Sesini hava gibi içime çekerek yutkundum. "Söz verdin, bili-

yorum... Bu yüzden geri aradım ama bunun delilik olduğunun farkındasın, değil mi? Senin gitmiş olman gerek..."

"Nasıl yani?" diye sordu.

Midem kasıldı. Ciddi olup olmadığını anlayamıyordum. Bir hafta önce o gece neler olduğunu bilmesi gerekiyordu, değil mi? *Şenlik ateşi. Cevapsız çağrılar. Yoldaki araba farları.* Onunla tekrar telefonda konuşuyor olmam mümkün değildi. Bunu sormaya korkuyordum ama bilmem lazımdı. Kelimeler boğazımda ağırlık yaptı. "*Sen öldün, Sam...* Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

Sam bir nefes koyuverdi. "Evet, biliyorum... Hâlâ idrak etmeye çalışıyorum."

Bedenimden bir ürperti geçti. Bir yanım farklı bir cevap duymak istiyordu. Onu tekrar bana getirebilecek bir şey. "Yani ben tüm bunları kafamdan mı uyduruyorum?"

"Hiçbir şey uydurduğun yok, Julie. Söz veriyorum, tamam mı?"

Bir başka söz daha. Hiç açıklamasız. Kendime hâkim olmaya çalışarak telefonu tutuşumu sertleştirdim. "Hâlâ bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Birbirimizle nasıl konuşuyoruz?"

Sam tekrar sustu. Cevabını beklerken telefonumu öbür kulağıma aldım. "Doğrusu, cidden bilmiyorum, Jules," dedi. "Tek bildiğim beni aradın ve ben de açtım. Şimdi tekrar bağlantı kurduk."

"Yine de bu kadar basit olamaz..." diye başladım.

"*Ama neden olamasın ki?*" diye sordu Sam. "Bunun şu an pek mantıklı gelmediğini biliyorum ama belki de cevaplarını bilmediğimiz sorularla bunu daha da karmaşıklaştırmamıza gerek yoktur. Belki de bu şansın olduğu hâliyle tadını çıkarmalıyızdır. Buna sahip olduğumuz süre boyunca."

Bunu enine boyuna düşünürken duvarlara baktım. *Bir başka şans. Tekrar iletişim kurmak için.* Belki de Sam haklıydı. Belki de bu bir hediye ya da evrendeki bir aksaklıktı. Bizim anlayışımızın çok dışında bir şeydi. Dün geceden bir şey hatırladım. "Ben kafenin dışındayken başka bir şey demiştin. Birbirimize veda etme

fırsatımız olsun istediğini söylemiştin. Telefonu bu yüzden açtığını söylemiştin. Ciddi miydin?"

Sam cevap vermek için acele etmedi. "Eninde sonunda ikimizin de bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum ama şu anda bunun için endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

"Yani... O zamana kadar seni arayabilir miyim?"

"Elbette. Bana ne zaman ihtiyacın olursa."

"Telefonu açacağına söz veriyor musun?"

"Her zaman."

Her zaman.

Gözlerimi kapayarak tüm bu yaşananları sindirdim. Aklımın *öncesine* dönmesi uzun sürmedi. Her şey değişmeden öncesine, yaptığımız tüm planların hâlâ geçerli olduğu zamana. Hattın diğer ucunda Sam'in de aynısını yaptığını hissediyordum. Gözlerimi açtığımda kendimi odamda yalnız buldum. Sam'i, sahip olduğumuz bu ikinci şansı düşünürken aklıma bir soru geldi. Bunu daha önce sorduğumu biliyordum ama bana hiç cevap vermemişti. "Neredesin, Sam?"

"Bir yerdeyim," diye cevapladı belirsiz bir şekilde.

"Neresi?"

"Gerçekten söyleyemem. En azından şimdilik."

Nedense bu konuda üstüne gitmemem gerektiğini hissettim. "Peki benim daha önce bulunduğum bir yer mi?"

"Sanmıyorum..."

Onun tarafındaki sesleri dinlemeye çalıştım ama hiçbir şey duyamadım.

"Bana en azından ne gördüğünü söyleyemez misin?"

Bir an duraksadı. "Sonsuz bir gökyüzü."

Pencereye baktım. Perde yarı yarıya çekiliydi, o yüzden gidip açtım. Pencerenin sürgüsü zaten açıktı, ben de ittim ve evlerin çatılarından, uzaktaki tepelerin ötesinden gökyüzüne doğru bakarken içeriye bir esinti girdi. Sam'in *dinlediğini* hissettim. "Aynı gökyüzüne mi bakıyoruz?" diye sordum.

"Belki de. Tam olarak emin değilim."

"Sanırım bana söyleyebileceğin tek şey bu."

"En azından şimdilik. Özür dilerim."

"Sorun değil," dedim onu rahatlatmak için. "Sadece telefonu açtığına sevindim."

"Beni aradığına sevindim," dedi. "Senden bir daha haber alamayacağımı sanmıştım."

Gözlerim yaşardı. "Seni sonsuza kadar kaybettim sanmıştım. Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Seni sonsuz özledim."

Neler olduğu konusunda onu daha fazla sorgulamadım. En azından şimdilik. Her ne kadar gülünç görünse de, bu her neyse olduğu hâliyle kabul ettim ve kaybettiğimi sandığım biriyle yeniden iletişime geçmenin imkânsızlığını sindirdim. Ben neyin gerçek olup neyin olmadığını sorgulamaya devam ederken telefon görüşmemizin geri kalanı bir gündüz düşü gibiydi. Bunlardan herhangi birinin önemli olup olmadığını merak ettim. Sıradan şeyler hakkında konuştuk ve kendimi yine eski zamanlarda hissettim. Ona Yuki ve diğerlerinin öğle yemeğinde söylediklerini anlattım. Ona okuldaki günümün geri kalanını anlattım, Oliver'la yaptığım konuşma da dahil. Bu sanki hayal gücümün bir ürünü gibiydi ama açıklayamadığım şeyler vardı. Kendime bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söylemek daha kolay olurdu ama daha sonra odamda aslında orada olmaması gereken fiziksel nesneleri görüyordum. *Tişört, bileklikler, kitap desteğinin diğer parçası.* Bana yedek anahtarın nerede olduğunu söylemeseydi bunları nasıl edinebilirdim?

Sorular zihnimi doldurdu ama şimdilik onları bir kenara iterek kendimi bu içine düştüğüm güzel ve değişik tavşan deliğinin içinde yaşamaya bıraktım. Tüm bunların nasıl mümkün olduğunu umursamıyordum. Sam tekrar benimleydi. Onu bırakmak istemiyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Neredeyse üç yıldır Bay Lee'nin kitapçısında çalışıyordum. Deri ciltli, nadir yabancı kitaplar ve koleksiyon ürünleriyle dolu kutsal denebilecek bir yerdi burası ve günümüzde insanlar daha çok internetten alışveriş yapmasına rağmen iki nesildir de açıktı. Burası kasabadaki son kitapçıydı. Buraya taşındığımın ilk haftası tesadüfen keşfetmiştim. Dükkân isimsizdi ve dışarıda tabelası da yoktu. Tek belirti, pencerelerde sarmal kuleler şeklinde yığılmış kitaplardı. Müşterilerimizin çoğu meraktan içeri giriyordu.

Ne yalan söyleyeyim, başvurduğumda işin ne kadar süreceğinden emin değildim. İşe giderken o köşeyi her döndüğümde, ışıkların kapalı olacağından ve kapıdaki KAPALI levhasının çevrilmediğini göreceğimden endişelenirdim. Yapacak çok az şey varken Bay Lee'nin bizi hâlâ etrafta tutmayı başarmasına şaşırıyordum. Nezaketinden dolayı ona ne kadar teşekkür etsem azdı.

Ben içeri girerken kristal rüzgâr çanı cam kapıda şıngırdadı. İlk okul günümün ertesiydi ve okuldan sonra ne var ne yok bir bakmak için uğramaya karar vermiştim. Bir haftalık geçici sessizliğimden sonra artık zamanı gelmişti. İçeri girdiğimde sanki bir geçitten geçmişim gibi hissettim. Ampuller, havada farklı yüksek-

liklerdeki iplerden sarkıyor ve ara sıra yanıp sönüyordu. Mekân dışarıdan küçük görünüyordu ancak neredeyse tavana değen, elle boyanmış on altı uzun kitap rafı dükkânı devasa gösteriyordu.

Dükkân ilk bakışta boş gibiydi. Her zamankinden daha sessizdi. Sonra bir kutuyu açma uğraşını takip eden bant koparılmasını, ardından birkaç kitabın yere yuvarlandığını ve birinin sesini duydum.

"Aman ya!"

Tristan'ın bugün çalışacağını tahmin etmiştim. Sesi takip ettim ve onu fantastik kitap bölümünün arkasına çömelmiş, kendi kendine mırıldandırıp yere düşen kitapları toplarken buldum. Ona yardım etmek için eğildim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ha? *Of...*"

Tristan o kadar hızlı döndü ki başını kitaplık merdivenine vurdu.

"Aman Tanrım, iyi misin?"

"Evet, çok iyiyim." Tristan biraz acıyla gülümseyerek yüzünü buruşturdu. Beni tanıyınca gözlerini kırpıştırdı. *"Julie?* Sen ne zaman geldin buraya?"

"Az önce," dedim alnını kontrol ederek. "Belki de üstüne bir şeyler koymalıyız."

Tristan eliyle savuşturarak dediğimi dikkate almadı. "Yok cidden, iyiyim ben," dedi tekrar ve ikna edici olmayan bir şekilde güldü. "Hep aynısı oluyor."

"Bu beni azıcık endişelendirdi."

"Endişelenme! Sadece başımı vurdum."

Beraber kitapları üst üste topladıktan sonra Tristan'ın ayağa kalkmasına yardım ettim. Doğruldu ve hemen eski yerlerine geri düşmelerine rağmen elini birkaç kez kahverengi buklelerinin arasından geçirdi. Bu onun gergin olduğunda yaptığı bir tikti.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," dedim.

"Beni korkutmadın," dedi kollarındaki tozunu silkeleyerek. "Sadece biraz şaşırdım o kadar. Bugün geleceğini bilmiyordum."

"Öyle bir uğrayayım dedim. Biraz zaman geçti tabii." Değişiklik var mı diye etrafa bakındım ama aynen bıraktığım gibiydi. Tristan'a döndüm. "Sizi aniden öyle bıraktığım için özür dilerim. Benim vardiyamı devralmak için gönüllü olduğunu duydum. Sana hiç teşekkür edemedim."

"Teşekküre gerek yok. Yani, yardım edebildiğime sevindim."

Bay Lee dışında burada sadece ben ve Tristan çalışıyorduk. Birimiz hastalanırsak diğeri o kişinin çalışma saatlerinden ve dükkânı kapamaktan sorumlu oluyordu. Birbirimize fazlasıyla bel bağlıyorduk, özellikle de final dönemi sınav programlarımıza göre ayarlama yapmamız gerektiğinde. Bir şey demeden koca bir haftayı onun üzerine yıkmış olmaktan nefret ediyordum. Tristan on birinci sınıfa gidiyordu, o yüzden ortak dersimiz yoktu. Birbirimizle ilk kez bu iş için Bay Lee'yle yaptığımız görüşmede konuşmuştuk. Bay Lee, kitap bilgimizden etkilendiğini ve özellikle de okuduğumuz türler için bizi seçtiğini söylemişti. Benim iyi bir genç yetişkin ve edebi kurgu okuru olduğumu fark etmiş, Tristan'ın bilimkurgu ve fantastik edebiyat alanındaki uzmanlığını övmüştü. Daha sonra, işe sadece bizim başvurduğumuzu öğrenmiştik.

"Yine de suçlu hissediyorum," dedim.

"Hissetmemelisin," dedi Tristan başını iki yana sallayarak. "İhtiyacın olduğu kadar izin almalısın. Ben burada olmayı seviyorum. O yüzden kötü hissetme."

Rüzgâr çanı çalarak içeriye bir müşterinin geldiğini haber verdi. Tristan omzunun üstünden baktı ve bir elini saçlarından geçirdi. Dikkatli sayılabilecek bir şekilde, "Bu arada nasılsın?" diye fısıldadı. "Seninle iletişime geçmek istiyordum ama çok erken olup olmadığından emin değildim, anlarsın işte. Sam'e olanlar yüzünden üzgünüm. Şu an vaziyet zor olmalı..."

Ne diyeceğimi şaşırarak yere baktım. Sam telefonu açtığından beri sanki bütün dünya tekrar tersine dönmüştü ve ben artık bu sorulara nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Birisi

yanlış anlamadan keder ve umut arasında nasıl köprü kurardın ki? Sırrını ima etmeden? "Sadece günü atlatmaya çalışıyorum..."

Tristan başını sallayarak onayladı. "Mantıklı."

Rüzgâr çanı tekrar çınladı. Bu anlık dikkat dağılmasını konuyu değiştirmek için kullandım. Elimi raflarda gezdirdim. "Neyse, dükkân nasıl?"

"Oldukça iyi," dedi Tristan yaptığımı anlayarak. "Aslında bunu görmen gerek." Kolumu tutarak beni dükkânın başka bir bölmesine götürdü. Bir kadın ve oğlu, ön camın yanında ikinci el kitaplara bakıyorlardı. Tristan onlara gülümsedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin," dedi.

Onun en sevdiği bölüm olan bilimkurguya vardık.

"Bak, bütün Uzay Ninjası serisi. Koleksiyoncular için özel baskı," dedi Tristan bana üzerinde çalıştığı rafı göstererek. "Dünyada sadece elli tane var."

"Vay be."

Tristan kitabı dikkatli ellerle açtı. "Bütün NexPod Galaksisi'nin holografik haritası var. Havalı, değil mi?" Sayfayı çevirdi. "İşte, Kaptan Mega Claws'un bir resmi, yine holografik. Biraz eğersen pençeleri hareket ediyor."

"Güzelmiş." Işıldayan holografik sayfaya dokundum. "Pahalı görünüyor ama."

"Çoktan satıldı bile."

"Aa. O zaman neden hâlâ burada?"

"Daha kargoya vermem gerek," diye açıkladı. "Birisi internetten aldı."

"İnternette satış mı yapıyoruz?"

"Geçen hafta başladık," dedi Tristan. "Şimdi bir internet mağazamız falan da var. Gerçekten müşteri tabanımızı genişletiyor."

"Harikaymış. Bay Lee kabul etti mi?"

"Tabii ki. Hatta benden Facebook sayfamızı güncellememi istedi ve bu arada artık bir Twitter'ımız var."

"İnsanlar hâlâ kullanıyor mu onu?"

"Görsen şaşarsın."

"İlginç."

Tristan kitabı rafa geri koydu. "Ayrıca yazara da ulaştım, Steve Anders. Gelip burada bir imza günü yapmasını rica ettim ve bir cevap aldım."

"*Aman Tanrım.* Ne zaman geliyor?"

"Gelmiyor," dedi Tristan somurtarak. "Yayıncısı Ellensburg'ü hiç duymadıklarını söyledi."

"Çoğu insan gibi," dedim iç çekerek. "En azından denedin."

"Evet. Bay Lee de öyle dedi."

Rüzgâr çanı tekrar çalarak bir başka müşteriyi içeri buyur etti. Bir şey almasalar bile insanların dükkâna geldiklerini görmek her zaman harika bir şeydi. Sessiz geçen bir andan sonra adaçayı ve çay yapraklarının kokusunu aldım. Sakin bir enerji dükkânı kucakladı. Döndüğümde arka odanın kapısının açıldığını gördüm ve Bay Lee bir eli Tristan'ın omzunda onun yanında duruyordu. Yoktan var olmuş gibi birden belirme huyu vardı.

"Tünaydın, Julie."

Diyebildiğim tek şey, "Bay Lee..." oldu. Bugün burada olmasını umuyordum. Daha evvel iletişime geçmediğim için göğsümdeki suçluluk sızısını hissediyordum ama onun beni anladığını da biliyordum. Kimse bunu bilmiyordu ama Sam'in öldüğünü öğrendiğim gün Bay Lee yanımdaydı. Hatta sabah Mika'dan o telefonu aldığımda tam burada, bu dükkândaydım. Bay Lee beni yerden kaldırarak kitapçıyı erkenden kapamış, beni hastaneye götürmüş ve eve bırakmak için yanımda beklemişti. Sam'in etrafta olmasını her zaman severdi.

Bay Lee, Sam'in "uğur getirdiğini" söylemişti.

"Peki ben ne getirdim?" diye sormuştum bir kere.

"Sen Sam'i getirdin."

"Kitaplar seni özledi," dedi Bay Lee elini kaldırarak. Belki bir başkası bu sözleri garip bulurdu ama ben onun dükkândaki kitaplara kişilik telkin ederek onlara hayat vermesine alışmıştım.

Mesela, bir kitap geldiği zaman, "Buna bir ev bulmamız lazım," derdi. Bu beni hep gülümsetirdi.

"Hep aklımdalardı," dedim.

Başıyla onayladı. "Uğrayacağına dair bir his vardı içimde," dedi. "Mükemmel zamanlama. Görmeni istediğim bir şey var."

Biz arka ofise geçerken Tristan'ı müşterilerle bıraktık. Oda aslında çok da gizli olmayan bir gizli kitaplığın arkasındaydı. Ne zaman içeri adım atıp tavandaki yanıp sönen ışıklar sırasını ve kâğıt süsleri takip etsem, kendimi aynadan içeri adım atan Alice gibi hissediyordum.

Oda yığınla kahverengi kutuyla doluydu, kutuların hepsi de ya henüz yerimizin olmadığı ya da henüz ayıklamadığımız çeşitli kitaplarla doluydu. Bay Lee köşedeki küçük ofise doğru kaybolurken bana burada beklememi söyledi. Geri döndüğünde, elinde hemen tanımadığım bir kitap tutuyordu.

"Bunu geçen haftaki bağış kutusunda buldum. Bir bak bakalım..." Kitabı bana verdi.

Elimi kapağın üzerinde gezdirdim. Üstünde hiçbir şey yazmayan, altın tozuna batırılmış gibi görünen işlemeli çiçek desenleriyle yumuşacık, güzel kahverengi bir bez cildi vardı. Belki de şömizi kaybolmuştu. Adını bulmak için bazı sayfalara göz gezdirdim ama hepsi boştu.

"Bu bir defter," dedi Bay Lee. "Oldukça güzel bir defter hem de, sence de öyle değil mi?"

"Bu..." diye fısıldadım sayfaların kalitesine hayran kalarak. "Birisinin bunu bağışladığına inanamıyorum. Daha kullanılmamış bile."

"Hemen seni düşündüm," dedi ve arka masadaki eski bilgisayarı işaret etti. "Yazmak için yazıcıdan kâğıt çaldığını fark ettim. O yüzden bu hediyeyi beğenebileceğini düşündüm. Kim bilir? Belki de yazdığın aracı değiştirirsen bir şeylere ilham verebilir."

"Kâğıdı sadece ödünç alıyordum," dedim.

Bay Lee kıkırdayarak eliyle geçiştirdi.

Deftere baktım. "Bu benim mi yani?"

"İyi kullandığın sürece," dedi Bay Lee başıyla onaylayarak. "Bunu bir yatırım olarak görüyorum."

"Nasıl?"

"Bak şimdi... Kitabını bitirdiğin zaman dükkânın hemen önündeki raflara koyabiliriz," diye açıkladı. "Ve ben de müşterilere kitabı burada, ona verdiğim defterde yazdı diyebilirim."

Defteri göğsüme bastırarak gülümsedim. Bay Lee beni her zaman daha çok yazmam konusunda teşvik ederdi. *"Dükkândaki zamanını kullan. İlham için kitaplarla konuş. Onlar fikirlerle doludur."* Bazen düşüncelerini almak için hikâyelerimi onunla paylaşırdım. Okuldaki Edebiyat öğretmenlerimin aksine Bay Lee edebiyat dünyasından oldukça iyi anlıyordu ve sözlerimde her zaman güzellik bulurdu. Ben kendimden emin olmasam dahi o ne demeye çalıştığımı anlardı. "Koca bir kitap yazabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Son zamanlarda sadece düşünüyorum, bu da beni zorluyor. Artık ne yazacağımdan emin değilim."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Elimi defterin sırtında gezdirdim. "Her şeyi sanırım. Hayatımı. Olan bitenleri." *Ve Sam'i tabii.*

"O zaman yaz. Olan biteni yaz."

Ona baktım. "Bay Lee, kimse benim hayatımı okumak istemez."

"Kimin için yazıyorsun sen?" diye sordu Bay Lee bir kaşını kaldırarak. Bunu bana daha önce de sormuştu. Duymak istediği cevabı biliyordum. *Kendim için yazıyorum.* Bunun ne anlama geldiğinden pek emin değildim ama. İnsanların ne düşündüğünü, özellikle de yazdıklarım hakkında ne düşündüğünü umursamadan edemiyordum. "Kafamızın içinde çok fazla ses var. Senin için anlamı olanları seçmelisin. *Sen* hangi hikâyeyi anlatmak istiyorsun?"

Bunu düşünerek deftere baktım. "Deneyeceğim, Bay Lee. Bunun için teşekkür ederim. Ayrıca ortadan kaybolup sizi habersiz bıraktığım için de özür dilerim..."

Bay Lee beni durdurmak için bir parmağını kaldırdı. "Özre

hiç gerek yok." Kitaplığın kapısını açtı ve dükkâna işaret etti. "Kitaplar sana tekrar hoş geldin diyor."

Dükkândayken her zaman evimde hissederdim. Burada saatlerce vakit geçirebilirdim. Kitaplardan oluşan duvarlarla çevrilmenin getirdiği bir huzur vardı. Her ne kadar geri dönmek güzel olsa da Sam beni bekliyordu. Bugün yine telefonla konuşmak üzere sözleşmiştik ama bu sefer konuşmak için onunla başka bir yerde buluşmamı istedi. Bana bir şey göstermek istediğini söylemişti.

Rüzgâr çanları tekrar çaldığında kitapçıdan yeni çıkmıştım ki arkamdan Tristan'ın sesi geldi.

"Julie! Bekle!"

Dönüp ona baktığımda telefonumu tutan elini bana doğru uzattı.

"Bir şey unuttun."

Soluğum kesildi. *"Aman Tanrım..."* Telefonu kapıp sıkıca göğsüme yasladım. Kafamdan *ne olurdu* düşünceleri geçerken kalbim deli gibi çarpıyordu. *Kaybetseydim ne olurdu? Sam'i geri arayamasaydım ne olurdu? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Kendimi nasıl affederdim?* Bir daha böyle bir şey yapmamak için kendime söz verdim. *"Çok teşekkür ederim,"* dedim nefesim tıkanarak.

"Sorun değil," dedi Tristan. "Ön tezgâhın üzerinde bırakmışsın."

"Sen gerçek bir cankurtaransın."

Tristan güldü. "Telefonlarımız olmadan ne yapardık, değil mi?"

"Tahmin bile edemezsin, Tristan."

Rahatlamayla derin bir nefes aldım ve onun içeri geçmesini beklerken gülümsedim ama o içeri geçmedi. Biraz tuhaf bir tavırla orada dikildi.

"Başka bir şey mi vardı?"

Tristan başının arkasını kaşıdı. "Sayılır. Yani... Sadece daha önce bir şeyden bahsetmeyi unuttum."

"Ne?"

"Film festivaliyle alakalı. Spring Flick hani? Benim filmim kabul edildi. Sana söylemek istedim," dedi.

"Bu inanılmaz, Tristan! Tebrik ederim. Kabul edileceğini biliyordum."

Spring Flick, üniversitede yıllık düzenlenen Ellensburg Film Festivali'nin bir parçasıydı. Kasabadaki en büyük etkinliklerden biriydi. Tristan ve arkadaşları lise kategorisi için bir kısa film göndermişlerdi. Son altı ayı Ellensburglü alternatif rock müzisyeni Mark Lanegan hakkında bir belgesel çekerek geçirmişlerdi. Sam büyük bir hayranıydı.

"Gelecek ay, mezuniyetten birkaç hafta önce düzenlenecek," diye devam etti Tristan elini saçlarından geçirerek. "Fazladan biletim var. Geçen sefer, film kabul edilirse gelmek istediğinden bahsetmiştin. Hâlâ istiyor musun?"

Mezuniyet lafı beni hazırlıksız yakaladı ve neredeyse panikledim. *Gerçekten sadece iki ay mı kaldı?* Henüz üniversitelerden haber almamıştım. Okulda o kadar gerideydim ki vaktinde yetişemezsem ne olurdu? Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki Tristan'ın bana ne sorduğunu dahi unutmuştum. Cevap vermem çok uzun sürmüş olmalıydı çünkü yüzü kızardı ve kekeledi. "Çok özür dilerim. Bu konuyu bu kadar erken açmamalıydım. Büyük ihtimalle şu anda aklında çok şey var. Ben geri döneyim..." Dükkâna doğru döndü.

"*Bekle,*" diye onu geri çağırdım. "Tabii ki gelirim."

"Gerçekten mi?" diye sordu yüzü sevinçle parlayarak. "Yani tamam. Tamam, peki. Harika. Sonra sana daha fazla bilgi veririm. Bir de yani, eğer fikrini değiştirirsen bana haber et. O da uyar bana."

"Orada olacağım, Tristan," dedim gitmek için arkamı dönerken.

Sokağın karşısına geçtim ve ben köşeyi dönüp gözden kaybolurken Tristan kapıda durup el salladı.

Otobüs beni üniversite girişinde indirirken ayakkabılarıma kiraz çiçekleri düştü. Etrafıma bakarken Barge Hall'un tuğla kulesi ağaçların arkasında yükseliyordu. Kampüs içindeki yollar pembe ve beyaz yapraklarla kaplıydı. Kütüphanenin yanından akan bir akarsu vardı. Diğer tarafa ulaşmak için köprüden geçtim. Çimlerin üstünden geçerken dallar saçlarıma ve omuzlarıma yaprak döktü. Ben yürümeye devam ederken hafif bir esinti onları havada döndürdü. Ağaçlar ilkbaharda çiçek açtığında Washington'ın merkezi bir rüyadan fırlamış gibi görünürdü.

Sakura festivali yılda bir kez yapılırdı ve Washington'ın her yerinden insanlar bunu görmek için gelirdi. Sam'le havalar ısındığında otobüse atlayıp buraya gelirdik hep. Üniversitenin patikaları boyunca güzel bir gezinti yapardık. Bu sene onları ilk defa görüyordum. Kokuyu içime çektim ve Sam'le el ele yürüdüğümüz zamanı anımsadım.

Sam havayı koklamak için durdu. "Bu beni cidden geçmişe götürüyor."

"Benziyor mu?" diye sordum.

Bana baktı. "Neye?"

"Japonya'daki kiraz çiçeklerine."

Sam etrafına dikkatlice baktı. "Bu sanki bir gölü okyanusla kıyaslamak gibi. Demek istediğimi anlıyor musun? Hiç benzemiyor." Büyükanne ve büyükbabasını ziyaret etmek ve oradaki Sakura festivaline katılmak için gittiği Kyoto gezisinden yeni dönmüştü. Bir aile gezisi olduğunu söylemişti...

Kollarımı kavuşturdum. "Davet için tekrar teşekkürler."

"Sana söyledim." Elimi tutarken güldü. "Bu yaz mezuniyetten sonra beraber gideceğiz. Söz veriyorum. Oraya bayılacaksın. Daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemeyecek."

"Ellensburg gibi değil mi?"

"Farklı dünyalar."

Gülümseyip yanağını öptüm. "Sabırsızlanıyorum."

"Peki bu yılki çiçekler nasıl?" Sam'in telefondaki sesi beni âna geri getirdi.

Patikada benim dışımda kimse kalmayınca hemen onu aramıştım.

"Güzeller," dedim. Patikayı çevreleyen ağaçlara baktım ve ileride bir yerlerden akan suyu dinledim. "Ama okyanus gibisi yok, değil mi?" Sam cevap vermedi ama hatta gülümsediğini hissettim. "Neden buraya gelmemi istemiştin?"

"Bu bizim geleneğimiz," dedi Sam. "Her baharda burada yürümek, hatırladın mı? Bu yıl onları hiç göremeyeceğimizi fark ettim ve bu beni biraz üzdü. Unuttuğumu düşünmeni istemedim. Ben de hâlâ yapabiliyorken seni bir kere daha buraya getirmeliyim diye düşündüm."

"Ama burada değilsin," diye hatırlattım.

"Biliyorum." Sam iç çekti. "Ama oradaymışım gibi davran. Sadece bir anlığına. Tam orada, yanındaymışım gibi, tıpkı öncesi gibi..."

Gözlerimi kapayarak bunu hayal etmeye çalıştım. Yüzüme bir esinti vurdu ama hiçbir şey değişmedi. *Geçen sefer seninle gelmeme izin vermeliydin. Bu, onu telafi edemez.* "Aynısı değil, Sam. Hem de hiç değil."

"Biliyorum ama şu an elimden gelenin en iyisi bu."

Yanımdan el ele tutuşan bir çift geçti ve bana neyin eksik olduğunu hatırlattı. *Bir elin dokunuşu. Tenin sıcaklığı. Onun yanı başımda olduğu hissi.* Sam'le tekrar iletişime geçmiş olsam da gerçekten burada değildi, değil mi? Telefonu sıkıca tutup bu düşünceyi aklımdan kovdum ve yürümeye devam ettim. Böyle aleni bir şekilde ortalıkta olmaktan ve biriyle karşılaşmaktan endişeleniyordum. Sam bana aramalarımızdan kimseye bahsetmemem gerektiğini çünkü ne olabileceğini bilmediğini söylemişti. Risk almak istemiyordum, bu yüzden bağlantımızı şimdilik bir sır olarak tutacağıma söz vermiştim. Kampüs biraz boşaldığında, patikadan uzakta boş bir bank bulup oturdum.

"Ee, okulda olmak nasıl?" diye sordu Sam. "Her şey... farklı mı?"

"Yani sen orada yokken mi?"

"Evet."

"Sanırım," dedim. "Sadece birkaç gün önce döndüm ama artık orada olmamandan nefret ediyorum. Boş bir sandalyenin yanına oturmayı sevmiyorum, anlıyor musun?"

"İnsanlar benim hakkımda konuşuyor mu?"

Bunu düşündüm. "Bilmem. Ben pek kimseyle konuşmuyorum."

"Ah... Tamam."

Sesinde bir şeyler vardı. Bir hüzün tınısı? "Eminim insanlar seni hâlâ düşünüyorlardır ama," diye ekledim. "Ön büroda ve bazı koridorlarda senin fotoğrafların var. Her geldiğimde onları görüyorum. Düşündüğün buysa, insanlar seni unutmadı."

Sam bir şey demedi. Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Sessizlik içinde oturup okuldaki insanları düşündükçe aklıma bir soru geldi. "Sen başka biriyle konuşuyor musun, Sam?"

"Nasıl yani?"

"Yani telefonda. Böyle."

"Hayır. Sadece seninle."

"Neden?"

Sam bir an durdu. "Beni arayan tek kişi sensin."

Bunu düşündüm. "Yani bir başkası arasaydı onlar için de telefonu açardın demek mi oluyor bu?"

"Sanmıyorum?"

"Neden peki?"

"Çünkü bizim bağımız farklı," dedi. "Belki senin aramanı bekliyordum. Bir bakıma."

"Başka bir nedeni olabilir mi?" diye sordum.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum," dedim birden düşününce. "Belki de bana söylemen gereken bir şey vardır ya da belki de benim yapmamı istediğin bir şey..."

"Ya da belki de telefonu açmak ve senin iyi olduğundan emin olmak istemişimdir," dedi Sam. "Buna inanması bu kadar zor mu?"

Banka yaslanıp bunu düşündüm. "Bu daha ne kadar sürecek?"

"Sonsuza kadar değil. Eğer sorduğun buysa."

Bana bunu söylemesinden korkuyordum. Sertçe yutkundum. "Yani bir gün telefonu açmayacaksın demek mi oluyor bu?"

"Merak etme. İlk önce vedalaşacağız, tamam mı? Ne zaman biteceğini önceden bileceğiz."

"Tekrardan öylece gitmeyeceksin yani?"

"Söz veriyorum, Julie. Kalabildiğim kadar uzun kalacağım."

Bir anlığına gözlerimi kapadım ve bununla teselli bulmaya çalıştım. Sam'e daha fazla soru sormak istemedim. Bu güzel günü mahvetmek istemedim. Bir esinti çimenlerin üzerinde yaprakları uçuşturdu. Gözlerimi açtığımda dalların arasından baktım ve kiraz çiçeklerinin arasından gümüş sikkeler gibi parıldayan güneşi yakaladım.

"Keşke yanımda olsaydın," diye fısıldadım.

"Keşke yanında olsaydım."

Eve vardığımda güneş batmıştı. Sam'le o kadar uzun süredir telefondaydım ki günün nasıl geçtiğini anlamamıştım. Odama döndüğümde onu tekrar aramak istemiştim ama Sam yarına kadar beklememiz gerektiğini söylemişti. Böylesi muhtemelen daha iyiydi. Okul aklımdaki son şey olsa da yetişmem gereken çok şey vardı. Tüm okumalarımda çok gerideydim, hepsi masamın üzerine yığılı duruyordu. Odaklanmak başlı başına bir mücadeleydi. Tarih kitabımda bir bölümü zar zor bitirmiştim ki penceredeki bir çatırtı şaşkınlıktan başımı kaldırmama sebep oldu. Bir saniye sonra, bir taşın odanın içine uçup zeminde sekerek ilerlemesiyle bir çatırtı daha duyuldu. Pencereye koşup dışarı baktım.

Uzun bir siluet araba yolunu aştı. Tanıdık biriydi.

"Oliver? Sen misin?"

Aşağıda Oliver kolej ceketiyle durmuş bana el sallıyordu.

"Selam. Naber?"

Ona bir bakış attım. "Burada ne işin var?"

"Öyle geçiyordum işte," dedi gelişigüzel bir tavırla omuz silkerek. "Selam vereyim dedim. Umarım seni rahatsız etmiyorumdur."

"Oliver. Pencereme *taş* attın."

"Doğru, benim hatam, kesinlikle kabalık ettim," dedi sanki bir şeye teslim oluyormuş gibi iki elini de havaya kaldırarak. Bir yere gidiyormuş gibi görünmüyordu.

"Bir şeye *ihtiyacın* var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Yok. Hem de hiç. Yani, belki. Eh işte... Evet? Yani hayır. Yani..."

"Hadi söylesene."

Oliver omuzlarını düşürüp iç çekti. "Yürüyüşe falan çıkmak ister misin diye sormak istemiştim."

"Şimdi mi?"

"Yani eğer meşgul değilsen."

"Meşgul sayılırım."

"Ah..."

Sanırım beklediği cevap bu değildi. Karanlıkta biraz bocalayarak etrafına bakındı.

"Kusura bakma," dedim.

Oliver omuz silkti. "Yok, sorun değil. O zaman eve gideyim ben..." Vücudunun yarısını döndürdü, sanki yola çıkacakmış gibi yüzü sokağa bakıyordu ama hareket etmedi. Onun yerine, gitmek üzereymiş gibi görünen bu pozda donakaldı. Biraz daha bekledim ama hiçbir şey değişmedi.

"Gitmiyorsun, değil mi?"

Perişan görünerek başını öne eğdi. "Gerçekten konuşacak birine ihtiyacım var," dedi.

Bir masamdaki ödeve, bir de Oliver'a baktım. "Peki tamam. Hemen geliyorum. Sadece daha fazla gürültü yapma."

Oliver eliyle ağzını kapadı ve tamam işareti yaptı.

Birkaç dakika sonra Oliver'ı, elleri ceplerinde verandanın basamaklarında beni beklerken buldum. Dışarısı karanlıktı. Verandanın ışığına adımımı attığım anda Oliver'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ah, şey. Gömleğin..." Biraz kekeleyip geri adım attı.

Bu gece biraz soğuktu, bu yüzden hiç düşünmeden odamdan çıkmadan önce Sam'in ekoseli gömleğini giymiştim. Fark edip etmeyeceğinden emin değildim.

"Ceketimi bulamadım," dedim. Gömleğimin kollarını yukarıya kıvırdım ve dikkat çekmemeye çalışarak göğsümde kavuşturdum. Bir süre sessizlik içinde durduk. "Ee, nereye yürüyoruz?" diye sordum.

Oliver, "Aslında hiçbir yere," dedi. "Uygun mu?"

"Tabii."

Biraz gülümsedi. Veranda ışığında onu daha iyi görüyordum. Koyu kahverengi saçları soluk alnında kıvır kıvırdı, tek bir saç teli bile yerinden çıkmamıştı. Oliver'ın saçlarını her zaman kıskanmışımdır. O bukleler doğal olamazdı.

Oliver beni merdivenlerden aşağı yönlendirdi. "Önden buyur."

Lambaların aydınlattığı kaldırımlarda sessizce yürüdük. Tek ses, betondaki ayak seslerimiz ve ara sıra geçen arabalardı. Oliver dümdüz ileriye bakıyordu, gözleri uzaklara dalmıştı. Nereye gittiğimizi veya bunun önemli olup olmadığını bilmiyordum.

Bir süre sonra bir şeyler demeye karar verdim. "Hiç konuşacak mıyız?"

"Tabii," dedi. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Yürümeyi bıraktım. "Oliver... Bu gece dışarı çıkmamı *sen* istedin."

Oliver arkasına bakmadan kaldırımda durdu. "Doğru." Araba geliyor mu diye caddede bir sağa bir sola baktı. "Bu taraftan," dedi ve karşıya geçti. Onu isteksizce takip ettim. Mahalleden ayrılırken bizi bir yere götürdüğünü hissettim.

Oliver bana bakmadı. Yürümeye devam etti. Bir süre sonra nihayet bana bir şey sordu. "Hâlâ onu düşünüyor musun?"

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. "Tabii ki."

"Ne sıklıkla derdin peki?"

"Her zaman."

Oliver başıyla onayladı. "Aynen."

Kasabanın ışıklarından kaçınarak caddeyi tekrar geçtik. Oliver üzerinde yürüyüp yürümemiz gerektiğinden emin olmadığım çakıllı bir yola saptı. Yine de onu takip ettim ve bir sağa bir sola bakarak arabaları kontrol ettim.

"Son zamanlarda Sam'in Facebook'una baktın mı?" diye devam etti Oliver.

"Hayır, kendiminkini geçenlerde sildim. Neden?"

"Gerçekten tuhaf," dedi. "İnsanlar hâlâ yazıyor. Duvarına yani. Sanki okuyabilecek ya."

"Ne diyorlar?"

"Tam da demelerini bekleyeceğin şeyleri," dedi Oliver çenesini sıkarak. "Dayanamıyorum. Kimse artık Facebook kullanmıyor da yani. En son birisinin duvarına ne zaman bir şey yazdım hatırlamıyorum bile. Birdenbire o ölüyor ve duvarı dolup taşıyor... Hepsini okuyorum. Sanki onun için yazmıyorlar bile. Sanki birbirleri için yazıyorlar. En çok kim acı çekiyor görmeye çalışıyorlar, anlıyor musun?"

Ne diyeceğimden emin değildim. "İnsanlar olanlarla bazen farklı şekillerde başa çıkıyor. Kendini çok yıpratma."

"Herkes yapıyorsa farklı olmuyor." Yolun karşısını işaret etti. "Bu taraftan."

Saat geç olmuştu ama bir şey demedim. Kasaba artık arkamızda bir yerde kalmıştı ve ne kadar süredir yürüdüğümüze dikkat etmemiştim. Genelde bu kadar uzağa gitmezdim, özellikle geceleri ama Oliver benimleydi ve yalnız kalmak istemediği belliydi.

Sıcaklık biraz düşmüştü ve nefesimi önümde görüyordum ama nedense üşümüyordum. Kollarımı kavuşturup ayakkabı-

larımın altında çatırdayan çakılların sesine odaklandım. Oliver aniden durdu ve neredeyse ona çarpacaktım. Sonra yukarı baktım ve tabelayı gördüm. Karanlıkta bile koyu beyaz harfler kelimeleri yansıtıyordu.

ELLENSBURG'DEN AYRILIYORSUNUZ

Kasaba sınırının ucunda durduk. Ellensburg'ü dünyanın geri kalanından ayıran çakıllardan oluşan çizginin ötesinde bir çimenlik uzanıyordu. Hava durgundu, yıldızlar daha yeni yeni kendilerini göstermeye başlamıştı. Sola baktım ve ağaçların tepesinde alçakta duran ayın çimenlerin soğuktan hafifçe kırağılaşmış uçlarını aydınlattığını gördüm, sanki ay ışığı suya vuruyormuş gibi parlıyorlardı.

Ben yanında durup izlerken Oliver ayağıyla çizgiye dokundu. Elleri ceplerinde bir süre uzaklara baktı.

"Sam'le buraya çok gelirdik," dedi neredeyse özlemle. "Yani en azından eskiden gelirdik." Bana baktı. "Seninle tanışmadan öncesinde."

Bir şey demedim.

Oliver bakışlarını çevirdi. "Biliyor musun... Uzunca bir süre sana kızgındım."

"Ne için?"

"En iyi arkadaşımı benden çaldığın için," dedi. "Doğrusu, aslında seni her zaman biraz kıskanırdım. Seni görmek için beni bırakıp gittiği ve ne zaman takılsak sürekli senden bahsettiği için."

Dönüp ona baktım, içimde bir kahkaha çırpındı. "Komik çünkü ben de seni hep aynı sebepten kıskanırdım."

Oliver gülümsedi ve tekrar dışarıya baktı. "Sam'le ben bir sürü plan yapmıştık. Er ya da geç Ellensburg'den ayrılacaktık. Ne zaman bu yerden bunalsak ya da ne zaman birimiz kötü bir gün geçirse buraya kadar yürür ve çizginin dışına çıkardık," dedi çizginin dışına çıkarak. "Hep Central'da üniversiteyi bitirmekten ve sonrasında nereye gideceğimizden bahsederdik. Ama bu seninle yeni planlar yapmasından önceydi."

"Bu yüzden mi beni hep görmezden geldin?"

"Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil," dedim ve ben de çizgiyi geçtim. "Belki ben de sana karşı o kadar da iyi değildim."

Bir süre sonra Oliver bir nefes verdi, gözleri parlıyordu. "Bu beni gerçekten öldürüyor, biliyor musun? Buradan asla çıkamaması. Yalnızca bu olması. Elinden gelebilenin bu çizgi kadarı olması." Başını iki yana salladı.

Sertçe yutkundum. "Bu bana da acı veriyor."

"Yine de seninle tanıştığına sevindim," dedi Oliver bana bakmadan. "Onu mutlu ettiğini görebiliyordum. En azından elinde birlikte olduğunuz zamanlar vardı." Ben bir şey söylemeyince, "Bu arada onların hiçbirini dinleme," diye ekledi. "Seni suçlayan diğerlerini. Onların bir şey bildiği yok." O devam ederken bakışlarımı kaçırdım. "Sam seni gerçekten sevdi, biliyor musun? Onu biraz tanısalardı, söyledikleri şeylerden ne kadar nefret edeceğini bilirlerdi. Bir şey duyarsam durdurmaya çalışacağım."

Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. "Teşekkür ederim."

İkimiz de bir süre sessizce çimlere baktık. Sonra birdenbire Oliver, neredeyse kendine ya da aya bir şey söyledi. "Keşke ona son bir şey söyleyebilseydim." Daha sonra bana döndü. "Bunu düşünüyor musun? Eğer bir şansın daha olsaydı Sam'e ne söyleyeceğini?"

Aşağı baktım. Benim öyle bir şansım olduğunu bilmiyordu. Hâlâ Sam'in benimle olduğunu. Ama bunu ona söyleyemezdim. "Evet, düşünüyorum."

"Ben de."

Saat geç olmuştu ama orada sessizce, yalnızca düşünerek durduk ve nihayet geri dönmeden önce birkaç dakika daha dünyanın diğer tarafına baktık.

Evime vardığımızda Oliver beni ön kapıya kadar geçirdi. İçeri girmeden önce ona, "Peki ona ne söylerdin?" diye sormak zorunda hissettim.

Oliver biraz kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı.

"Yani Sam'e. Eğer şansın olsaydı?"

"Ah, şey, ben..." diye kekeledi. Sanki konuşmayı unutmuş gibi ağzı açılıp kapandı. Sanki bir şey onu durduruyordu. Onun böyle bocaladığını görünce omzuna dokundum.

"Söylemek zorunda değilsin," dedim.

Oliver rahat bir nefes aldı. "Belki başka bir zaman," dedi.

Gülümseyerek kapıyı açtım.

"Sence bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Bir başka yürüyüşe çıkmayı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedi başıyla onaylayarak. "Ya da işte, takılmayı falan."

Düşündüm. "İsterim ama bir dahaki sefere kapıyı çal. Mesaj atsan da olur."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım," dedi. "Gerçi sana mesaj attım ama cevap vermedin."

"Ne zaman?"

"Bugün erken saatlerde ve dün de."

"Birden fazla mı yani? Bu doğru olamaz." Emin olmak için mesajlarımı tekrar kontrol ettim. Oliver'dan tek bir mesaj yoktu. Şimdi düşünüyorum da, kimseden yeni bir mesaj yoktu. Mesajlar artık bana ulaşmıyor muydu? Birkaç gün önce Sam'le konuşmaya başladığımdan beri bunun olduğunu fark ettim. "Telefonumda sıkıntı olabilir. Son zamanlarda garip davranıyor."

"İçim rahatladı," dedi Oliver. "Beni görmezden geldiğini sanıyordum."

"Sen de gelip pencereme taş atmaya mı karar verdin?"

Oliver sırıtmamak için kendini tuttu. "Ne diyebilirim ki... Sinir bozucuyum."

"Belki birazcık. Neyse, içeri girmeliyim."

Ben içeri girmeden önce Oliver tek kelime etmeden eğildi ve kollarını yine bana doladı. Geçen seferkinden daha uzun bir kucaklamaydı bu ama ona izin verdim. "Gömleğin," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Hâlâ onun gibi kokuyor."

"Öyle."

Birbirimize iyi geceler dedik. Kapıyı arkamdan kapadım ve en nihayet basamaklardan inmeden önce Oliver'ın verandada oyalanmasını dinledim. Yatmaya hazırlanırken, Oliver'ın fırsatı olsaydı Sam'e ne diyeceğini merak edip durdum. Bir gün bunu paylaşacak kadar bana güvenip güvenmeyeceğini merak ettim. Ya da belki de zaten bildiğim bir şey olup olmadığını.

ALTINCI BÖLÜM

Ne zaman yazmak için otursam dinlediğim bir şarkı vardı. Adı "Fields of Gold"*, Eva Cassidy'nin canlı söylediği güzel bir yorumu. Şarkı, uzaktan gelen bir gitarla ve bir kurdun inlemesine ya da bir ötücü kuşun nidasına benzeyen hüzünlü bir sesle açılıyordu. Her dinlediğimde gözlerimi kapar ve kendimi altın rengi bir arpa tarlasında durmuş, saçlarımda serin bir esinti ve sırtıma vuran ılık güneşle hayal ederdim. Hiç kimse yanımda olmazdı, sadece sonsuzluğa uzayan tarlalar ve göremediğim bir yerden gelen bir gitarın sesi.

Sam sınıfta omzuma dokunup ne dinlediğimi sorduktan sonra şarkıyı benim için çalmayı öğrenmişti. Hatırlıyorum da bir gün çimlerde uzanırken sesinden utandığını bilmeme rağmen bana şarkıyı söylemesini istemiştim ve o da, *"Bir gün,"* demişti. Ondan sonra da birçok kere istemiştim ama sürekli henüz hazırlık yapmadığı ya da sesinin kısık olduğu ya da daha çok çalışmaya ihtiyacı olduğu gibi bir bahanesi olurdu. Belki de şarkıyı benim için mahvedeceğinden korkuyordu çünkü ne kadar

* (İng.) Altın Tarlaları –*çn*

sevdiğimi biliyordu. Şarkıyı sadece birkaç ender durumda mırıldanmıştı, tıpkı babamın eşyalarını evden taşımasına yardım edip onun arabaya atlayıp gitmesini izledikten sonra verandada benimle oturduğu gece olduğu gibi.

Şarkıyı odamda tek başıma dinlerken birden Sam'in şarkıyı benim için söylediğini asla duyamayacağımı ve o *"Bir gün"*ün hiç gelmediğini fark ettim.

Ertesi sabah, Sam'in müziğiyle doluydu. Annemin arabasında onun eski CD'lerinden birini buldum ve okuldan önce park yerinde tek başıma oturup dinledim. Sam'in kendi odasında miksledığı canlı kayıtlardan yaptığı bir çalma listesiydi bu. Her şarkı, kendine ait kıldığı popüler baladlar üstüne çaldığı güzel akustik gitar akorlarıyla beni sürükledi. Babasından aldığı eski bir müzik zevki vardı. Elton John, Air Supply, Hall & Oates. Artık kimse CD dinlememesine rağmen Sam benim için yine de CD hazırlardı çünkü dijital kopya yerine fiziksel kopya tercih ettiğimi bilirdi. Tıpkı kitaplarda olduğu gibi, ellerimde gerçek bir şey tutmayı severdim. Sam, o sırada benim hakkımda nasıl hissettiğine göre –ki bu daha sonra öğrendiğim bir şeydi– yıllar boyunca her biri bir öncekinden daha uzun ve düşünceli kişiselleştirilmiş düzinelerce CD kaydetmişti. Güzel ve yavaş şarkıları severdi, ikimizin ortak noktasıydı bu. En sevdiklerinden bir tanesi de Fleetwood Mac'in "Landslide" şarkısıydı. Biri ondan ne zaman gitar çalmasını istese çaldığı ilk şarkı o olurdu. Ellensburg'deki müzik camiası en iyisi değildi ama o elindekini en iyi şekilde değerlendirirdi. Okulun yetenek gösterilerinde, düğünlerde, ona izin veren birkaç kafede müziğini icra etti, yüzlerce kere de sadece ikimiz için. Ona her zaman bu yerin onun için yeterince büyük olmadığını söylerdim. O da bana aynı şeyi söylerdi.

Her şeyi attıktan sonra ondan geriye kalan tek şeyin bu CD olduğunu fark ettim. Ön yüzünde mavi mürekkeple onun el yazısıyla adım yazıyordu. Arabadan çıkmadan önce CD'yi dikkatlice kabına geri yerleştirip çantama koydum.

Döndüğümden beri okul değişmemişti. Benim geçmemle başlar başka yöne dönüyor ve kimse bana tek kelime etmiyordu. Artık görmezden gelinmeyi gerçekten umursamıyordum. Yalnız kalmakta biraz huzur vardı. Bugün sanat tarihi dersini dört gözle bekliyordum çünkü Mika'yla ortak aldığımız tek ders buydu ama o yine gelmedi. Onu bir süredir görmemiştim. En sonunda bu sabah ona mesaj atmıştım ama henüz cevap vermemişti. Endişelenmem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Her şeyin yolunda olmasını umdum. Belki de mesajlarımı almıyordu?

Üçüncü dersimden çıktıktan sonra Jay'i beni beklerken buldum. Düğmeleri açık, kolları kıvrılmış gök mavisi bir gömlek giyiyordu. Bugün saçını farklı şekillendirmişti, alnına düşmesine müsaade ettiği yumuşak bukleler onu bir pop yıldızı gibi gösteriyordu. Bu okulun onun tarzını takdir etmemesi neredeyse bir suçtu. Ona iltifat ettiğimdeki gülümsemesi elmacıkkemiklerini ortaya çıkardı.

"Hatırlatsana, Tayland'da modellik mi yapıyordun?" diye sordum.

Jay çakmak çakmak yanan gözleriyle yüzünü ışığa doğru çevirdi. "Çok mu belli?"

"Elmacıkkemiklerin."

Bugün öğle yemeği için Yuki'yle dışarıda buluşmayı planlamıştık. Rachel bize katılmayacaktı. Bazı arkadaşlarla bir Asyalı Öğrenci Kulübü başlatmaya çalışıyordu ve gelecek haftaya kadar yirmi beş imzaya ihtiyacı vardı. Jay, bana insanların katılmasını sağlamakta zorlandıklarını söylemişti.

Koridorun sonunda bir tane masa kurulmuştu. Rachel arkadaşı Konomi'yle oturmuş, etraflarını saran birkaç son sınıf öğrencisiyle konuşuyorlardı. Taylor ve Liam'ın da orada olduğunu görünce tenim karıncalandı.

Liam broşürlerden bir tanesini aldı. "Yani hiçbirimiz kaydolamaz mıyız? Burada sadece Asyalı öğrenciler diyor."

"Öyle demiyor," dedi Rachel.

Taylor başını biraz yana eğerek ilgileniyormuş gibi davrandı. "O zaman şartlar neler?"

"Şartımız yok," diye cevap verdi Rachel. "Herkes katılabilir."

"O zaman neden ismi *Asyalı* Öğrenci Kulübü?" dedi Taylor masadaki levhayı işaret ederek. "Bu kulağa pek de kapsayıcıymış gibi gelmiyor. Hem ne yapıyorsunuz ki?"

"Muhtemelen okul parasını anime izlemek için boşa harcıyorlar." Liam güldü.

Yanaklarım ısındı. Sam burada olsa sesini yükseltirdi. Ama burada değildi. Benim bir şey söylememi ister miydi? Rachel'ı savunmamı? Orada durup ne yapmam gerektiğini merak ederken Jay masaya doğru yürüdü.

"Sorun ne?"

Liam ona bir bakış attı. "Bir sorunumuz olduğunu kim söyledi?"

"Kulüple ilgilenmiyorsan katılmak zorunda değilsin," dedi Jay. "Dalga geçmene gerek yok."

Taylor kollarını kavuşturdu. "Şaka diye bir şey duydun mu hiç?"

"Seninle konuşan yoktu zaten," dedi Liam. Jay'i geri adım atması için korkutmak istercesine dikleşti ama Jay serinkanlılığını koruyarak öylece durmaya devam etti. İşler daha da kızışmadan önce ortamı yatıştırmayı umarak aralarına girdim.

"Şakaların o kadar da komik değil, biliyor muydun?" dedim Liam'a. "Neden onları rahat bırakmıyorsunuz? Herkesin zamanını boşa harcamayı kesin."

Liam bana dönmeden önce Taylor'la bakıştı. "Arkadaşlarını rahatsız mı ediyoruz? Okulda seninle konuşan tek kişileri? En azından İngilizce konuşuyorlar, bu da bir şeydir."

"Sen pisliğin tekisin!" diye bağırdım.

Gözlerini kısarak bana baktı. "En azından ben arkadaşımın cenazesine gittim. Üstelik onun ölümüyle hiçbir ilgim yok."

Bedenimden bir ürperti geçti. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Orada öylece durup şokun yüzüme yansımasına izin ver-

memeye çalıştım. Taylor arkasını dönmeden önce başını iki yana salladı. Onlar gitmeden önce, Liam masadaki bir kâseden bir avuç şeker alıp cebine koydu.

"Görüşürüz."

Koridorun sonuna vardıklarında derin bir nefes verdim ve masaya döndüm.

"İyi misin, Rachel?" diye sordum.

"Sıkıntı yok." Rachel gerçekten sıkıntı yokmuş, dedikleri şeyler onu rahatsız etmiyormuş gibi gülümsedi. Bu benim asla anlayamayacağım bir gülümsemeydi. "Ya sen?" diye sordu. "Sen iyi misin?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Kayıt formunu aldım ve adımı yazdım.

Gün daha iyiye gitmedi. Derslerimin hiçbirine odaklanamadım. Saate ne zaman baksam zaman durmuş, gün hiç bitmeyecekmiş hissine kapıldım. Defterime bir şeyler karaladım ve zamanı tekrar harekete geçirmek için pencereden dışarı baktım ama işe yaramadı. Yanıma kimse oturmadı. Fark etmemiş gibi yaptım. Öğretmenlerim monoton seslerle bir şeyler anlattı ve söylediklerinin tek kelimesini bile duymadım. Tek düşünebildiğim Sam'di. Keşke onunla şu an konuşabilseydim ama bu akşama kadar birbirimizi aramamayı kararlaştırmıştık, o yüzden beklemek zorundaydım. Edebiyat dersinde, arkada otururken aklıma bir şey geldi. Bunu neden daha önce düşünmediğimi merak ettim. Telefonumu çıkardım ve ona onu özlediğimi söyleyen bir mesaj gönderdim.

Mesaj iletilmedi.

Başka bir mesaj daha göndermeye çalıştım ama o da iletilmedi. Tuhaftı. Ona bunu daha sonra sormam gerecekti.

Zil çalıp beni *Oliver Twist* üzerine uzun bir dersten kurtardı. Sınıf toparlanmaya başlarken öğretmenimiz Bay Gill vücudumu sarsan bir şey söyledi.

"...ve unutmayın, henüz vermediyseniz gitmeden bana ödevlerinizi teslim ettiğinizden emin olun."

Ödev mi? Haftalardır üzerine düşünmediğim *Hamlet* ve *Gatsby* arasındaki karşılaştırmalı ödevi hatırlayınca, soğuk bir şok dalgası üzerime akın etti. Teslim tarihi geçen çarşambaydı ama Bay Gill olanlardan dolayı sınıfa bitirmesi için fazladan zaman vermişti. Sam'den dolayı. Bize hatırlatıcı bir sürü mail atmıştı ama ben yine de bir şekilde unutmuştum. Bay Gill'e göre geç ödev teslim etmek dersten kalmakla sonuçlanabilecek ağır bir suçtu.

Herkes dışarı çıkarken, kafamda bir konuşma hazırlamamış olmama rağmen, ne yapacağımı bilemeden masasına yaklaştım. Boş lafı kesip direkt konuya daldım.

"Bay Gill, çok özür dilerim ama şu an ödevim yok," dedim.

"Nedenmiş o?"

"Gerçekten bir bahanem yok. Sadece her şey yüzünden dikkatim dağılmış durumda."

Kâğıt yığınını aldı ve önümdeki masanın üzerinde eşitledi. "Haklısın. Bu bir bahane değil."

"Biliyorum. Gerçekten üzgünüm. Birçok şeyin gerisinde kaldım." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. "Size yarın falan vermem mümkün mü?"

"Julie, zaten bunun için size fazladan zaman verdim." Bay Gill kâğıt yığınını alarak sandalyesinden kalktı.

"Biliyorum... Gerçekten zor birkaç hafta geçiriyorum," dedim onu masanın etrafında takip ederek. "Doğru düzgün düşünemez oldum."

"Anlıyorum. Ki bu yüzden herkese uzatma verdim," dedi sanki bu yetermiş gibi, sanki minnettar falan olmam gerekirmiş gibi. "Sırf sana fazladan bir gün veremem çünkü bu sınıfın geri kalanına haksızlık olur."

"*Lütfen,* Bay Gill..." dedim daha da çaresizce. "Geç teslim etsem de notumu kırsanız?"

"Üzgünüm, Julie. Geç ödev kabul etmiyorum. Ders programında açıkça yazıyor."

"Ama neden? Neden notumu falan kırmıyorsunuz ki?" Bu dönem sadece dört ödevimiz vardı. Bir sıfır beni dersten kalmaya

yaklaştırırdı ve mezun olamazdım. Mezun olamazsam bu aptal kasabadan gidemez, Reed Üniversitesi'ne gitmek için Portland'a taşınamaz ve onlardan henüz haber almamış olsam da yazarlık programlarına giremezdim.

"Çünkü seni gerçek dünyaya hazırlıyorum." Bay Gill belli belirsiz pencerenin ötesini işaret etti. "Çünkü dışarıda hayat sana uzatma vermez. En zor zamanlarında bile. O yüzden bu sana değerli bir ders olsun. Bana sonra teşekkür edeceksin."

Konuşmamızı bitirmek için bir elini kaldırdı. Böyle bir şeyi ilk defa söylemiyordu. Katı davranarak bana sahiden büyük bir iyilik yaptığına inanıyordu. *Ama bu gerçek dünya değil,* demek istedim. *Bu lise ve her ne kadar umursamak istemesem de bu aptal dersten kalmam hayatımın geri kalanını etkileyebilir.*

Başka bir şey demedim çünkü bir anlamı yoktu. Sonradan pişman olacağım bir şey söylemeden önce sınıftan hışımla çıkıp gittim. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de belki de haklıydı. Kendimi kimsenin sizin tarafınızda olmadığı veya onlara bir şeye mâl olmayacak olsa bile size yardım etmeye istekli olmadığı bir dünyaya hazırlamalıydım.

Eve gidip Sam'le konuşmalıydım. O beni anlardı. Çıkmadan önce birkaç eşyamı alabilmek için dolabıma doğru koşturdum ama dolabımın önünde bekleyen birisi vardı.

"Ah. Mika."

Bir şey demedi. Sadece bana baktı. Yüzü solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Hasta olup olmadığını merak ettim.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Seni etrafta görmedim. Birkaç kez mesaj attım."

"Evdeydim."

Saçları biraz dağınıktı. Bir kısmını suratından çektim ve "Yorgun görünüyorsun," diye fısıldadım.

"Anladım. Berbat görünüyorum," dedi dolaplara yaslanarak.

"Öyle demedim."

"Uğraşmam gereken çok şey vardı." Etrafımıza bakındı. "Ve buraya dönmüş olmak hoşuma gitmiyor."

"Okulu mu kastediyorsun?"

Bakışlarını yere indirdi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Mika bana baktı. "Bu akşam bir gece töreni var. Sen de gelirsen güzel olur."

"Başka bir tane daha mı?"

"Mum ışığı töreni," dedi. "Okul ailemden düzenlemesini istedi. Herkesin bu gece kasaba meydanında buluşması gerek. Biraz yardım iyi olurdu."

Sam'le bu gece planladığımız başka bir görüşme vardı. Nerede olduğumu merak ederek beni beklemesini istemiyordum ama bunu Mika'ya söyleyemezdim. Ona ne söylemeliydim? "Henüz yapabilir miyim bilmiyorum..."

Mika bana bir bakış attı. "Yani bunu da kaçıracaksın, öyle mi?"

"Mika..." diye başladım.

"Neden sordum bilmiyorum," dedi yerden çantasını alarak. "Gelmeyeceğini biliyordum. Sonra görüşürüz."

Ne diyeceğimi bilemeden orada öylece dururken bir suçluluk sızısı içime bir bıçak gibi saplandı. Keşke sebeplerimi bilseydi. Aramızdakileri bu şekilde bırakamazdım. Mika uzaklaşırken kolunu tuttum.

"Geleceğim! Gece törenine geleceğim!"

"Mecbur değilsin," dedi kolunu geri çekerek.

"*İstiyorum.* Samimi söylüyorum. Bu sefer orada olmak istiyorum."

Mika yüzümü inceleyerek her zamanki gibi beni okudu. "Saat sekizde. İstersen bende buluşup beraber gidebiliriz."

O saatlerde Sam'i aramam gerekiyordu ama eminim hemen sonrasında arayabilirdim. Beni anlardı. Mika'yı tekrar hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum.

"Orada olacağım. Söz veriyorum."

"Bu akşam," dedi emin olmak için.

"Bu akşam."

Eve varır varmaz çantamı yere attım. Ev sessizdi, annem hâlâ işte olmalıydı. Odamın kapısını açınca pencereden bir esinti girdi ve masamın üzerindeki kâğıtları uçuşturdu. Kapamak için acele ettim ama pervazı yine sıkışmıştı. Birkaç kere sertçe vurdum ama kımıldamadı, ben de olduğu gibi bıraktım. Kâğıtları toplamaya bile zahmet etmedim. Sadece etraflarından yürüdüm ve onları oldukları yerde bıraktım. Eve gelince yeni defterime yazmayı, yazı örneğim üzerinde çalışmayı planlıyordum ama motivasyonumu kaybetmiştim. Bugün çok bunaltıcıydı. Sol şakağımda yok saymanın zor olduğu bir ağrı vardı. Sürekli Liam'ı, Taylor'ı, Bay Gill'i ve teslim etmeyi unuttuğum şu aptal ödevi düşünüp duruyordum.

Keşke şu an Sam'le konuşabilseydim. Onun etrafımda olmasını özlüyordum. Onunla aynı odada olmayı, başım onun göğsünde canımı ne sıkıyorsa uzun uzadıya konuşmayı özlüyordum. Her zaman dinlemek için yanımda olurdu. Ne diyeceğini bilemediğinde bile. Telefonumu kontrol ettim. Bir sonraki aramamıza daha vakit vardı. Beklemem gerektiğini biliyordum ama çok kötü bir gün geçirmiştim ve ondan haber almak için çok çaresizdim. Gömleği hâlâ sandalyemin arkasında asılıydı. Şansımı deneyip yine de onu aramaya karar vermeden önce uzun bir süre gözlerimi gömleğe diktim.

Telefon her zamankinden uzun çaldı ama sonunda cevap verdi. Sesi kulağımda sıcacıktı. *"Selam..."*

"Sam."

"Senden bu kadar erken haber almayı beklemiyordum," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Seni aramak için sabırsızlanıyordum," dedim. "Umarım sorun değildir."

"Tabii ki değil. Beni her zaman arayabilirsin, Jules. Ne zaman ihtiyacın olursa."

Rahat bir nefes aldım. "*Tamam*. Bunu bilmek güzel."

"İyi olduğuna emin misin? Sesin biraz gergin geliyor." Sesimi her zaman doğru okurdu. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi bu. Ne hissettiğimi ondan hiçbir zaman saklayamazdım.

"Zor bir gün geçirdim. O kadar."

"Ne oldu?"

Ayrıntılardan kaçınarak, "Okulla ilgili bazı şeyler sadece," dedim. "Gerçekten önemli değil." Yatağımın kenarına oturup gerginliğimi hafifletmek için derin bir nefes verdim. Şimdi Sam hattın diğer ucundayken, teslim etmeyi unuttuğum Edebiyat ödevi hakkında konuşarak bu görüşmemizi mahvetmek istemiyordum. "Konuşmak zorunda değiliz..."

Sam biraz güldü. "Bu gerçek Julie mi?"

"Nasıl yani?"

"Demem o ki bir keresinde bana gecikmiş bir kütüphane kitabı hakkında dört saat boyunca şikâyet etmiştin, hatırladın mı?" dedi. "Bana her şeyi söyleyebilirsin. Öncesiymiş gibi davran. Sorun ne söyle."

İç çektim. "Sadece okulda her şeyde gerideyim ve bir ödevi teslim etmeyi unuttum."

"Bay Gill'in dersi için mi?"

"Evet ama o kadar da önemli değil," dedim. "Bir tane daha ödev var ve eğer ondan iyi bir puan alırsam üstesinden gelirim." Masamın üzerinde asılı takvime baktım. "Mezuniyet de çok uzak değil. Sadece biraz daha zorlamam gerek yani. İyi olacağım." İlk defa, Sam'in iyi olacağımı bilmesini istiyordum. Ben o kadar emin olmasam da.

"Mezuniyet..." Sam kelimeyi neredeyse kendisine tekrar etti. "Bir an onu unutmuşum. Dört gözle bekleyecek bir şeyinin olması gerçekten güzel olmalı."

Bunun üzerine boğazım düğümlendi. Ne diyeceğimden emin değildim. "Galiba..." dedim. Aniden kep ve cüppe içinde yürüdüğüm görüntü artık çekici gelmedi. Özellikle de Sam orada olmayacaksa. Belki de hiç gitmemeliydim...

"Planının ne olduğuna karar verdin mi? Mezuniyetten sonra yani."

"Iı..." Nasıl cevap vereceğimden emin olmayarak tekrar sessizleştim çünkü Sam'le eskiden bütün gece uyanık kalıp bunun üzerine düşünürdük. Beraber bir gelecek planlardık. Nerede yaşayacağımız, hayalimizdeki işler, yapmak istediğimiz şeyler. Şimdi o yoktu ve ben yarım kalmış bir sürü planla kalmıştım. "Henüz bilmiyorum. Hâlâ karar vermeye çalışıyorum."

"Reed'den daha haber almadın mı?" diye sordu.

"Yok... henüz değil."

"Eminim kazanacaksın. İşler yoluna girecek."

"Umarım."

Aslında şimdiye kadar haber almalıydım. Onlardan bir mektup var mı diye her sabah postaları kontrol ediyordum. Notlarım göz önüne alındığında, Reed benim için gerçekçi bir seçimdi. Doğrusu, kahramanların sadece Sarmaşık Ligi üniversitelerine başvurduğu ve bir şekilde her zaman girdiği kitapları okumaktan bıkmıştım. Bunun için pek de yeterli bir özgeçmişim yoktu. Reed'in gözden kaçan, daha sessiz itibarını seviyordum.

Fakat şu an pek de gelecekten konuşmak istemiyordum. Bu şekilde değil. Sam'in planlayacağı bir geleceği yokken değil. O yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bugün okulda Mika'yı gördüm," dedim. "Senin için bu akşam mum ışığı töreni düzenliyorlar. Benden onunla gitmemi istedi. Sanırım birçok kişi orada olacak."

"Mika..." Sam'in sesi onun ismiyle birlikte canlandı. "O nasıl?"

"Daha iyi olduğu olmuştu. Seni cidden özlüyor."

"Ben de onu cidden özlüyorum," dedi Sam. "Onu çok düşünüyorum. Bazen keşke onunla konuşabilsem diyorum."

Telefonu diğer kulağıma götürdüm. "Neden konuşmuyorsun? Bu onun için çok anlamlı olacaktır." Sam ve Mika birlikte aynı evde büyümüşlerdi. O kadar yakınlardı ki kardeş olduklarını düşünürdünüz.

Sam iç çekti. "Konuşabilseydim konuşurdum, Jules."

Açık pencereden, garaj yoluna giren arabanın sesi annemin eve geldiğini haber verdi. Sık sık yaptığı gibi içeri girmeye çalışırsa diye kalkıp kapımın kilitli olduğundan emin oldum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Sam biraz sessizlikten sonra.

"Elbette. Her şeyi sorabilirsin."

"Artık orada olmadığıma göre benim için Mika'ya göz kulak olur musun? İyi olduğundan falan emin olsan yani."

"Tabii ki, Sam." Bana bunu sormaya ihtiyaç duyduğu için suçluluk hissettim. Telefonu kapar kapamaz Mika'yla konuşmayı aklımın bir kenarına yazdım. "İyi olduğuna emin olacağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Sam. "Eminim şu an bir arkadaşa ihtiyacı vardır. Söylemese bile. O yüzden lütfen unutma, tamam mı?"

"Unutmayacağım. Endişelenme."

"Unutmayacağını biliyorum. Çünkü sen her zaman hatırlarsın ve bu benim için çok değerli." Bunun üstüne daha fazla bir şey demedik. Annem merdivenlerden çıkıp beni marketten aldıklarını içeri taşımaya yardım etmem için çağırana kadar konuşmamız biraz daha devam etti. "Neyse, herhalde şimdi gitmene izin versem iyi olur," dedi Sam. "Eminim yetiştirmen gereken çok işin vardır. Senin dikkatini dünyadan dağıtmak istemem."

"Sen hiçbir zaman bir dikkat dağınıklığı olamazsın."

Sam güldü. "Yarın konuşuruz, tamam mı?"

"Bekle..." dedim telefonu kapamadan önce. "Son bir şey daha." Bahsini açmaktan korktuğum bir şey vardı. Okuldan döndüğümden beri aklımı kurcalıyordu ama bunu ona nasıl soracağımı bile bilmiyordum. Sözcüklerin ağzımdan çıkması biraz zaman aldı.

"Ne?" diye sordu Sam.

Tereddüt ettim. "Bana... kızgın mısın?"

"Hangi konuda?"

"O gece olanlar hakkında."

"Neden bahsettiğinden emin değilim, Julie..."

Bunu nasıl söyleyeceğimi merak ederek güçlükle yutkundum. "Yani şeyi soruyorum... Beni suçluyor musun? Başına gelenler için beni suçluyor musun?"

Uzun bir sessizlik.

"Ah..." Sonunda anladığında Sam'in sesi daha da derinleşti. "Julie, neden bana bunu soruyorsun ki? Elbette seni suçlamıyorum. Olanlar yüzünden seni asla suçlayamam," dedi. "Hiçbiri senin kabahatin değildi, tamam mı? Ama..." Orada durdu.

"Ama ne?"

Sam'in cevap vermesi zaman aldı. "Doğrusu başka ne denilir bilmiyorum... Bu soruyu nasıl cevaplamam gerek bilmiyorum. Gerçekten kimseyi suçlamak istemiyorum çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, anlarsın ya. Hiçbir şey olanları değiştiremez. Bunu kabul etmek yeterince zor..." Sanki boğazına sivri bir şey takılmış gibi sesinde acı vardı ilk defa.

"Özür dilerim. Sormamam gere–" diye başladım.

"*Sorun değil,* Jules. Gerçekten," dedi beni rahatlatmak için. "Bu soru nereden çıktı hem? Umarım düşündüğün şey bu değildir."

"İlk başta düşünmüyordum ama okulda bazı insanların konuştuğunu duydum."

Sam'in sesi sertleşti. "Unut onları. Onlar neden bahsettiklerini bilmiyorlar. Olay olduğunda orada değillerdi, tamam mı? Aklını çelmelerine izin verme."

"Denerim."

"Şu an bununla uğraşmak zorunda olduğun için üzgünüm," dedi.

"Ben de öldüğün için üzgünüm."

İkimiz de başka bir şey demedik. Telefonu kapadıktan sonra yerdeki kâğıtları toplayıp masama oturdum. Bu konuşmadan sonra odaklanmak zordu. Tarih ödevime başlamak için bir saatten fazla zaman harcadım ama zar zor iki cümle yazabildim. Sürekli tekrar Sam'i aramayı düşündüm ama işlerimin bazılarını

halletmem gerekiyordu. Ders kitabındaki kelimeler bulanıklaşıp yer değiştirdiler ve ben ne okuduğumu unuttum. Bir noktada uyuyakalmış olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda artık odamda değildim.

Ayakkabılarımın üzerinde bir sis hareket etti ve başımı kaldırdığımda kendimi bir otogarda buldum. Dışarısı karanlıktı. Sis perdesinin ötesinde hiçbir şeyi, gökyüzünü bile göremiyordum. Birini bulmak için etrafa bakındım ama burada sadece ben vardım. Tek görebildiğim babamı en son ziyaret ettiğimde ondan ödünç aldığım bavuldu. Cebim titreşti. Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım.

Ekranı açtım.

Sam'den dokuz cevapsız çağrı. Açmadığım on iki mesaj.

Saat 23:48.

Bir anda bir kamyonun sesi gök gürültüsü gibi gümbürdedi ama ben göremedim. Beni yaklaşık iki hafta önceki o geceye götüren işte bu ses, işte tam bu zamandı.

Bu, Sam'in öldüğü geceydi ve burası da benim durduğum yerdi.

Telefon bu sefer daha yüksek sesle tekrar çaldı.

Arayan Sam'di. Geçen sefer açmaya zahmet etmemiştim çünkü nereden bilebilirdim ki? Bu sefer sadece sonun değişip değişmeyeceğini görmek için açtım.

Hat kulağımda cızırdadı ama hiçbir şey duymadım.

"Sam! *Sam,* orada mısın?"

Sanki birisi kâğıt buruşturuyormuş gibi çıkan beyaz gürültüden başka bir şey yoktu. Hattan bir ses gelene kadar telefonun açısını değiştirdim ve daireler çizdim ama gelen sesi zar zor anlayabiliyordum.

"Julie? Kim o? Alo?"

"Sam, *benim!* Julie!"

"Neredesin? Seni bulamıyorum. Julie?"

Telefon cızırdamaya devam etti. Beni duyabildiğini sanmıyordum.

"Sam... Geliyorum! Endişelenme... sadece orada bekle!"

"Julie? Neredesin?.."

Telefon yine cızırdadı ve elimdeyken kıvılcım çıkardı, hemen kulağımdan çektim. Ben Sam'in adını haykırırken ekrandan dumanlar çıktı ve yok olan kırmızı ve beyaz kıvılcımlar dışında önümde ne olduğunu göremeyene kadar havayı sis gibi doldurdu.

Bir korna çaldı, ardından gitar tellerinin kırılma sesi geldi ve masamda uyandım. Duman gitmişti.

Saate veya havanın kararmış olup olmadığına bakmakla uğraşmadım. Onun yerine hızla aşağı inip arabanın anahtarlarını aldım ve kapıdan çıktım. Annem dışarı çıkmadan önce arabayı garaj yolundan çıkardım ve demiryolunu takip edip Ellensburg'den ayrılarak 10. Otoyol'a doğru gittim.

Bu kulağa saçma gelebilir ama Sam dışarıda beni bekliyor olabilirdi. Gidip onu bulmalıydım. Issız otoyolda kilometreler boyunca parlayan tek şey arabamın farlarıydı. Sam yolun kenarında yürüyor mu diye sürekli pencereden dışarı bakıyordum. O geceyi düşünmeden edemiyordum.

Sam arkadaşlarıyla nehir kenarında bir şenlik ateşindeydi. Babamı ziyaret etmek için Seattle'a yaptığım ziyaretten döndüğüm geceydi. Sam her zaman yaptığı gibi beni almaya söz vermişti ama onu otogarın dışından aradığımda hâlâ şenlik ateşinin oradaydı ve bir saatten fazla uzaktaydı. Özür dileyip durmuştu ama unuttuğu için o kadar üzülmüştüm ki telefonumu kapayıp aramalarına cevap vermeyi kesmiştim. Ona eve yürüyeceğimi söylemiştim. Bunun ona söylediğim son şey olacağını nereden bilebilirdim ki?

Sanırım Sam onu test ettiğimi düşünüyordu, ki geriye dönüp baktığımda belki de onu test ediyordum. Çünkü beni bulmak için şenlik ateşinden ayrılmıştı. Sam 10. Otoyol'da giderken bir kamyon onun şeridine girdiğinde saat on bir buçuk ila gece yarısı arasındaydı. Sam'in canı pahasına kornaya bastığını düşünüyordum. Acaba yoldan kaçmaya çalışmış mıydı?

Fakat Sam arabasını deviren kazada ölmemişti. Sadece bilinçli kalmayı başarmakla kalmamış, kendini koltuktan kurtarmış, sürünerek yola çıkmış ve yürümeye başlamıştı. Nasıl başardıysa, yere yığılmadan bir buçuk kilometreden fazla yürüyebilmişti. Bir memur bana bunun Sam'in ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtı olduğunu söylemişti. Bana göre ise bu, ne kadar yaşamak istediğinin bir kanıtıydı. Sonunda birinin onu bulması saatler almıştı. Ama artık çok geçti. Sam çok fazla kan kaybetmişti ve yorgunluktan ölmüştü. Kimse bunu söylemekten hoşlanmazdı ama orada, kazada ölseydi belki onun için daha kolay olurdu. Fakat yaşama isteği çok inatçıydı. Tıpkı onun gibi.

Sam'in telefonunu kaza mahallinin yakınında, cam ve kir içinde buldular. Belki tam zamanında aramış olsaydım, telefonu duyabilir, açmış olabilir ve ben de yardım çağırabilirdim. Belki ona bu kadar kızgın olmasaydım şenlik ateşinden bu kadar çabuk ayrılmazdı ve kamyonla hiç karşılaşmazdı. Belki yıldızlar farklı dizilseydi, rüzgâr diğer yöne esseydi ya da aniden yağmur yağmaya başlasaydı, ya da başka bir şey olsaydı, Sam hâlâ hayatta olurdu ve ben gecenin bir yarısı onu aramak için arabayla buraya gelmezdim.

İleride bir şey vardı. Arabayı yavaşlatırken farlarım önümdeki karanlık yolu aydınlattı. Yolun kenarındaki raylar düzinelerce beyaz kurdeleyle bağlanmıştı. Arabayı park edip indim. Sonuna ulaşana kadar kurdeleleri takip ettim. Orada bir çiçek çelengi ve yanmış mumların yanında, Sam'in raya çivilenmiş bir portresi vardı. Yanındaki çamura diz çöktüm. Geçen gün attığım kot ceketini giyiyordu. Bir esinti bazı kurdeleleri uçuşturdu. Parmaklarımla çerçeveye dokundum.

"Özür dilerim, Sam," diye fısıldadım.

Bunca zamandan sonra sonunda onu bulmuştum ama çok geç kalmıştım.

YEDİNCİ BÖLÜM

ÖNCESİ

Lokanta bir salı akşamı için kalabalıktı. Dışarıda, uzun ışık sıralarının altında patates kızartmasını paylaşan gençlerle dolu birkaç masa vardı. Bizim için yer açılması biraz zaman aldı. Sam içeceklerimizi almak için giderken ben de Mika'nın yanında oturdum. Üçümüz ilk kez birlikte takılıyorduk. Mika'yla birkaç hafta önceki bir partide tanışmıştım. Bu gece dışarı çıkmayı planlamıyordum ama Sam bir saat önce mesaj atıp bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sormuştu. Bana kuzeninin de geleceğini söylememişti.

Mika'yla çok az konuştuk. Keşke Sam bizi böyle yalnız bırakmasaydı. Belki de onun yerine siparişleri almayı teklif etmeliydim. Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim. Derken Mika birdenbire, bana yüzünü bile dönmeden tamamen uygunsuz bir şey sordu.

"Ee, Sam'e âşıksın, değil mi?"

"Ne..." Bir cümle kuramayacak kadar afallamıştım. Boğazıma bir şey takıldı. *"Pardon?"*

Mika tepkimden rahatsız olmamış şekilde sakin bir tavırla bir elini düz siyah saçlarından geçirdi. "Sadece söylüyorum, senden epey hoşlanıyor gibi görünüyor."

Kayıtsızlığı karşısında şaşırırken gözlerim açıldı. "Bunu bana söylemeli misin gerçekten?"

Mika bana bir bakış attı. "Çoktan tahmin etmemişsin gibi davranma. Çok belli. Bütün okul biliyor."

Dudaklarım hareket etti ama hiçbir kelime çıkmadı. *Sam'in işi neden bu kadar uzun sürüyor? Neden beni Mika'yla bıraktı?*

"Saçına iltifat etmelisin," diye devam etti Mika.

"Ne... neden?"

"Sadece bir öneri," dedi ve bana daha da yaklaştı. "Sons of Seymour'ı sever misin? Müzik grubunu yani?"

"Sanki onları duymuştum," dedim belli belirsiz.

"Bu hafta sonu kasaba merkezinde çalacaklar. Sam son albümlerine resmen *takıntılı*. Gitmeyi teklif etmelisin. O çoktan biletini aldı."

"O zaman neden teklif etmem gerek..."

Mika bir elini havaya kaldırdı. "Et işte."

Kısa bir süre sonra Sam kalabalığın arasından elinde milkshakelerle ortaya çıktı. "Geri geliyor, doğal davran," diye fısıldadı Mika.

Sam tepsiyi aramıza koydu. "Pipetleri kalmamış..." dedi ceketine uzanarak. "Son ikisi için bir çocukla kavga etmem gerekti." İkimize de birer tane verdi. "Galiba içebilmek için benimkisinin erimesini bekleyeceğim."

"İğrenç," dedi Mika.

Sam bana baktı. "Pipetler çevre için zararlı hem. Seattle'da yasaklamaya çalıştıklarını duymuştum."

"Bizi etkilemeye mi çalışıyorsun yoksa kendimini kötü hissetmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Mika.

"Mika burada yokmuş gibi davranabilirsin, çekinme," dedi Sam gözlerini devirerek. Önce ceketini sonra da şapkasını çıkardı.

"Aa..." dedim yeni saç tıraşını fark ederek. "Saçını beğendim."

"Gerçekten mi?" dedi birdenbire kızararak. "Fazla kısa kestiler diye üzülmüştüm."

"Yok, güzel olmuş."

Birbirimize tuhaf bir şekilde gülümsedik. Sam karşıma otururken milkshake'imden bir yudum aldım. Kendisininkinin erimesini beklerken pipetsiz bardağına dik dik bakmasını izledim.

"Ee, bu cuma okul yok," dedi Mika muhabbet başlatmak için. "Dünya varmış değil mi ya?"

"Evet... Sonunda üç günlük bir hafta sonu," dedi Sam. İkimize baktı. "Sizin planınız var mı?"

Mika beni ayağıyla dürttü.

"*Ah*, ıı, şey. Bu hafta sonu bir konser varmış diye duydum." Sanırım Mika'nın söylememi istediği şey buydu. "Sons of Seymour çalacakmış."

Gözleri heyecanla parlarken Sam masaya doğru eğildi. "Aman Tanrım, daha biletimi yeni aldım ben de. Sons of Seymour dinlediğini bilmiyordum."

"Evet, ben de senin dinlediğini bilmiyordum." Kayıtsız davranmaya çalışarak içeceğimden bir yudum aldım.

"*Tabii ki!* Kafayı takmış durumdayım. Senin en sevdiğin şarkıları ne?" diye sordu Sam.

"Iı..." Düşünüyormuşum gibi yaptım. "Şey, bütün albümü seviyorum. Yeni olanı yani."

"*Çok* iyi."

"Değil mi ya?"

"Belki birlikte gidebiliriz," dedi Sam. "Kesin kapıda bilet satarlar."

"Çok isterim."

"Harika."

Mika'ya baktım. Milkshake'ini yudumlarken çok memnun görünerek kendi kendine gülümsedi.

İşte o an ondan hoşlanmaya karar verdim. Bize eşlik edeceği günleri sabırsızlıkla beklemeye başladım. Özellikle de konuşma fırsatı bulabilelim diye –çoğunlukla da Sam hakkında– Sam'i rasgele bir şeyler getirmesi için göndermesine bayılıyordum. Tıpkı Wenatchee Valley Müzesi'ndeki Buz Devri sergisine gittiğimiz ve Sam'i arabadan ceketini alması için gönderdiği zamanki gibi.

Mika burnunu camekâna dayamış, mamut kemiğini inceliyordu. "Seattle'daki hafta sonun nasıldı?"

"Eğlenceliydi. Gerçi çoğunlukla yağmur yağdı. Senin hafta sonun nasıldı?"

"Sam'le *Avatar: Son Hava Bükücü*'yü tekrar izledik," dedi. "En sevdiklerinden birisi. Bana seni sordu."

"Öyle mi?"

Yapmamamız gerektiğini bile bile cama hafifçe vurdu. "Senin hakkında ne düşündüğümü sordu, o kadar," dedi.

"Peki sen ne dedin? Sormamın bir mahzuru yoksa..."

"Seni okuldaki diğer kızlardan daha çok sevdiğimi söyledim," dedi Mika. "Ki açıkçası nerede yaşadığımızı düşünürsek bu fazla bir şey ifade etmiyor."

"Ben yine de bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Olması gerektiği gibi," dedi Mika başıyla onaylayarak. "Benim onayım Sam için çok önemli. Sezgilerimin iyi olduğunu biliyor. Özellikle de insanlarla ilgili." Bana baktı. "Umarım haklıyımdır."

Sam nihayetinde arabadan geri döndü.

"Ceket getirmemişsin ki," dedi.

Mika alnına vurdu. "Tamamen unutmuşum." Saatini kontrol etti. "Neyse, işe geç kalıyorum. Gerçekten gitmem gerek."

"Ne demek *iş*?" diye sordu Sam. "Buraya gelmek senin fikrindi."

"Aklımdan çıkmış," dedi Mika. "İkiniz sergiyi bensiz bitirirsiniz."

"Nasıl geri döneceksin?" diye sordum.

"Annem beni alacak. Her an burada olur." Mika telefonunu kontrol etti. "Gitmem gerek. Siz ikinize iyi eğlenceler."

Bunu ilk kez yapmıyordu. Üçümüz birlikte takılmak için planlar yapardık ve sonra o, bizi yalnız bırakmanın bir yolunu bulurdu.

Sam ve ben mamut kemiklerine döndük. Buradaki en sevdiğim şey bunlardı.

"Mika'nın kusuruna bakma," dedi Sam iç çekerek. "O... müdahil olmaya meyillidir." Bunu zaten bildiğimi belli edecek bir kahkahayı tuttum. "Haberin olsun diye söylüyorum, bunun arkasında ben yokum."

Ona döndüm. "Burada olmak istemiyor musun demek mi bu?"

"Ne? Hayır! Ben sadece..." Sam durup derin bir nefes aldı, daha sonra sakince baştan başladı. "Demek istediğim, Mika'yı ne kadar sevsem de... sana çıkma teklifi etmek için kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

"Haklısın," dedim.

İkimiz de camekâna geri döndük. Bir süre sonra Sam'in telefonu çaldı. Bir saniye sonra da benimkisi. İkimiz de mesajlarımıza baktık.

Ona baktım. "Seninki de mi Mika'dan?"

"Evet."

"Ne diyor?"

"Sergi planını sonlandırmam ve seni yemeğe davet etmem gerektiğini söylüyor." Bana baktı. "Sana ne diyor?"

"Sana evet demem gerektiğini söylüyor."

Gülümsememek imkânsızdı. Özellikle de Sam için. "Gidelim mi o hâlde?"

Sam kolunu uzattı. Kolumu onunkine geçirdim ve Buz Devri ile mamut kemiklerini arkamızda bıraktık.

En sonunda, bana daha çok çıkma teklif etme cesaretini buldu. Ben de öyle. Birbirimizle gitgide daha çok vakit geçirmeye başlasak da Mika hiçbir zaman dışarıda kalmadı. Birini tanımadan diğerini tanıyamayacağını öğrendim. İşte öyle kardeş gibilerdi. Okula beraber gidiyor, aynı masada yemek yiyorduk. Mesaj grubumuz vardı ve ara sıra beraber seyahate çıkıyorduk. Yaptığımız en unutulmaz seyahat, müzik gruplarının yarışmasını izlemek için bir bara gizlice girdiğimiz Spokane'eydi. Aynı zamanda en kötü seyahatimizdi de.

Müzik o kadar yüksekti ki hiçbir şey duyamıyordum. Elim-

de suyum, arka tarafta bara yakın duruyordum. Sam'in arkadaşı Spencer her an sahneye çıkacaktı. Gruplarının adı Fighting Poets'di. Daha önce bunun Emily Dickinson'a gönderme olup olmadığını sormuştum ama hepsi, *"Hayır!"* demişti.

Sam yeni tanıştığımız bazı adamlarla sohbet ediyordu bir süredir. Mika'yı görmek için etrafa bakındım ama mekân çok kalabalıktı. Belki de tuvalette sıra vardı. Onunla gitmeliydim. Şimdi burada, kendi hâlimde, haddinden fazla gürültülü müziği duymazdan gelmeye çalışarak dikiliyordum.

Ve daha sonra olay oldu.

Arkamdan bir adam geldi. Elleri belime dolandı.

Şok içinde kalırken midem döndü. Etrafında döndüm.

"Dokunma bana."

Düşündüğümden daha gençti. Muhtemelen üniversiteye gidiyordu. Yüzünde tokatlayarak silmek istediğim pis bir sırıtış vardı. Sarhoş olup olmadığını anlamamıştım ama önemi de yoktu.

Sam geldi.

"Ne oluyor burada? Onu rahatsız mı ediyorsun?"

"Bu senin kız mı?" diye ağzında geveledi adam. "Neden ona rahatlamasını söylemiyorsun?"

Sam içgüdüsel olarak onu benden uzaklaştırmak için itti ama keşke bunu yapmasaydı. On yedi yaşındaydık ve burada olmamamız gerekiyordu. Olay çıkarmak istemiyordum.

Adam dengesini buldu. Sam'i iki katı bir güçle geri itti ve Sam taburelere doğru tökezleyerek düştü. Etrafımızdaki herkes neler oluyor diye görmek için bize döndü. Sam kendisini toparladı ve bu sefer daha öfkeli bir şekilde daha fazlası için atıldı.

Kolunu tuttum.

"Sam. Yapma."

Bu sırada Mika ortaya çıktı. Her şeyi uzaktan görmüş olmalıydı çünkü adama özür dilemesini söyleyerek bağırdı.

Bundan sonra ne olduğunu hiçbir zaman unutmayacaktım.

Adam Sam'e yumruk savurdu ama Mika kolunu bir okmuş

gibi *yükseldi*. Adamın bileğini güçlü bir şekilde tuttu, bu da herkesi, özellikle de adamı şaşırttı. Bu, Mika'nın Genç Hristiyan Erkekler Birliği'nde kadınlara kendini savunma dersi vermeye yardımcı olduğunu öğrendiğim geceydi. Mika adamın bileğini kıracak kadar bükerek onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Demek kızları taciz etmekten hoşlanıyorsun," diye bağırdı Mika. "Özür dile!"

"Tamam! Özür dilerim! Bırak şimdi!"

Fakat özür dileyip dilememesi önemli değildi. Mika diğer elini kaldırdı ve son bir darbe indirerek onu yere serdi. Etrafımızdaki herkesin alkışladığını hatırlıyordum. Mika birkaç hafta sonra bana aynı hareketi yapmayı öğretti.

Tekrar yaşamayı dilediğim bir sürü an vardı. Özellikle de daha küçük olanlar. Çoğunlukla üzerine düşünmediğimiz, daha sessiz olanlar. Geriye dönüp baktığımda en çok özlediğim anlar bunlardı. Hafta sonları Sam'in odasında yerde oturup birlikte ödev yaptığımız ya da Mika'nın oturma odasında müzikal izlediğimiz zamanlar. Ya da nedensizce battaniyeleri alıp arka bahçeye götürerek güneşin doğuşunu birlikte izlemeye karar verdiğimiz o zaman. Bir başka günü görebilmenin öneminden bihaber, bütün gece uyanık kalarak karanlık gökyüzünde yanan o kırmızı parıltıyı görmeyi beklemiş ve bundan on yıl sonra ne yapmak istediğimizi konuşmuştuk. Birimizin olmayacağı bir gelecekten bihaber.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİ

Ertesi sabah Mika'dan gelen mesaja uyandım.

Selam. Dışarıdayım.

Gözlerimi ovuşturup uykulu hâlimden sıyrıldım. Bu kadar erken saatte burada ne işi vardı? Bunu düşünürken hatırlamamla birlikte nefesim kesildi. *Mum ışığı töreni!* Dün akşam onunla buluşup yardım etmem gerekiyordu ama uyuyakalmış ve tamamen unutmuştum. Muhtemelen yüz yüze konuşmak için buraya gelmişti. Cevap vermeliydim.

Tamam. Hemen geliyorum.

Dişlerimi fırçalayıp hızlıca giyindim ve kahvaltıyı es geçtim. Dışarıya çıktığımda, Mika'yı verandada sırtı bana dönük tek başına otururken buldum. Başını verandanın tırabzanına yaslamış, çimenliğe doğru bakıyordu. Dışarı çıktığımda bir şey demedi.

"Geleceğini bilmiyordum..." dedim.

Cevap yoktu.

"İyi misin?"

Mika dönmedi. Bana bakmadı.

Verandada yanına oturdum. Aramızda bir sessizlik asılıydı. Bana kızmış olmalıydı. "Dün akşam için gerçekten üzgünüm. Buluşmamız gerektiğini tamamen unuttum. Çok berbat hissediyorum, Mika."

"Gerçekten geleceğini sanmıştım," dedi. "Seni bekliyordum. Herkesi beklettim."

"Çok özür dilerim..." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Seni aramaya çalıştım. Neden bakmadın?"

Dün geceyi düşündüm. Bana ne oldu, emin değildim. Sam'i aramak için 10. Otoyol'a sürdüğümde telefonumu evde unutmuş olmalıydım. Geri döner dönmez uyuyakaldığımı hatırlıyordum ama Mika'ya bunların hiçbirini söyleyemezdim. Deli olduğumu düşünürdü.

"Bilerek olmadı," dedim. "Sadece erkenden uyumuşum. Bir bahanem yok. Özür dilerim."

"Madem gelmeyi umursamıyordun, söylemeliydin."

"Mika, ben gerçekten umur–"

"Hayır," diye lafımı kesti. Sonra bana baktı, sesi keskindi. "Gerçekten umursasaydın diğer her şeye de gelirdin ama gelmedin. Neden senden bunu bekleyip durduğumu bilmiyorum." Başını tırabzana yasladı, içim acıdı. "Bir önemi de yok zaten. Başından beri sen haklıymışsın."

"Nasıl yani? Hangi konuda?"

"Tüm bunların nasıl da bir öneminin olmadığı hakkında," dedi. "Dün geceki tören gibi mesela. Hiçbir şeyi değiştirmiyor. O hâlâ yok."

Lokantadaki konuşmamızı hatırladım. Aklında bu şekilde kalacağını hiç düşünmemiştim. Birdenbire, söylediklerimi geri alabilmeyi diledim. Keşke kendimi açıklayabilseydim. Sam, Mika'nın iyi olduğundan emin olmamı istemişti ve ben aramızı daha da kötüleştirmiştim. Bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyordum. "Demek istediğim bu değildi," dedim.

"Tam olarak bunu dedin."

"Şimdi farklı. Artık buna inanmıyorum. Bu sefer orada olmak istemiştim."

"Ben de ama artık çok geç."

Mika bakışlarını benden çevirerek tekrar çimenlere baktı. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Ellerini hareket ettirdiğinde kucağındaki bir şeyi fark ettim. Bir kâğıt parçasıydı.

"Ne tutuyorsun?"

Mika derin bir nefes verdi. Bir şey demeden kâğıdı bana verdi.

Kâğıdı açtım ve ilk cümleyi okudum. "Kabul mektubu mu?"

"Ret mektubu," dedi. "Washington Üniversitesi'nden. Geçen gün bana e-posta atmışlardı. Resmî mektubu da bu sabah aldım."

Mektubu okudum. Washington Üniversitesi girmesi zor bir okuldu ama Mika'nınki gibi notları olan biri için değildi. Mika'nın girmesine kesin gözüyle bakılıyordu. "İnanamıyorum. Bir hata olmalı."

"Ama değil," diye cevap verdi Mika. "Birçok kulübe katılmak ve iyi notlar almak hiçbir şeyi garantilemiyormuş sanırım."

Omzuna dokundum. "Çok üzgünüm, Mika," diye fısıldadım başka ne diyebileceğimden emin olmayarak. Özellikle de olup bitenlerle birlikte, ne hissettiğini tahmin bile edemiyordum. Başvurularımız üzerinde beraber çalışmıştık, o yüzden ne kadar çok zaman harcadığını biliyordum. Ben iki üniversiteye başvurmuşken Mika dokuz tanesine başvurmuştu. Her başvurusunu uygun hâle getirebilmek için aylarca uğraşmış, her okulla ilgili yaptığı araştırmaya dayanarak stratejik olarak kendisini farklı amaç ve özelliklerle şekillendirmişti. Washington Üniversitesi onun ilk tercihiydi. Başvuru yapan tüm tanıdıklarım arasından o kazanmalıydı. Hiçbir şey adil değildi. "İyi olacak. Hâlâ diğer okullardan haber bekliyorsun. Güzel haberler gelecek, biliyorum. Bu onların kaybı, Mika."

"Bu ilk reddim değil," dedi Mika neredeyse gülerek. "Kimseye söyleyemeyecek kadar utanıyordum. Gelmesini beklediğim fazla mektup kalmadı." Başını iki yana salladı. "Neden zamanın

hepsini bunun için harcadım bilmiyorum. Ne uğruna? En azından Sam ne kadar başarısız olduğumu asla bilmeyecek."

"Öyle deme," dedim elini tutarak. "Hiçbir şeyde başarısız falan olduğun yok. Daha mart ayındayız. Bir yere gireceksin."

Mika elini çekti. "Artık umurumda bile değil. Bu tamamen vakit kaybıydı."

"Mika..." diye başladım.

Fakat o birdenbire ayağa kalktı. "Unut gitsin. Gitmem gerek."

"Bekle. Neden birlikte yürümüyoruz?"

"Bugün okula gitmiyorum," dedi Mika verandadan inerek.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sen beni dert etme," dedi bakmadan. "Kendini dert et."

Sessiz kaldım ve Mika'nın sokağın sonundan kaybolmasına izin verdim, peşinden gitmedim. Benim hakkımda böyle düşünmesi canımı acıtıyordu. Keşke Sam'le yeniden iletişime geçtiğimizi, onunla tekrar konuşabildiğimi bilseydi de bazı şeylerin artık farklı olduğunu anlasaydı. *Ben* artık farklıydım. Yaşananların hiçbirinde Mika'nın yanında olmadığım için hepsi benim suçumdu. Aramızı düzeltmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Mezuniyete sadece iki ay kalmıştı ve bizi bu şekilde bırakamazdım. Özellikle de Sam'e söz verdikten sonra. Mika'yı da kaybetmek istemiyordum.

Okulda odaklanmak zordu. Ona yalan söylemeden kendimi Mika'ya nasıl açıklarım diye sürekli düşünüp durdum. Her şeyi bir sır olarak saklamam gerekirken ona Sam'i hâlâ önemsediğimi nasıl gösterebilirdim? Öğle yemeğinde, yemekhanenin ortasındaki masada Jay, Rachel ve Yuki'yle oturuyordum. Bugün teriyaki köfte günü olduğu için herkes kendi öğle yemeğini getirmişti. Jay benimle paylaşmak için meyve sandviçini plastik bıçakla kesti. Getirdiği yemeklerin çoğunda olduğu gibi bu da yemeyip yanında yatacağım kadar güzeldi. Rachel, başlatmaya çalıştıkları Asyalı Öğrenci Kulübü için formları gözden geçirdi. Dönem sonuna kadar bir film gösterimi yapmak istiyordu.

"Hâlâ yedi imzaya daha ihtiyacımız var," dedi Rachel. Çantasına uzanıp elle yaptığı birkaç broşürü bana uzattı. "Julie, sence bazı arkadaşlarından bize katılmalarını isteyebilir misin?"

"Ah..." Sanırım tek arkadaşlarımın bu masada oturduğunun farkında değildi ve üçü de zaten kaydolmuştu. Yine de formu aldım. "Sanırım etrafa sorabilirim."

"Harika!"

Bizden birkaç masa uzakta bir hırgür vardı. Yemekhaneye bakındım. Liam ve arkadaşı birbirlerine patates kızartması fırlatırken Taylor saçlarını arkaya atmış masanın üstünde oturuyordu. Oliver'ın da yanlarında olduğunu fark ettim. Geçen gece takıldıktan sonra, en azından gelip bir selam vereceğini düşünmüştüm ama o zamandan beri benimle hiç konuşmamıştı. Bizim olduğumuz tarafa bakma zahmetinde bile bulunmadı. Dün de aynı şeyi yapmıştı. Belki de herkesin önünde benimle sosyalleşirken yakalanmak istemiyordu. Hakikaten aramızın farklı olacağını düşünmüştüm.

Yuki oraya baktığımı fark etti. "Bir sorun mu var, Julie?"

Arkamı döndüm. "Yok. Bazıları gürültü yapıyor sadece."

"Aldırma onlara," diye fısıldadı Jay.

Başımla onaylayarak yemek yemeye çalıştım.

Bir süre sonra Yuki tekrar bana dönüp, "Dün gece yokluğunu hissettik," dedi. "Gece töreninde."

Ona baktım. "Sizin de gideceğinizi bilmiyordum."

"Okuldan birçok kişi geldi," dedi Rachel. "Sokak o kadar doluydu ki arabalar geçemedi."

Göz teması kurmaya utanarak bakışlarımı masaya indirdim çünkü ben de orada olmalıydım.

"Sam'in ailesi de geldi," dedi Yuki. "Annesi seni sordu."

Sam'in annesi. Başımı tekrar kaldırdım. "Ne sordu?"

"Senden haber alıp almadığımı öğrenmek istedi," dedi Yuki. "Nerede olduğunu merak ediyor, hepsi bu. Bir gün akşam yemeği için gelmeni istediğini söyledi. Bu onun için çok anlamlı olur."

Göğsüm sıkıştı. Sam'in annesiyle ya da ailesiyle o öldükten

sonra konuşmamıştım. Özellikle de eskiden ne sıklıkla gidip onlarla akşam yemeği yediğimi düşününce ne kadar berbat davrandığımı fark ettim. Sam, annesinin ne olur ne olmaz diye benim için masada hep bir tabak bulundurduğunu söylerdi. Ne zaman Sam'e öğle yemeği için yemek hazırlasa benim için de bir şeyler koyduğuna emin olurdu. Cenazeyi kaçırdıktan sonra benden nefret edeceğini sanıyordum. Tek bir çiçek bile göndermediğimi fark ettikten sonra. Ve şimdi de gece törenini kaçırmıştım. Utanç üzerime çökerken iştahımı yitirmeme neden oldu. Sam bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü? Benim artık âşık olduğu o kişi olmadığımı bilseydi?

Yemeğime bakamıyordum bile. Tepsiyi uzağa doğru ittim. "Biliyorum, dün akşam gelmeliydim. Bu sefer gelmeliydim."

Jay bir elini omzuma koydu. "Sorun değil. Kendine bu kadar yüklenme."

"Ama sorun," dedim masaya. "Çünkü hepsini kaçırdım, Sam için yaptığınız her şeyi ve şimdi bu yüzden Mika bile benden nefret ediyor." Bu sefer gece törenini kaçırmayı istememiştim bile. Sam'le telefonda konuştuktan sonra masamda uyuyakalmış, tuhaf bir rüya görmüştüm ve sonra hatırladığım tek şey onu aramaya çıkmamdı. Ben onunla her gün konuşurken insanların Sam'in yasını tuttuğunu unutmak kolaydı. En kötüsü ise kendimi açıklayamıyordum bile. Sam'e, kimseye söylemeyeceğime dair söz vermiştim çünkü bu kurduğumuz bağlantıyı etkileyebilirdi ve bunu tehlikeye atamazdım. Gözlerim yaşarmaya başladı, başka ne yapacağımı bilmiyordum. Masadakiler başka bir şey demeyecek kadar kibardılar.

Yemeğin sonunda üçü de bir sonraki dersime doğru bana eşlik ettiler. İçeri girmeden önce Yuki, "Belki birlikte Sam için başka bir şey yapabiliriz. Onu anacak özel bir şey," dedi.

"Bu harika bir fikir," dedi Rachel başıyla onaylayarak. "Mika'yı da getirebiliriz. Beşimiz beraber oluruz."

Bunu düşündüm. *Sam için özel bir şey. Onu anmak için.* "Ne gibi?" diye sordum.

Hepsi emin olmayan gözlerle birbirlerine baktı.

"Bir şey düşüneceğiz," diye söz verdi Jay.

Onlara gülümsedim. "Teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum, arkadaşlar."

Okulun sonuydu. Kimseye rastlamadan eve gitmek için acele etmem gerekiyordu ama insan bir düzine omuza çarpmadan dolabına bile gidemeyince diğerlerinden kaçınmak zordu. Kitaplarımı toparlarken birisi koluma hafifçe vurdu.

Oliver'dı. *Yine.*

"Selam. Napıyorsun?" diye sordu.

"Gitmek üzereyim."

"Süper, nereye?"

"*Eve.*"

"Ah."

Dolabımı kapayıp başka tek kelime etmeden kapılara doğru yürüdüm.

"Bekle," dedi Oliver beni koridorda takip ederek. "Bir şeyler yapmak ister misin falan diye soracaktım."

"Kusura bakma, işim var."

"Uzun sürmesine gerek yok," dedi. "Belki gidip biraz dondurma yeriz."

"*İşim var* dedim ya," dedim ona bakmadan. "Neden gidip diğer arkadaşlarınla takılmıyorsun?"

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Oliver alnını kaşıyarak.

Ona açıklamak istemiyordum. Açıklamak zorunda olmamalıydım. "Pek havamda değilim, tamam mı?"

"Dondurma için mi?"

"Herhangi bir şey için."

"Sadece iki top," diye ısrar etti.

"Oliver. *Hayır* dedim."

"Bir top."

Sanki beni duymuyordu. Onu orada bırakarak yürüyüp gittim.

"Hadi ama!" diye bağırdı koridorun sonundan. *"Lütfen ama lütfen?"* Sesi yüksek ve çaresizdi. *"Ben ısmarlıyorum!"*

Belki de beni durduran şey, yazar olmanın getirdiği empatiydi ya da belki de kafamın içindeki Sam'in sesiydi. İsteksizce derin bir nefes alıp döndüm.

Gözlerimi kıstım. "Sen mi ısmarlıyorsun?"

"Ben üç top fıstıklı alacağım, sıcak çikolata sosuna batırıp biraz marşmelov koyun, en üstte de krem şanti ve renkli şekerlemelerden ekleyin ve elinizi korkak alıştırmayın," dedim camın arkasındaki adama. Oliver'a döndüm. "Sen ne alıyorsun?"

"Iıı, bana bir top bademli dondurma lütfen..."

Dondurmacının köşesinde pembe bir masa bulduk. Mekân biraz boştu. Oliver oturmadan önce ceketini sandalyenin arkasına astı. İkimiz de külah yerine kap almıştık. Oliver krem şantiyi kaşığıyla çevirerek yavaş yavaş yiyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi bir süre sonra.

"Neden dondurma istedin?" dedi soruyorum.

"Bugün perşembe."

"Ee?"

Oliver arkamdaki pencereyi işaret etti. Kabaca çizilmiş bir inek posterindeki karikatür memelerin üzerine indirim yazılmıştı. PERŞEMBE: BEDAVA EK MALZEME! Bana kalırsa görüntü biraz rahatsız ediciydi. Zihnimden silmeye çalışarak döndüm.

Dondurmamdan bir lokma daha aldım.

"Sam de eskiden fıstıklı alırdı," dedi Oliver.

"Biliyorum."

"Ama o külah tercih ederdi."

"Onu da biliyorum."

Oliver bir şey demedi. Birdenbire hüzünlü görünerek kaşığına bakakaldı. Belki de daha duyarlı olmalıydım.

"Bilesin diye diyorum, sana kızgın değilim," demeye karar verdim. "Umurumda olmayan arkadaşların."

Oliver başını salladı. "Doğru. Biraz berbatlar."

"O zaman neden onlarla takılıyorsun?"

"Fark ettin mi bilmiyorum," dedi sandalyesinde geriye yaslanarak. "Ama en iyi arkadaşım öldü."

Yüzüm taş kesti.

"Özür dilerim," dedi hemen başını iki yana sallayarak. "Bunu demememem gerekti. Benim ne derdim var bilmiyorum. Ben..." Yutkundu.

Onu sakinleştirmek için elimi uzattım ve "Hayır, önemli değil, Oliver," dedim. "Gerçekten."

"Ondan bahsettiğim için kusura bakma," dedi tekrardan Oliver, sesinde biraz suçluluk vardı. "Bunu moral bozucu hâle getirme niyetinde değildim."

"Sorun değil... Sam hakkında konuşmaktan çekinmiyorum."

"Öğrendiğim iyi oldu."

Yarım saat geçti ve dondurmalarımızı bitirdik. Saati kontrol ettim. Dördü çeyrek geçiyordu. "Gitsem iyi olacak."

"Şimdiden mi?"

"Evet, biraz yorgunum," dedim masadan kalkarak.

"Ne bileyim, bir film falan izlemek istemez misin?" diye sordu Oliver durduk yere.

"Gerçekten yapamam."

"Sam bana müzikallerden hoşlandığını söylemişti," dedi rahat bir tavırla. "Bu ay sinemada ikonik müzikal ayı. Hemen sokağın aşağısında."

"Bilemiyorum, Oliver..." dedim onu nazikçe reddetmeye çalışarak. "Hem hangi filmi oynatıyorlar ki?"

"Her hafta değişiyor," dedi Oliver. Telefonunu kontrol etti. "Bu akşam... *Küçük Korku Dükkânı*. Duymuş muydun?"

"Tabii duydum. En sevdiğim müzikallerden birisi."

"Benim de."

"Defalarca izledim."

"Aynen."

"Biliyor musun, hatta Sam'e de izletmeye çalışmıştım," dedim tekrar oturarak. "Ama izlemedi. Kulağa korkutucu geldiğini söyledi."

Oliver güldü. "Korkutucu olmaması gerekiyor!"

Masaya yaslandım. "Biliyorum! Ama Sam'i tanıyorsun. Müzikalleri sevmez."

"Aman Tanrım, bu onun *en* sinir bozucu özelliklerinden biriydi," dedi Oliver gözlerini devirerek.

"Gerçekten öyleydi!"

Bir anlığına ne olduğunu unutmuşuz gibiydi. Sonra ikimiz de hatırlayınca Oliver gülümsemeyi bıraktı. Etraf sessizleşti. Sohbeti geri canlandırmaya çalıştım. "Şu anda bir gösterimi var mı ki?" diye sordum.

Oliver tekrar telefonunu kontrol etti. "On dakika içinde bir tane var..." Bana yavru köpek bakışlarıyla baktı.

Karar vermeye çalışarak parmaklarımı masaya vurdum.

Bir süre sonra Oliver, "Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi.

Bilet gişesindeki idareci biz şarkı söyleyerek salondan çıkarken bize sert sert baktı. Görevliler, kahkahalarımızla salonu rahatsız ettiğimiz için bizi resmen kovmuşlardı. Film tam da hatırladığım kadar müthişti! Belki de milyonlarca kez dinlediğim içindir ama oradan ayrılırken şarkıları kafamda söylüyordum. Oliver'la bu kadar eğlenebileceğimi hiç düşünmezdim. Ekrana patlamış mısır atarak şarkılara eşlik edip durmuştu. Neyse ki izleyen tek kişi bizdik. Müzikali onunla tekrar izlemeye karar verdiğim için mutluydum. Sonra Sam'i hatırladım. Göğsüme bir suçluluk sızısı saplandı. Her zaman Oliver'la benim bir gün arkadaş olmamızı istemişti. Müzikallerden nefret etse bile burada olup bizimle birlikte filmin tadını çıkarmalıydı. *Üçümüz, sonunda birlikte.*

Dışarıda hava çoktan kararmıştı. Eve doğru yürümeye başladığımızda afiş ekranının neon ışıkları sokakları aydınlatıyordu. Şarkıların Oliver'ın da kafasına takıldığı belliydi. Bir sokak lam-

basına yapıştı ve *Yağmur Altında*'daki Don Lockwood gibi direğin etrafında dönerek sesli bir şekilde şarkı söylemeye başladı.

"Aniden Seymour duruyor yanı başında..."

Bir başka zaman olsa utanabilirdim ama Oliver şarkıyı söylemeye devam ederken gülümsemeden edemedim.

"İhtiyacın yok makyaja, rol kesmeye..."

Yürüyüşümüze devam ederken bir noktada ben de ona katıldım.

"Vay be," dedi Oliver. "Hiç modası geçmiyor, değil mi?"

"Biliyorum. Gerçekten öyle, nasıl denir..." Durdum. "Zamansız."

"Bana mı öyle geldi yoksa insan yiyen bitki hatırladığımdan daha mı büyük görünüyordu?"

"Ekrandan dolayı olabilir."

"Mantıklı," dedi Oliver başıyla onaylayarak. "Vay be, ama o *sona* sen de bayılmıyor musun? Çok mükemmel, değil mi? Audrey'nin sonunda hayalini kurduğu her şeye kavuşması. Sessiz bir yaşam, banliyöde bir ev, bir tost makinesi... ve *Seymour!* Asla fazla bir şey istemedi, anlarsın ya. Olay da bu zaten. Gerçekten iyi geliyor insana."

"Evet öyle," diye katıldım. "Ama bunun orijinal sonu olmadığını biliyor muydun? Geriye dönüp yeniden çekmek zorunda kaldılar."

"Nasıl yani?"

"Orijinal versiyonunda bitki Audrey'yi yiyor."

Oliver gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde bana baktı. "Yani, Audrey *ölüyor* mu?"

"Evet, ölüyor."

Oliver yolun ortasında durdu. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü oyunda aslında olan bu," diye açıkladım. "Fakat filmi izleyicilere gösterdiklerinde bu birçok insanın keyfini kaçırmış çünkü herkes Audrey'yi fazla sevmiş. O yüzden yeniden yazmışlar ve sonunu değiştirmişler."

"Değiştirdiklerine sevindim!" dedi keskin bir sesle. "Bütün filmi mahvederdi."

"Katılıyorum. Sadece başka bir sonun var olduğunu da söylüyorum."

"Ama *olmamalı*," dedi. "Daha önce ne çektikleri önemli değil çünkü Audrey yaşıyor."

"Belki filmde evet ama oyunda yaşamıyor."

"İyi o hâlde, ben de oyunu izlemeyeceğim." Çekip gitti.

Onu takip ettim. Filmi mahvetmek istememiştim. "Yani, bunun çok da mühim olduğunu düşünmüyorum. Bir şeyin farklı versiyonlarının olmasının. Günün sonunda, ne olduğuna sen karar verebiliyorsun. O yüzden ikisi de doğru olabilir."

Oliver bana döndü. "*Bu yanlış.* Aynı şeyin iki farklı versiyonu olamaz."

"Neden olamasın?"

"Çünkü birisi orijinal ve diğeri de kopyası. Bir şey aynı hisleri verebilir ya da kulağa aynı gelebilir ama hiç de aynısı değildir. O yüzden iki farklı sonun olması için iki farklı Audrey'nin olması gerekir."

Bunu düşündüm. "Tam olarak neyden bahsediyorsun?"

"Diyorum ki, ondan sadece bir tane var ve o da benim tanıdığım. Onu klonlayamazsın ya da farklı versiyonlarını yapamazsın ve onun yenisini yazmaya çalışamazsın. Değişiklikler yapamazsın çünkü sadece *tek bir* Sam var."

Artık Audrey hakkında konuşmuyorduk.

"Belki de haklısın. Sadece bir fikirdi."

Eve dönüş yolumuzu ayıran köşeye ulaştık. Beyaz güllerden bir çalı, yanımızdaki bir çitin üzerinden başını uzatmıştı.

"Yine ortamın içine ettiğim için üzgünüm," dedi Oliver.

"Sorun değil. Anlıyorum."

"Benimle filme geldiğin için teşekkür ederim."

"Geldiğime sevindim."

Yollarımızı ayırmadan önce Oliver gülleri fark etti. Bir tanesine dokunmak için eğildi.

"Dikkat et," dedim. "Isırabilir."

Bir tane gülü çalıdan koparırken gülümsedi. Bir an bana vereceğini sandım ama vermedi. Sadece elinde tuttu.

"Eve mi gidiyorsun o zaman?" diye sordum.

"Er ya da geç," dedi. "Önce bir yere uğramam gerek."

"Nereye?"

"Özel bir yer değil."

Birbirimize hoşça kal dedik. Eve döndüğümde ödevlerime başladım. Gecenin geri kalanında yapabildiğim kadarını yaptım ama odaklanmak zordu. Oliver'ın söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Bir şeyin iki sonunun olamayacağını. Birinin birden fazla versiyonuna sahip olsanız da onlardan ancak bir tanesinin orijinal olduğunu. Belki de Oliver haklıydı. Sam'in farklı bir versiyonunu istemiyordum. Kaybettiğimi istiyordum. Sadece telefondaki bir sesten ibaret olmasına rağmen hâlâ bir şekilde bağlantı kurduğum kişiyi.

Keşke şu an Sam'i arayabilseydim ama aramamam gerektiğini biliyordum. Her ne kadar onunla konuşmayı özlesem de odaklanmam gereken yüzlerce şey vardı: ödevler, mezuniyet, hayatıma bir düzen vermek. Yarın için planladığımız bir telefon görüşmemiz vardı. Benim için bir başka sürprizi olduğunu söylemişti. Bundan sonra nerede buluşacağımızı merak ederek geç saatte uykuya daldım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Uykumda Sam'in sesini duydum. Zihnimin çatlaklarını doldurdu.

"Neredesin, Julie...

...neden seni bulamıyorum?"

Üzerimde bir lamba yanıp söndü. Karanlıkla çevrili hoş bir ışık huzmesinde duruyordum. Etrafımdaki hiçbir şeyi göremiyordum. Başımın üstündeki lambanın vızıltısı dışında hiçbir şey duyamıyordum. Yanımda bir bavul vardı. Sis, ayakkabılarımın üstünden geçtiğinde yeniden rüya gördüğümü fark ettim. Bir tarafım uyanmaya çalıştı. Diğer tarafım ise farklı bir son görmek için meraklandı.

Daha sonra, beklediğim üzere telefonum çaldı.

Ceplerimi yokladım ama orada hiçbir şey yoktu. Telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum. Nasıl cevaplayacaktım ki?

Telefon çalmaya devam etti. Sesin nereden geldiğinden emin değildim. Düşürmüşsem diye yeri yokladım.

Nerede bu? Fazla zamanım kalmadı.

Aniden karanlığın içinden bir ışık dalgası geçti, bana bir soğuk hava dalgası çarptı ve kalbim yerinden çıktı. Arka lambaları,

egzoz susturucusundan öksüren dumanı ve bir kamyonun kaybolan siluetini görebilmek için tam zamanında ayağa kalktım.

Orada durup izlerken boğazım düğümlendi. Kamyonun tam olarak nereye gittiğini biliyordum ve oraya ilk benim varmam gerekiyordu. Çok geç olmadan Sam'e ulaşmam gerekiyordu.

Ben arka lambaların peşinden karanlığa koşarken bavul devrildi. Fakat benim için fazla hızlıydı. Asla zamanında ulaşamayacaktım. Sonra bir şey fark ettim. Kamyonun arkasında bir ip bağlıydı. Hemen kavrayıp sımsıkı tuttum.

Bu bir gitar teli! Ayaklarımı yere gömerek bütün gücümle çektim. Kamyon uzaklaşırken gitar teli avucumda gerildi; hiddetle kornaya basıyor, arka lambaları şiddetle yanıp sönüyordu. Bu, insanüstü bir güç değildi. Bu, korkudan ve çaresizlikten doğan bir güçtü.

Altımdaki zeminin yumuşadığını hissedince aşağıya baktım ve dizlerime kadar yükselen suyu gördüm. Su, belime ulaşana ve ayaklarım kayacakmış gibi hissedene kadar sahip olduğum bütün güçle çekmeye devam ettim. Kamyon korna çalmaya devam etti ve ben gitar telini *çekmeye* devam ettim – ta ki tel sonunda *kopana* ve ben yatağıma geri çarpana kadar.

Gecenin bir vakti ağlayarak uyandım. Tekrar uyuyamayacağıma göre açmasını umarak Sam'i aradım. Açtığı anda, rüyamda bana ulaşmaya çalışanın o olup olmadığını sordum. Bana bir mesaj göndermeye çalışıp çalışmadığını.

"Üzgünüm, Jules... Ama o ben değildim. Sadece bir rüyaydı."

"Emin misin?" diye sordum ümitle. "Belki de rüyalarım birbirimizi bulabileceğimiz başka bir yerdir."

"Keşke bu doğru olabilseydi ama bence sadece telefonlarımızdan bağlıyız."

Sadece telefonlarımızdan.

Dudaklarım titredi. "Yine de çok gerçek gibiydi, Sam. Sanki... başka bir şansım daha vardı."

"Ne için bir şans daha?"

Buna cevap vermedim. Ne düşüneceğini öğrenmekten korkuyordum. Bana duymak istemediğim şeyi söyleyeceğinden korkuyordum. Şimdi olmazdı.

Sam derin bir nefes verdi. "Sadece bir rüyaydı, Jules. Biraz dinlenmeye çalışmalısın, tamam mı? Yarın konuşacağız. Senin için bir sürprizim daha var."

"Peki. Deneyeceğim."

Sam'i ne zaman habersiz arasam konuşmamız uzun sürmüyordu. Telefonu açması hep zaman alıyor ve açtığında da sesi sanki etrafta dolanarak sinyal arıyormuş gibi bazen gidip geliyordu. Neden böyle olduğundan emin değildim. Eğer güçlü bir bağlantı kurmak istiyorsak aramalarımızı planlamamız ve doğru zamanda doğru yerde yapmamız gerektiğini öğrenmiştim. Ona ne zaman ihtiyacım olsa aramaya iznim olsa da Sam onu ne sıklıkla aradığım konusunda dikkatli olmam gerektiğini söylemişti. Bunu düşündüm. Sınırlı sayıda mı aramamız kalmıştı? Vaktimiz daralıyor muydu? Keşke tüm bunların nasıl çalıştığını bilseydim.

Okulda dikkatimi vermek zordu. Derste orada olduğundan emin olmak için sürekli telefonumu kontrol edip durdum. Herkesin beni görmezden gelmesi bir şekilde rahatlatıcıydı. Sam'le nasıl yeniden bağlantı kurduğumuzu düşünmeden edemiyordum. Nasıl bu ikinci şansı elde ettiğimizi. Tüm telefon görüşmelerimizi defterime kaydetmeye başladım. Günün hangi saatinde, nerede olduğunu, görüşmenin ne kadar sürdüğünü. Aynı zamanda konuştuğumuz konuların yanı sıra hâlâ cevaplanması gereken soruları da yazıyordum. *Neden bize bu ikinci şans verildi? Bu daha ne kadar sürecek?..* gibi sorular. Sam bana bunların cevaplarının olmadığını söylemişti. Acaba bu soruları tekrar gündeme getirmeli miydim?

Mika bugün okula gelmişti. Biraz geç kalmış ve sınıfın diğer tarafına, benden birkaç sıra öteye oturmuştu. Kıyafetleri kırışıktı, saçları taranmamıştı ve yanında hiçbir kitap getirmemişti. Dün sabah verandamda konuştuğumuzdan beri hiçbir mesajıma cevap vermemişti. Dersten sonra onunla konuşmak istedim ama

zil çalar çalmaz ben daha fırsatını bulamadan çantasını kapıp aceleyle çıktı. Keşke bana konuşma ve onu neden boşladığımı açıklama şansı verseydi. Bir not yazıp dolabına koymayı düşündüm ama ne diyebilirdim ki?

Sevgili Mika,

Geçen akşam gece törenini kaçırdığım için özür dilerim. Son birkaç gündür Sam'le konuşuyordum. Sanırım bu, bana gelen aramalara ve mesajlara parazit yapıyor ve bazı şeylerin aklımdan çıkmasına neden oluyor. Evet, bizim Sam'imiz. O hâlâ ölü ama onu aradığımda telefonu açabiliyor. Açıklaması zor çünkü bana bunların nasıl işlediğine dair hiçbir cevap vermedi. Neyse, umarım bu bazı şeyleri anlamana yardımcı olmuştur ve umarım tekrar arkadaş olabiliriz.

Julie

Muhtemelen notu beni kontrol etmeleri için rehberliğe verirdi, ki bu gayet anlaşılır bir tepki olurdu. Not işini ötelemeye ve onu görmek için bir başka fırsatı beklemeye karar verdim. Bu da bana ne diyeceğimi bulmak için zaman verecekti.

Öğle yemeği, okul gününün dört gözle beklediğim tek kısmıydı. Jay, Rachel ve Yuki her zaman modumu yükseltmeyi başarıyorlardı. Bugün Jay'in haftanın en sevdiği günü, pizza cumasıydı.

"Amerika'nın gözde turtası," dedi ikinci dilim pepperoni pizzanın tadını çıkararak.

"O *elmalı* turta değil miydi ya?" diye sordu Rachel.

Jay başını iki yana salladı. "Cidden mi? Ben pepperoni sanıyordum."

"Pizzaların turta sayıldığını sanmıyorum," diye lafa karıştı Yuki.

Bay Lee'nin verdiği defteri çıkarıp masanın üstünde açtım. Geçen gün dediklerini düşünüyordum. *Hangi hikâyeyi anlatmak istiyorum? Kimin için yazıyorum?* Boş sayfaya bakarken sorular

kafamda dönüp durdu. Keşke kendim için yazdığımı söyleyebilseydim ama belki de bu doğru değildi. Belki de ben hep bir başkası için yazıyorumdur. Bunu muhtemelen benim yazı örneğim olarak okuyup yeterince iyi olup olmadığına karar verecek Reed'deki Edebiyat profesörleri gibi. Ne düşüneceklerdi? Ya hiçbiri benim söyleyeceklerimi umursamıyorduysa? *Söyleyecek neyim vardı?* Peki ya dünyanın geri kalanı için önemsizse? Sanırım benim için önemli olduğu sürece dünyanın geri kalanı önemli olmamalıydı, değil mi? Yine de kulağa geldiğinden daha zordu. *Kendin için yazmak.* Belki de Bay Lee, kafamızda çok fazla ses olduğunu söylerken bunu kastetmişti. Keşke hepsini susturup kendiminkini bulabilseydim. Kalemin arkasını masaya vurup düşünmeye devam ettim.

"Bu güzel bir deftermiş," dedi Yuki. "Nereden aldın?"

"Bay Lee verdi." Kapağını göstermek için defteri kapadım. İşlemeli çiçek desenleri yemekhane ışığında mücevher gibi parladı. "Birisi geçen hafta dükkâna bağışlamış."

Rachel daha iyi bakabilmek için eğildi. "*Çok* hoş. Tutabilir miyim?"

"Biliyorum, neredeyse yazmaya kıyamayacağım kadar hoş," dedim Rachel'a defteri uzatarak. "Sayfaları heba ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Ne hakkında yazıyorsun?" diye sordu Yuki.

Emin olmayarak, kucağımda kavuşturduğum ellerime baktım. Daha sonra neredeyse bir hatıra gibi aklıma geldi. Sanki cevap her zaman benimleymiş gibiydi. "Sam. Sam hakkında yazacağım. Bizim hakkımızda."

Yuki buna gülümsedi. "Bir gün okumak isterim. Paylaşmak istersen eğer."

Ben de ona gülümsediğim sırada birisi masaya yaklaştı.

"Oturabilir miyim?"

Oliver'a baktım. Peynirli pizza ve çikolatalı süt aldığı tepsisini tutuyordu. Taylor'la Liam'ın olduğu diğer masaya baktım ve omuzlarının üstünden Oliver'ı izlediklerini gördüm.

"Evet," dedim. "Tabii ki oturabilirsin."

"Harika."

Oliver yanımdaki sandalyeyi çekerek Jay'i kenara kaymaya zorladı.

"*Selam Yukes,*" dedi masanın karşısından kızı başıyla selamlayarak. "Koro nasıl gidiyor? Yeni bir solo var mı?"

Yuki ağzını bir peçeteyle kuruladı. "Umarım yakında bir tane alacağım. Bir sonraki konserimiz için seçmeler yeni yapıldı."

"Eminim canlarına okumuşsundur," dedi Oliver çikolatalı sütünü açarak. "O karaoke odasında Sam'le nasıl ortalığı kırıp geçirmiştiniz hatırlıyor musun? Klasikti."

Neredeyse Oliver ve Yuki'nin birbirlerini Sam aracılığıyla tanıdıklarını unutmuştum.

"Bakacağız," dedi Yuki biraz kızararak.

"Ne olursa olsun orada olacağım," dedi Oliver. Daha sonra Jay'e dönerek bir kolunu sandalyesinin arkasına attı. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Oliver."

"Aa, ben Jay."

Oliver çenesini ovuşturdu. "Seni nereden tanıyorum ben?"

"Çevre kulübünün buluşmalarından birisine gelmiştin," dedi Jay. "Ama sonra bir daha gelmedin."

"Ah *doğru ya,*" dedi Oliver hoş bir hatırayı anımsamış gibi bir tavırla. "Sahil temizliğinden falan bahsediyordunuz. Dürüst olmam gerekirse, kulağa biraz ezikçe geliyordu."

Kolunu dürttüm. "*Oliver.* Jay kulübün mali işler sorumlusu. Sahil temizliği onun fikriydi."

"Sadece takılıyorum," dedi Oliver beni eliyle savarak. "Çalışmasından çok etkilendim."

Rachel benim üzerimden uzanıp Oliver'ın omzunu dürttü. "Kulübümüze katılmak ister misin?" diye sordu ona formu uzatarak. "Hâlâ altı imzaya ihtiyacımız var."

"Tabii. Ne kulübü bu?"

Rachel kalemimi alıp Oliver'a verdi. "Asyalı Öğrenciler Kulübü. Bir noktada bir film gösterimi organize etmeyi umuyoruz."

Oliver sorgusuz sualsiz adını yazdı. "Umarım *Akira*'yı izlersiniz," dedi. "Bir klasiktir."

"Listeye ekleyebilirim," dedi Rachel. "Oylama yapmayı planlıyoruz."

"Ne kadar da demokratik." Oliver formu geri verirken başıyla onayladı. "Atıştırmalıklar konusunda da oylama olacak mı?"

Kulüp hakkında konuşmaya devam ederken masa gülmekten yıkıldı. Herkesle bu kadar çabuk anlaşmasını bırakın Oliver'ın bizimle oturmasını bile beklemiyordum. Bugün onunla ilgili farklı bir şeyler vardı. Görmeye alışık olmadığım daha yumuşak bir taraf. Belki de aramız artık daha iyiydi. Belki de en nihayetinde arkadaş olabilme ihtimalimiz vardı. Sonunda bize katılmaya karar vermesine sevinmiştim.

Zil çaldı. Toparlanırken Yuki bana döndü. "Sonrasında bizimle buluşup buluşmayacağına karar verdin mi?"

"Ne için?" diye sordum.

"Okuldan sonra Sam için fikirler düşünmeye bir yerlere gideceğiz," dedi. "Sana dün gece mesaj atmıştım."

Biraz kafam karışmış bir şekilde masadakilere baktım. "Mesajını hiç almadım," dedim. "Buluşacağımızı bilmiyordum." Tekrar kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Bütün gün yanımdaydı. Neden sürekli mesajları kaçırıp duruyordum? "Mesajı ne zaman göndermiştin?"

"Bayağı geç bir saatte," dedi Yuki. "Uyumuş olabilirsin."

Dün geceyi düşündüm. Belki de aramalar mesajları engelliyordu. Kendime daha sonra, tuttuğum telefon görüşmelerinin kaydını kontrol etmeyi hatırlattım.

Jay yanımda bitiverdi. "Gelmelisin," dedi. "Sam'i hepimizden daha iyi tanıyorsun."

"Sam'e ne olmuş?" diye sordu Oliver merakla.

"Onun için özel bir şey yapmak istiyoruz," dedi Rachel. "Julie'yle birlikte."

"Ne gibi?"

"Hâlâ karar aşamasındayız."

"Ah..." Oliver dudaklarını bastırarak öne doğru eğildi. "Ben de... katılabilir miyim?"

Herkes bana döndü.

"Tabii ki katılabilirsin," dedim. Yuki'ye döndüm. "Ama bugün okuldan sonra sizinle buluşamam. Gerçekten üzgünüm. Çoktan başka biriyle plan yapmıştım." O başkasının Sam olduğundan bahsetmedim.

Yuki elime dokundu. "Merak etme. Yine buluşuruz. Onun için harika bir şey planlayacağız."

Buna gülümsesem de grubun biraz dışında kalmış hissetmekten kendimi alamadım. Üçüyle okul dışında vakit geçirmeyeli epey olmuştu. Eskiden düzenli olarak Sam'in evine gider, birlikte müzik dinlerdik. Buradaki son senem olduğu için hepsini bir daha ne zaman bir arada göreceğimi bilmiyordum.

Okuldan çıkar çıkmaz direkt kasabaya yöneldim. Normalde yaptığım gibi işe uğramak yerine köşe durakta Ellensburg'den kalkan saat üç otobüsünü bekledim. Çok uzağa gitmeyecektim. Sadece dağ sırtları manzarada belirene, yollar ağaç ve çalıdan ibaret olana dek. Bu, Sam'in fikriydi. En son konuştuğumuzda benim için bir sürprizi olduğunu söylemişti. Otobüsten iner inmez onu aramam lazımdı.

Otobüs beni yürüyüş yapan kalabalığın olduğu patikaların yakınında indirdi ama ben ana patikadan çıkıp ağaç sırasına doğru yürüdüm. Daha önce yoldan hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Etrafımda uçsuz bucaksız ormanlardan ve dağ yamaçlarından başka bir şey yoktu. Parmaklarımın mor ve sarı yıldızçiçeklerinin başlarında gezinmesine izin vererek kır çiçeği tarlalarının içinden geçtim. Sam'in telefondaki sesi bana bir el gibi rehberlik etti ve beni ormanın ortasındaki güneşli bir açıklığa götürdü. Sesi heyecanla yükseldi. İlk telefon görüşmemizden beri onu ilk kez böyle duyuyordum.

"Hep bunu sana göstermeyi beklemiştim," dedi.

"Ama ne *bu*?" diye sorup durdum.

"Dedim ya, sürpriz," dedi gülerek. "Neredeyse vardın. Devam et."

Bana rehberlik ettiği yol daha ağaçlıklı ve dar bir yola dönüştükçe ağaç gövdeleri kalınlaştı. Güneş ışınları yüksek dalların arasından farklı açılardan parlıyordu. Kır çiçekleri zemini mor ve altın rengine boyuyordu. Bir esinti alçak dalları savurdu ve ben altlarından geçerken yapraklarının omuzlarıma hafifçe dokunmasına neden oldu.

"İleride küçük bir dere olmalı," dedi Sam. "Milyon yıllık yaşlı kütüğü bulduktan sonra üzerinden geç ve sağa dön."

Tüm bu detayları anımsadığına inanamıyordum. Sanki o da görebiliyor gibiydi.

Etrafıma bakındım. "Geri dönüş yolunu nasıl bulacağım?" Kasaba şu an bulunduğum yerden kilometrelerce uzaktaydı. Telefonda o olsa da burada sadece ben vardım.

"Endişelenme," dedi Sam. "Ben senin yanındayım."

Ben ilerlerken ormanın ucunda güneş parıldadı. Ağaçların arasından geçip diğer tarafa ulaştığımda saçlarımı geriye atıp önümde beliren manzarayı seyrettim. Ayaklarımın altında bir altın tarlası gökyüzüne doğru uzanıyordu. Arkamdan bir esinti geliyor, çimenlerin tepelerini kıvırarak onları okyanus dalgaları gibi şişiriyordu. Uzakta, altın bir gölde karaya oturmuş yalnız bir tekne gibi ortada tek bir ağaç duruyordu. Birkaç adım daha atıp elimin tüy gibi yumuşak başaklar üzerinde kaymasına izin verdim. Beni neden buraya getirdiğini anlamam çok uzun sürmedi.

"Arpa..." diye fısıldadı Sam kulağıma. "Tıpkı şarkıdaki gibi."

Soluğum kesildi. *"Sam..."* diyebildim sadece.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Dikkatle dinlersem, neredeyse uzakta bir yerlerde çalan gitarının mırıltısını duyabiliyordum. "Burayı nasıl buldun?"

"Bir gün yoldan saptım ve buldum," dedi Sam. "Her zaman senin için çaldığım şarkıyı hatırlattı. Yazarken dinlediğin şarkıyı. Son zamanlarda düşünmekte zorluk çektiğini biliyorum. Ben de

düşündüm ki, belki bizzat görürsen... *altın tarlalarını*... yeniden yazman için sana ilham verir."

Bir esinti saç tellerimi yüzüme savurdu ama düzeltmedim. "Neden beni buraya daha önce getirmedin?"

"Sana göstermek için doğru ânı bekliyordum. Her şeyi planlamıştım. Özel olması gerekiyordu. Zamanımın tükeneceğini bilmiyordum."

İçim acıdı.

"Hikâyede hayal ettiğin gibi mi?" diye sordu.

Boğazım düğümlenerek konuşmamı güçleştirdi. "Çok daha ötesinde," dedim. "Bunun için teşekkür ederim."

"Keşke ben de tekrar görebilseydim," diye devam etti Sam. "Keşke orada senin yanında olsaydım. Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydim..."

Altın tarlalara, sonsuz arpalara ve batmaya başlayan güneşe bakıp bunu sonsuza kadar hatırlayabileyim, hiç unutmayayım diye her detaya tutunmaya çalışırken gözlerim yaşardı. Daha sonra, bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm şeyi işittim. Sam telefonda "Fields of Gold" şarkısını söyledi, tıpkı bana bir gün söyleyeceğine söz verdiği gibi...

"Kolayca hiç söz vermedim
Ve tutmadığım sözler de oldu
Ama yemin ederim geri kalan günlerde
Altın tarlalarda yürüyeceğiz
Altın tarlalarda yürüyeceğiz..."

Tıpkı Sam'in bizim için planladığı gibi günbatımını beraber izledik. Çim üstünde uzanacak bir yer buldum ve hoparlörü açıp telefonu yanıma koydum. Tepemizdeki gökyüzü renk değiştirene kadar saatlerce her şey hakkında konuştuk, eski günlerdeki gibi gülüştük ve yemin ederim sanki burada benimleymiş gibiydi. Sam haklıydı, burası gece vakti çok daha büyülüydü. Yıldızlar uzanıp dokunabilecekmişsin gibi yakındaydı sanki. Takım-

yıldızlarını aradım ve Sam'e bildiğimi düşündüklerimi anlattım. Uzun bir süre boyunca onun yanımda yattığını *hissedebildim*. Sanki bakmak için başımı çevirsem onu kollarını başının altına koymuş şekilde, ekoseli gömleği içinde bulacak, gökyüzüne doğru kocaman açtığı gözlerini, güzel siyah saçlarını, yüzündeki o yakışıklı gülümsemeyi görecektim. Ama bakmaya cesaret edemedim çünkü orada kimsenin olmayacağından korkuyordum. O yüzden bakışlarımı doğrudan gökyüzüne diktim ve kendimi rol yapmaya devam etmeye bıraktım.

Gözlerimi bir anlığına kapadım. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Her şeyden ne kadar uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu fark etmemişim."

"Farklı bir dünyaymış gibi geliyor, değil mi?" diye fısıldadı Sam yanımda. "Sanki Ellensburg kilometrelerce uzakta."

"Özlüyor musun, Sam? Ellensburg'ü yani."

"Evet, özlüyorum... Her şeyiyle özlüyorum."

Gözlerimi tekrar yıldızlara açtım. "Sanırım ben de özleyeceğim."

"Hâlâ gidiyorsun yani?"

"Plan hep buydu," diye ona hatırlattım. "En sonunda buradan kaçıp kurtulmak. Büyük bir şehre taşınmak, üniversiteye gitmek, yazar olmak."

"Çok heyecanlı değil gibisin," dedi Sam.

"Eh, bunları yalnız yapmak istememiştim."

Sam tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "İyi olacaksın, Julie. Nereye gidersen git, kiminle birlikte olursan ol. Bir yolunu bulacaksın."

"Birlikte olmak istediğim başka kimse yok. Sen hâlâ buradasın, Sam ve şu an önemli olan tek şey bu. Başka hiçbir şey değil."

"Julie," dedi Sam biraz gergin bir sesle. "Yapma bunu."

"Neyi?"

"Bize tutunmayı," dedi. "Sanki sonsuza kadar vaktimiz varmış gibi."

"Neden bunu deyip duruyorsun?"

"Çünkü hep böyle olmayacak. Olamaz. Benim için bunu hatırlaman gerek."

"Ama *neden* olamaz?"

"*Olamaz* işte..." Sesi biraz çatladı. "Düşün bir. Diğer herkes hayatını yaşarken, yeni insanlarla tanışırken ve dünyanın geri kalanıyla ilerlerken sen yaşamının geri kalanını telefonda ölü sevgilinle konuşarak geçirmeyeceksin. Sonsuza kadar bu şekilde yaşayamazsın."

"Bunda bu kadar yanlış olan ne anlamıyorum," diye cevap verdim. "Olduğundan daha kötüymüş gibi gösteriyorsun." Onun tekrar hayatta olmasından başka şu an dünyada daha çok istediğim başka bir şey düşünemiyordum. "Sanki diğer insanların benim hakkımda ne düşündüğünü umursuyorum. *Sana* sahip olduğum ve hâlâ birlikte olabildiğimiz müddetçe bunu yürütebiliriz. Tam olarak planladığımız gibi olmasa da..."

"*Kes şunu,* Julie," diye lafımı kesti Sam. "Sen ve ben bunu sonsuza kadar yapamayız. Bu basbayağı mümkün değil."

"Ama veda etmek için ne kadar istersem kadar bekleyebileceğimi söylemiştin," diye hatırlattım. "Ya yapmazsam? Ya veda etmeyi reddedersem?"

Sam derin bir nefes verdi. "Yani yapmaya karar verdiğin bu mu... Bana hiç veda etmemek mi?"

"*Her zaman* buydu, Sam. Seninle tanıştığım günden beri..."

Aradığım zaman açmayacağı günleri düşündüm ve güçbela nefes alabildim. Sonunda onu şarkı söylerken duymuştum; ya sesini unutursam? Onu en baştan kaybetmeyi hayal edemiyordum.

İkimiz de bir müddet bir şey demedik. Bulutlar ayrılıp ayı açığa çıkarırken gökyüzüne baktım. Aniden, gökyüzünde beyaz bir ışık parıltısı dağ sırasının arkasından hızla geçip gitti.

"*Yıldız kayıyor.*" Sam de görebiliyormuş gibi gökyüzünü işaret ettim.

"Orada sadece bir tane görmene şaşırdım," dedi. "Dilek tuttun mu?"

"Öyle şeylere inanmadığımı biliyorsun."

"Neden?"

"Bir düşün. Hiç gerçekleştiğini duydun mu?"

"Bu denemeyeceğin anlamına gelmiyor. Kitap desteğinin diğer yarısını dileyebilirsin."

"Tam bir hayalperestsin," dedim.

Sam güldü. "Peki o zaman. Her şeye sahip olabilecek olsaydın, neyi dilerdin?"

"Her şey mi?"

"Hem de her şey."

"Sınırsız?"

"Sınırsız."

Tereddüt ettim. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"İstemeseydim sormazdım," dedi Sam.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Uzunca düşünmeme gerek yoktu çünkü zaten cevabı biliyordum. "Burada olmanı diliyorum," dedim. "Yanı başımda uzanmanı diliyorum. Başımı çevirdiğimde seni gülümserken görebilmeyi diliyorum. Elimi saçlarından geçirebilmeyi ve *gerçek* olduğunu hissetmeyi diliyorum. Okulu beraber bitirip mezun olabilmemizi diliyorum. Sonunda her zaman planladığımız gibi burayı terk edebilir, bir yerlerde bir ev bulabilir ve hayatımızın geri kalanını birlikte çözebiliriz, böylece bunu yapayalnız yapmak zorunda kalmam. Tekrar *hayatta* olmanı diliyorum... Ve o gece telefonu açmış olmayı diliyorum, böylelikle tüm bunlar farklı olurdu, her şey öncesi gibi olurdu..."

Sam dediklerimi sindirirken uzun bir sessizlik oldu. Ben konuştuğum sırada ve sonrasında bir şey söylemedi ama telefonda olduğunu ve *dinlediğini* hissediyordum. Tüm bunları söylememe izin vermesine bile şaşırmıştım. Duymayı beklediği şey bu muydu bilmiyordum ama gerçeği istemişti.

Gecenin geri kalanı böyle geçti. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onunla telefondayken tarlalarda uzandım. Başka bir şey söylemedik. Dilediğim her şeyin hâlâ güzel bir olasılık olduğu bu hayali dünyada sessizce yaşadık.

ONUNCU BÖLÜM

Sabah uyandığımda bir şeyler farklıydı. Yanımda birisinin sıcaklığını hissettim ama elim onu bulmak için çarşafın üzerinde hareket ettiğinde orada kimse yoktu. Yine sadece ben vardım. Yatak odamın duvarları netleşene kadar gözlerimi ovdum. Tavanda parlayan ışık çizgileri, suya vuran güneş ışığını andırıyordu. Tül perde olmasaydı günün aydığını anlamazdım. Uykuya dalmanızın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmediğiniz o sabahlardan birisiydi. Saatler de geçmiş olabilirdi günler de, emin değildim. Güne adapte olmak için telefonumdan saate bakmam gerekiyordu. Cumartesi sabah saat 9:14'tü. Bunların hiçbiri doğru gelmiyordu ancak itiraz etmenin bir anlamı da yoktu.

Yatakta oturup odanın etrafına bakındım. Masadaki sandalyem bana dönüktü ve Sam'in gömleği hâlâ arkasında asılıydı. Bazen, o banyodaymış ya da aşağı kattan su almaya gitmiş de geri dönmek üzereymiş gibi davranmayı seviyordum. *Her an* geri dönebilirdi. Böyle yapmak, telefonda olmadığımız zamanlarda daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Kollarımı tavana doğru uzatarak gerindim. Bazen uykumda saçlarım birbirine dolanırdı, bu yüzden düzeltmek için parmaklarımla taradım. Arpa

kokusu aldım ve hatırladım. *Altın tarlalar.* Gerçekten dün gece miydi? Gözlerimi kaparsam tekrar görebilirdim. Odamda oranın yalnızca hatırasıyla birlikte olmak garipti. Bir rüyadan uyanmak ve onun hakkında konuşacak kimsenin olmaması gibiydi.

Başka bir dünya, başka bir hayat, kendime saklamam gereken başka bir şeydi.

İyi uyuyamamıştım. Otogara dönüp Sam'i aradığım o rüyayı gördüm yine. Bu seferki çok da kötü değildi ama yine de beni sarsmıştı. Keşke rüyalar hakkında birisiyle konuşabilseydim. Sam dışında birisiyle yani. Dün akşam ona söylediğim onca şeyden sonra onu daha fazla endişelendirmek istemiyordum. Bazı şeyleri kendime saklasam muhtemelen daha iyiydi.

Üçüncü alarm çalıp bana güne başlamamı hatırlatana kadar yatakta kıvrılıp yattım. Annem alt katta bana yarım demlik kahve bırakmıştı. İki bardak kahve ve bir kâse mısır gevreği bitirdim. Bir saat sonra Oliver'la verandanın dışında buluştum. Bana bu sabah mesaj atıp yine yürüyüşe çağırmıştı ama bu sefer farklı bir istikâmetimiz vardı. Oliver'ın fikriydi. İlk başta emin değildim ama yine de evet demiştim. Sam'in mezarına doğru yola koyulduk.

Bulutlu bir öğleden sonraydı. Oliver'la kasabadaki kalabalıktan kaçınmak için uzun yolu kullandık. Ona daha önce Sam'in mezarını hiç ziyaret etmediğimi söylediğimde beni yargılamamıştı. Belki de bunu zaten tahmin ediyordu. Belki mezarını görmekten neden korktuğumu anlıyordu. Mezarlık tepesi görünmeye başlayınca midem düğümlendi. Demir kapılara ulaşmamıza birkaç adım kala bir şey beni durdurdu. Önceden olduğu gibi...

Oliver bana döndü. "İyi misin?"

"Sadece bir saniyeye ihtiyacım var..." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Açık kapının demir parmaklıklarına bakıp bunun bir hata olup olmadığını merak ettim. *Korkma, Julie. Oradaki Sam değil. O hâlâ seninle birlikte. Onu daha kaybetmedin.*

"İyi olacak. İşte..." Oliver elini uzattı. "Beraber gireceğiz."

Derin bir nefes alıp elini sıkıca tuttum. Beraber kapılardan

geçip tepeye çıktık. Oliver beni mezar taşları ve rüzgârgülleriyle kaplı çimenlerin arasından geçirdi. Saygıyla ve dikkatle mezar taşlarının etrafından dolandım. Sam'in mezarını asla kendi başıma bulamazdım. Çim sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibi görünüyor, her yöne yayılıyordu. Oliver durup elimi bırakana kadar vardığımızı anlamadım. Mezar taşının etrafından dolaşarak daha iyi görmemi sağladı.

SAMUEL OBAYASHI

Vücudum hareketsiz kaldı. İçimden birkaç kez okudum.

Samuel ismini hiç sevmezdi. Orada Sam yazmasını isterdi.

Mezar taşının ortasındaki vazoda ayçiçekleri açmıştı. Birisi onları yakın zamanda getirmiş gibi taze ve güzel görünüyorlardı. İsminin üstüne bir yaprak düşmüştü, silkelemek için eğildim. O zaman vazonun içindeki başka bir şeyi daha fark ettim.

Tek bir beyaz gül, ayçiçeklerinin arasından fırlamıştı. Nazikçe dokundum. Hatırlamam çok sürmedi. "Bunu sen mi getirdin?" diye sordum Oliver'a.

"Evet..."

Beraber film izlediğimiz akşamı anımsadım. "Demek sonrasında buraya geldin..."

"Geçerken uğradım."

Ona baktım. "Ne sıklıkla geliyorsun buraya? Sormamın bir sakıncası yoksa."

Oliver omzunu silkti. "Galiba çok sık."

Birkaç adım geriye gittim ve çime baktım. *Mezar taşının altındaki boşluk. Sam'in olması gereken yer orası mı?* Orada huzurla uyuduğunu farz ettim çünkü onu ölü hayal edemiyordum. *Bu gerçekdışı. Daha yeni telefonda konuştuk.* Sertçe yutkunup Oliver'a döndüm. "Bir şey... demem gerekiyor mu? Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum..."

"Mecbur değilsin. Bir süre burada takılabiliriz sadece."

Birlikte çime oturduk. Rüzgâr buraya uğramıyormuş gibi hava ürkütücü bir şekilde durgundu. Buraya geldiğimizden beri tek bir

esinti hissetmemiştim. Etrafımızdaki ağaçlar sanki taştan yapılmış gibi cansızdı. Omzumun üzerinden geriye bakıp duruyordum. Bu öğleden sonra sadece ikimiz varmışız gibi görünüyordu.

Biraz zaman geçti. Oliver sessizce çimi yoldu. Bir süredir ağzını açmamıştı. Ne düşündüğünü merak ettim. "Genelde yalnız mı geliyorsun buraya?" diye sordum.

"Genelde."

"Ve öylece burada mı oturuyorsun?"

"Bazen vazodaki suyu değiştiriyorum."

Tekrar güle baktım. Sam'e kaç tane çiçek getirdiğini merak ettim. "Onu cidden özlüyorsun, değil mi?"

"Senden çok değildir."

Birbirimize baktık. Daha sonra bakışlarını kaçırdı ve etraf yine sessizleşti.

"Bence Sam, onu ziyaret ettiğini bilse mutlu olurdu," dedim bir müddet sonra. "Bence onun için büyük anlam ifade ederdi."

Oliver başını kaldırdı. "Öyle mi dersin?"

"Evet."

Bir süre sonra gergince nefes verdi. "Sadece yalnız olmasını istemiyorum, anlıyor musun?" dedi. "Yani, ya bir arkadaşa ihtiyacı varsa? Birinin burada olduğunu bilmesini istiyorum."

İçim acıdı. Keşke Sam'i arayıp bunu duymasını sağlayabilseydim. Keşke Oliver'a bir nebze olsun huzur vermek için aramalarımızı anlatabilseydim ona. Ne düşünürdü ki? Bana inanır mıydı?

Neredeyse fısıltıyla, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Oliver biraz gergince.

"Tabii ki."

"Bezen... onunla konuşuyorum."

"Sam'le mi?"

Oliver başını sallayarak onayladı.

"Nasıl yani?"

"Yani tam burada," dedi oturduğumuz çimenliği işaret ederek. "Sesli bir şekilde, sanırım. Normal şeyler hakkında. Eskiden

konuştuğumuz şeyler hakkında, anlıyor musun?" Daha sonra bakışlarını kaçırarak başını iki yana salladı. "Aptalca, biliyorum."

Keşke gerçeği bilseydi. Keşke ona söyleyebilseydim. "Hayır, değil," dedim onu rahatlatmak için. "Anlıyorum. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de onu aramayı denedim."

"Telefonla mı yani?"

"Evet."

Bir anlığına bunun üzerine daha fazla soru soracağını düşündüm ama sormadı. Yine de bir tarafım sormasını diledi. Cevabım ne olurdu merak ettim. Oliver'ın yine çimi yolmaya başlamasını izledim ve bir suçluluk sızısı hissettim. Sam'le konuşmaktan ve bunu kimseye söyleyememekten doğan bir suçluluk. Belki de söylemeliydim. Sadece sonrasında ne olacağını görmek için. Ya da bana *bunun gerçek* olduğunu söylemesi için. Oliver başını kaldırmadan bana başka bir soru sordu. "Sana başka bir şey söyleyebilir miyim?"

Öne eğilip dinledim.

"Sana o akşam ne sorduğumu hatırlıyor musun? Eğer bir şansın daha olsaydı Sam'e ne söylerdin demiştim hani?"

"Hatırlıyorum."

"Benimkini bilmek ister misin?"

"Sadece söylemek istersen."

Oliver derin bir nefes aldı ve verdi. Sanki içindeki bir şey onu durduruyormuş gibi ağzı açılıp kapandı. Fakat en sonunda, sanki uzun zamandır nefesini tutuyormuş gibi döktü içini.

"Sam'e onu sevdiğimi söylerdim, hep sevdiğimi."

"Eminim Sam de seni seviyordu," dedim.

Bana baktı. "Ama seni sevdiği gibi değil."

Sessizlik.

"Bir önemi de yok zaten," dedi Oliver başını iki yana sallayarak. "Ona hiç söylememiş olmam en iyisi. Belki de söyleseydim arkadaş olmayı keserdik."

"Neden böyle diyorsun?" diye sordum. "Sam ne olursa olsun senin arkadaşın olurdu, biliyorsun."

Oliver tekrar bakışlarını kaçırdı. "Hep onun da aynı şekilde hissediyor olabileceğini düşünmüştüm. Hani belki de aramızda daha fazlasının olduğunu. Sam ve benim aramda. Sen gelmeden önce yani." Başını eğdi. "Galiba hiçbir zaman bilemeyeceğiz..." Uzun bir süre sessiz kaldı. Gözlerini sildiğinde ve yaşlar dökülmeye başladığında ağladığını fark ettim. Onu bu şekilde görünce benim de gözlerim yaşardı. Arkasına geçtim ve kollarımı ona doladım. Başımı onun sırtına yasladım ve nabzını veya kalp atışını, ne olduğundan emin olmadığım ama bana değil de başkasına ait olan bir şey hissettim. Bir süredir hissetmediğim bir şeyi.

"Keşke hâlâ burada olsaydı," dedi Oliver gözyaşlarının arasından.

"Biliyorum. Keşke."

"Ona söyleseydim gerçekten hâlâ arkadaşım olacağını düşünüyor musun?"

"Dürüst cevabımı mı istiyorsun?"

Başını evet dercesine salladığını hissettim.

"Bence Sam zaten biliyordu."

Sessizliğine bakılırsa belki Oliver da hep bunu merak etmişti. Belki ben de merak etmiştim. Oliver'ı. Belki bu yüzden onunla hiçbir zaman yakınlaşamamıştık. Sam yüzünden. Çünkü ikimiz de onu aynı şekilde seviyorduk. O gittikten sonraysa Oliver'la paylaştığımız tek şeydi şimdi bu.

Buraya geldiğimizden beri ilk kez aniden aramızdan bir esinti geçip tepeden aşağı doğru fırlayarak ağaç dallarını canlandırdı ve rüzgârgüllerinin dönmesine neden oldu. Oliver'la, sanki orada durup izleyen birini görmeyi bekliyormuşuz gibi tepeye baktık. Ama orada kimse yoktu. Tek duyduğumuz, yüzlerce rüzgârgülünün dönüşünün sesiydi. Bir şekilde, tıpkı suyla dolu şarap kadehlerinin kenarında parmağınızı hareket ettirdiğinizde olduğu gibi her biri farklı bir nota çalıyordu.

"Sence bu Sam olabilir mi?" diye fısıldadı Oliver.

"Olabilir..." Kulağımı rüzgârın yönüne çevirip *dinledim*. "Şarkı. Tanıdık geliyor."

Oliver da başını çevirip dinledi. İkimiz uzun bir süre içimizden birinin melodiyi tanıyıp tanıyamayacağını anlamaya çalışarak çimenlerde sessizce oturduk.

Mezarlık tepesinden indikten sonra Oliver'a evine kadar eşlik ettim. İşe dönmeden önce onun iyi olduğundan emin olmak istemiştim. Sam öldükten sonraki ilk vardiyamdı. Tristan'ın biraz izne ihtiyacı olduğunu biliyordum, o yüzden bu hafta sonu gelmeyi önermiştim. Kitapçıda işler yavaş olduğundan genelde ikimizin de orada bulunmasına gerek olmazdı, o yüzden nadiren birlikte çalışma şansımız olurdu. Birbirimizi gördüğümüz tek anlar vardiya değişiminin olduğu zamandı. Bu durum, dükkânda tanıtımını yapmayı planladığımız yerel kitap grubumuzu başlatmayı zorlaştırıyordu. Daha ilk kitaba karar vermemiştik bile. Tristan, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni kabul ettirmeye çalışıyordu ama ben onu herkesin okuduğunu söylemiştim. O da, "En az iki kere okuman gereken bir kitap o," deyip duruyordu.

Tezgâhın arkasında, Tristan'la hangi görevlerin halledildiğini ve sonrasında yapılması gerekenleri birbirimize yazdığımız notları bıraktığımız bir mantar pano vardı. Bazen kişisel mesajlar da yazardık. Yapılacaklar listesinin üstünde mavi bir not kâğıdı buldum.

Umarım daha iyi hissediyorsundur.
Biletini ilk çekmeceye bıraktım.
-Tristan

Çekmeceyi kontrol ettim. Altın rengi bir zarfın içinde gelecek ayki film festivaline olan biletimi buldum. Neredeyse unutuyordum. Tristan bu belgesel üzerine aylardır çalışıyordu. Bu, festivale gönderdiği ikinci yapımıydı, bu yüzden sonunda bir şeylerin gerçekleştiğini görmek harikaydı. Bir tarafım onu biraz kıskanıyordu. Henüz son sınıf bile değildi ama yaratıcı çalışması takdir görüyordu. Bu sırada ben daha yazma örneğime bile

başlamamıştım. Olanları bu şekilde düşünmemeye ve kendimi başkalarıyla kıyaslamamaya çalışıyordum ama bazen bu çok zor oluyordu.

Bir kalem bulup ona cevap yazdım.

Benim yerime çalıştığın için tekrar teşekkürler
ve filmini izlemek için sabırsızlanıyorum!
-Julie

Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı, o yüzden normalden daha az müşteri vardı. En azından internet mağazamız daha iyiye gidiyor gibiydi. Tristan bana bulunup paketlenecek kitapların bir listesini vermişti. Bay Lee pazartesi günü onları alıp yeni evlerine kargolayacaktı. İşlerimi erkenden bitirdim ve hatta dükkânı süpürecek vakti bile buldum. İçerisi boşaldığında defterimi alıp pencerenin yanındaki yerime oturdum. Yağmurun sesi beni her zaman yazma havasına sokardı. Dünyanın geri kalanını bastırarak zihnimi temizleyen bir yanı vardı. Yuki'nin bana ne hakkında yazdığımı sorduğu dünkü öğle yemeğini düşündüm. Ona Sam hakkında yazdığımı söylemiştim ama henüz ne demek istediğimden tam emin değildim. Dünyaya onun hakkında ne anlatmak istiyordum? Bazı insanların benden bekleyebilecekleri şeyleri düşündüm. *Onun ölümü hakkında yaz. Ne olduğu hakkında. Onu kaybetmenin ne anlama geldiği hakkında.* Fakat bu odaklanmak istediğim şey değildi çünkü Sam'i bir trajedi olarak hatırlamak istemiyordum. Onun hikâyesinin bu olmasını istemiyordum. İnsanlar Sam'i düşündüklerinde akıllarına onun en iyi anlarının gelmesini istiyordum. Onu, bir okul gecesinde geç saatlere kadar ayakta kalarak gitarında beste yazan bir müzisyen olarak hatırlamalarını istiyordum. Onu, odasında devasa kaleler inşa eden bir abi olarak tanımalarını istiyordum. Ve onların bizi ve birlikte geçirdiğimiz son üç yılı hatırlamalarını istiyordum. Nasıl tanıştığımızı, ilk öpüşmemizi, ona âşık olma nedenlerimin tek tek hepsini. Onların da Sam'e âşık olmalarını istiyordum. Belki de öyle

yapardım. *Onun hatıralarını yazacağım. Bizim hatıralarımızı. Bizim hikâyemizi anlatacağım.* Buna karar verdiğimde, yıllar içinde yaşanan anlar geçti kafamdan. Sonraki saati benim için en anlamlı olanları not alarak geçirdim. Zaman kavramını tamamen yitirene kadar yazmaya devam ettim.

Kapının üzerinde çalan rüzgâr çanı yukarı bakmamı sağladı. Biri dükkâna girdiği sırada defterimi kapadım.

"Yuki! Ne işin var burada?"

Yuki lila rengi katlanmış bir şemsiye tutuyordu. Saçları mavi bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı. Dükkâna bakındı. "Bugün çalıştığını hatırladım. Uğramamın bir sakıncası olmamıştır umarım."

"Hiç olmadı. Şemsiyeni alayım..." Elinden alıp duvara dayadım. "Gelmene çok sevindim. Yalnız hissetmeye başlamıştım."

Yuki gülümsedi. "O zaman geldiğime sevindim." Diğer elinde bir şey vardı. Yan tarafında sallanan küçük plastik bir torbadan leziz kokular yayılıyordu.

"Elindeki de ne öyle?" diye sordum.

Yuki hafif bir şaşkınlıkla torbaya baktı. "Umarım bir sakıncası yoktur," dedi gülümseyerek. "Bize yemek getirdim."

Pencere kenarında salatalık turşusu ve domuz sandviçlerimizi bitirdik. Arka odada su kaynattım ve Yuki'ye çay getirdim. Dışarıda hâlâ yağmur çiseliyordu, o yüzden yağmur dinene kadar benimle dükkânda kaldı. Pencerenin önünden bir otobüs geçti. Caddenin diğer tarafında yağmurluk giyen çocuklar kaldırım boyunca yarışıyor, botlarının altındaki su birikintilerini sıçratıyorlardı. Yuki'nin sesi beni düşüncelerimden uyandırana kadar uzun bir müddet penceredeki yansımama baktım.

"Aklında bir şey mi var? Dikkatin dağılmış gibi."

"Biraz yorgunum o kadar," dedim. "Pek uyuyamıyorum."

"Neyin var?"

"Rüyalarım son zamanlarda uykularımı kaçırıyor."

"Neyle ilgili olduklarını sorabilir miyim?"

Ona baktım. "Sam."

Yuki anlayışla başını salladı. "Anlıyorum. Uyutmadıklarına göre kâbus olmalılar."

"Aynı rüya," dedim. "Tekrar tekrar. Yani biraz farklılar ama hep aynı yerde başlıyorlar."

"Nerede peki?"

"Otogarda. Sam'in öldüğü gece."

"Aynı mı bitiyorlar?" diye sordu.

Başımı eğip ellerime baktım. "Daha oraya gelmedim..."

Yuki düşündü. "Anlıyorum."

"Öyle işte," dedim. Başımı pencereye yasladım. "Sadece keşke ne anlama geldikleri bilseydim..."

Yuki düşünceli bir şekilde çayına baktı. "Biliyor musun... Birkaç yıl önce büyükannem vefat ettiğinde ben de onunla ilgili rüyalar görürdüm ve hepsi biraz benzerdi," dedi. "Bir tanesinde onun en sevdiği çaydanlığı düşürmüştüm ve o gelmeden önce parçaları tekrar birleştirmeye çalışıyordum. Bir diğerinde sınav sonuçlarımı ondan sakladığımı hatırlıyorum. Fakat o her zaman öğrenirdi. Yüzündeki ifadeyi ve onu sürekli ne kadar üzdüğümü hatırlıyorum. Uykuya dönmek istemezdim. Onu tekrar en baştan üzmek istemezdim..."

"Rüyalar sonunda durdu mu?" diye sordum.

Yuki başını sallayarak onayladı. "Nihayetinde anneme anlattığım zaman. Annem ne anlama geldiklerini kavramama yardımcı olan bir şey söyledi."

Öne eğildim. "Ne söyledi?"

Yuki çayından bir yudum aldı. "Bazen, rüyaların bize gösterdiklerinin tam tersi anlamına geldiğini söyledi. Onları tam olarak oldukları hâlleriyle yorumlamamalıyız. Hayatımızda bir şeylerin dengede olmadığı anlamına geliyor olabilirler. Ya da belki içimize çok fazla atıyoruzdur. Özellikle birini kaybettiğimizde, rüyalar bize dengeyi yeniden bulmak için neye ihtiyacımız olduğunun tam tersini gösterir."

"Peki bu senin için neydi?"

"Bunu çözmem epey vakit aldı," dedi Yuki çayına doğru. "Galiba hayatım boyunca onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. Sadece beni ne kadar sevdiğini hatırlamam gerekti. Ne yaşanmış olursa olsun, beni hep sevdiğini." Bana baktı. "Belki senin de tam tersini araman, hayatına nasıl denge getireceğini çözmen gerekiyordur."

Bunu düşündüm. "Bunu nasıl yapacağım? Tersini bulmak..."

"Tam emin değilim," dedi Yuki üzüntülü bir şekilde. "Herkes için farklı."

Kendimden emin olmayarak yine pencereden dışarıya baktım.

Yuki omzuma dokundu. "Ama bazen de bunlar sadece rüyadır," dedi. "Hiçbir anlama gelmiyor da olabilirler. O yüzden çok endişelenme, tamam mı?"

"Belki de haklısındır," dedim. "Sadece keşke düzgün bir uyku çekebilsem..."

Yuki düşünceli bir edayla bakışlarını kaçırdı. "Aslında sana yardımcı olacak bir şeyim olabilir," dedi çayını bırakarak. "Gel..."

Yuki'yi çantasını bıraktığı tezgâha kadar takip ettim. Çantasını açıp cepleri karıştırdı. Aradığını bulunca arkasını döndü ve avucuma bir şey koydu.

"Al bakalım..."

"Bu da ne?" diye sordum elimde çevirerek. "Kristal mi?"

Bembeyaz, inci gibi ve yarı saydamdı, neredeyse içeriden parlayarak kendi ışığını yayıyordu.

"Selenit," dedi Yuki. "Annem vermişti. Sana şans ve koruma getirmesi gerekiyor. Negatif enerjiyi de uzaklaştırıyor. Belki seni kâbuslardan da koruyabilir."

Parmaklarımı üzerinde gezdirdim. "Nasıl çalışıyor?"

"Sadece yanında taşıyorsun," dedi usulca. "Adını ay tanrıçasından alıyor. Bak..." Elimdeki kristali çevirerek yan taraflarını ortaya çıkardı. "Selenitin evrenin başlangıcına dayanan bir ışık parçası taşıdığı söylenir. İnsanlar bunun dünyamızın dışındaki bir şeyle bağlantılı olduğuna inanıyor..."

Kristalin yüzeylerini inceledim. Ay ışığı gibi parıldayan taş ellerimde sıcacıktı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Beni koruduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi Yuki başıyla onaylayarak. "Ama şimdi senin oldu. Biraz kırılgan, bu yüzden dikkatli ol."

Kristali kendime yakın tuttum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Umarım bu sana biraz olsun huzur getirir," dedi Yuki. "İhtiyacın olacağını hissediyorum."

Yuki dükkândan çıktığında yağmur hâlâ dinmemişti. Saatlerdir bir müşteri bile görmemiştim, bu yüzden dükkânı erken kapamaya karar verdim. Evde annemin yemek yapmasına yardım ettim. Bir saat uzaklıktaki süpermarketten aldığı parmesan, mantar ve ıspanaklı makarnayla çok iyi uyum sağlamıştı. Yüksek kaliteli peynir, evimizde kabul edilen birkaç lüksten birisiydi. Annem her zaman, "Bu bir yatırım," derdi. Bu konuda onunla asla tartışmazdım.

Annem hava fritözünden galetaları çıkarırken masayı kurdum. Oturma odasındaki sessize alınmış televizyonda haber kanalı açıktı. Annem televizyonu gün boyunca açık bırakmayı severdi. Evin daha az boş geldiğini söylerdi. Genellikle akşam yemeği sırasında, öğrencilerinin derste bulduğu tuhaf teorileri paylaşmayı severdi. On iki yaşındaki bir kızın, abisinin bilgisayarında kontrol edilen bir video oyununda yaşadığımızı öne sürdüğü teoriler olurdu bunlar. Fakat bu gece her zamankinden daha sessizdi. Sanki ikimizin de aklında bir şeyler vardı. Bir süre sonra, "Bugün sana postayla bir mektup geldi," dedi. "Tezgâhın üzerinde bıraktım."

"Gördüm," dedim. Central Washington Üniversitesi'nden bir kabul mektubu. E-postayı zaten birkaç gün önce almıştım.

"Ee, ne diyor?"

"Kabul edildim."

Annem yüzü sevinçle parlarken bana baktı. "Julie, neden bana söylemedin? Bunu kutlamalıyız."

"O kadar da büyütülecek bir mesele değil," dedim çatalımla makarnayı döndürerek. "Herkes oraya giriyor." Central en rekabetçi yer değildi. Yeterince iyi notlar aldığın sürece kabul edilirdin. Ben hâlâ Reed'in vereceği kararı bekliyordum.

Annem tabağımla oynamamı izledi. "Oranın ilk tercihin olmadığını biliyorum, Julie..." dedi. "Ama yine de kendinle gurur duymalısın. Central Washington çok iyi bir okul, sen öyle düşünmesen bile. Ne de olsa ben orada öğretmenim. Bu kadar çabuk kestirip atma."

Ona baktım. "Haklısın. Öyle demek istemedim. Sadece..." İç çektim. "Ellensburg'de dört yıl daha geçirmek isteyip istemediğimden emin değilim. Başlangıçtaki planım bu değildi. Hepsi bu."

"Hiçbirimizin planlarından biri değildi," dedi annem belki de daha çok kendi kendine. Masa yine sessizleşti. "Ama anlıyorum... Burada işler pek iyi gitmedi. Özellikle son zamanlarda. Özellikle de senin için." Bir an düşüncelere dalmış gibi gözlerini masaya dikti. "Belki de biraz daha etrafımda kalmanı istemem biraz bencilce. Sonsuza kadar burada kalmayacağını biliyorum, Julie ama... Sen mezun olmadan önce en azından birlikte biraz zaman geçiririz diye umuyordum. Sen gitmeden önce."

"Henüz hiçbir yere gitmiyorum," dedim. "Hâlâ buradayım."

"Biliyorum..." dedi nefesini bırakarak. "Ama seni fazla göremiyorum. Senin hatan değil, biliyorum... ama son zamanlarda sana ulaşmak zor. İki haftadır ilk defa ikimiz beraber akşam yemeğine oturuyoruz. Sadece sana biraz daha az... bağlı hissediyorum. Belki de sadece bana öyle geliyordur."

Masadaki telefonuma baktım, sonra anneme döndüm. Birlikte yemek yemeyeli o kadar uzun zaman olmuş muydu? Sam öldükten sonra yemeklerimi odama çıkarırdım ve tekrar bağlantı kurduğumuzdan beri bütün zamanımı Sam'le geçiriyordum. Dün bütün gün yoktum. Ondan önceki gün de. Ne söyleyeceğimi düşünürken bir suçluluk dalgası üzerime çullandı. Eskiden annemle her şey hakkında konuşurdum. Ama Sam konusunu açamazdım.

Neler olduğunu ona anlatamazdım. Diyebileceğim tek şey, "Üzgünüm," oldu. "Seni görmezden gelmek istememiştim."

"Sorun değil," dedi annem hafifçe gülümseyerek. "Artık birlikte zaman geçiriyoruz. Teşekkür ederim... Benimle akşam yemeği yediğin için."

Tekrar tabağıma baktım, bunu onunla daha sık yapmam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim.

Yemekten sonra masayı toplamaya yardım edip yukarı çıktım. Her ne kadar Sam'i aramak istesem de ödevlerimi yetiştirmeliydim. Gill'in dersi için teslim tarihi gelecek haftaya olan bir kompozisyon üzerinde biraz ilerleme kaydettim ve sanat tarihi ödevimi bitirdim. Aklımı toplayabildiğimden odaklanmak daha kolay geldi. *Belki de kristal yüzündendir.* Yuki her zaman yanımda taşımamı söylemişti, ben de çalıştığım esnada masamın üzerine, Sam'in kitap desteğinin yanına koymuştum. Zaman zaman ona bakmayı seviyordum. Korunduğumu hissediyordum.

Sam onu bu akşam bir ara arayabileceğimi söylemişti. Dün bütün günü telefonda geçirdiğimiz için bu akşamki arama çok uzun olamayacaktı. Dert etmedim. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa yine onun sesini duymak istiyordum.

Annem hararetli bir şekilde elektrikli süpürgeyle temizlik havasında olduğundan aramayı dışarıda verandada yapmaya karar verdim. Yağmurun sesi çatıya çarpan küçük çakıl taşları gibiydi. Geçmişteki yağmur fırtınaları sırasında Sam'le burada birlikte oturup şimşekleri izlerdik. Görünüşe bakılırsa bu gece de biraz şimşek çakabilirdi. Dışarısı biraz soğuktu, bu yüzden onun ekoseli gömleğini giymiştim. Sam'in numarasını çevirdim.

Karşı taraftan ne zaman onun sesi gelse sanki zaman sadece bizim için duruyor gibiydi. "Bu ses..." Sam dinlemek için durdu. "Nereden arıyorsun?"

"Dışarıdan. Verandanın merdivenlerinden."

"Temiz havayı mı özledin?"

Dünkü tarlaları anımsayıp kendi kendime gülümsedim. "Diğer şeylerin yanı sıra," dedim. "Bir de masamdan kalkmaya ihtiyacım vardı. Bir arayayım dedim. *Seni özledim.*"

"*Ben de* seni özledim. *Seni sonsuz özledim.*"

Sam'in sesi kulağıma sıcacık geldi. Keşke her şey bu şekilde kalabilseydi. Keşke sonsuza kadar böyle konuşabilseydik.

"Bana gününü anlat," dedi. "Kitapçıda işler nasıl gidiyor? Bay Lee nasıl?"

"Geri dönmek güzel. Kendimi evimde hissediyorum, anlarsın ya," dedim. "Ve Bay Lee de iyi. Geçen gün bana bir defter verdi. Sana söylemeyi unuttum. Neredeyse yazmaya kıyamayacağım kadar güzel."

"Yani tekrar mı yazıyorsun?"

"Başlıyorum. En azından bugün yazdım." *Bu yüzden beni tarlalara götürmüştü. Bana tekrar ilham vermek için.* Bununla ona sürpriz yapmak istemiştim ama bir şeyleri içimde tutma konusunda iyi değildim. "Aslında senin hakkında yazıyorum."

"*Benim mi?*"

"Evet, senim."

Sam güldü. "Konusu ne?"

"Biliyor musun, hâlâ çözmeye çalışıyorum," diye itiraf ettim. "Daha yeni başladım! Ama gerçekten keyif alıyorum. Bu yazma temposuna girmeyeli uzun zaman olmuştu. Bizim hakkımızda olmasını istiyorum ama. *Bizim hikâyemiz* yani. Bazı hatıralarımızı yazmaya başladım. Küçük kısa hikâyeler. Sadece hepsini nasıl anlamlı bir şekilde bir araya getireceğimi çözmem gerek."

"Temponu bulmana sevindim ve hikâyelerinden birine girdiğime sevindim. *Nihayet.*" Güldü. "Ne içindi bu?"

Bir nefes verdim. "Pek emin değilim. Sadece alıştırma yapmaya başladım gibi ama işler yolunda giderse, bunu Reed için yazı örneğim olarak kullanabilirim. Anlaşılan yaratıcı yazarlık derslerine beni almadan önce bir yazı örneğine bakmaları gerekiyormuş. Henüz *kabul edildiğimden* değil ama şu anda bu konuya girmek istemiyorum. Neyse, kim bilir? Gerçekten iyi olursa, belki

yayımlatmayı falan deneyebilirim. Bu, üzerine çalışarak yol katedeceğin bir şey. Hikâyelerimden birini yayımlamak. Tristan gibi."

"Ne olmuş Tristan'a?"

"Bahsetmeyi unuttum. Belgeseli film festivaline kabul edildi."

"Ah."

"Beni ön gösterimine davet etti."

Sessizlik.

"Bu hoş... İkiniz için de."

Ses tonunu çözmeye çalışarak başımı yana çevirdim. "İkimiz için de mi? Ben hiçbir şey başarmadım. Bir hikâye için neredeyse fikrim bile yok."

"Hâlâ vaktin var ama. Yazmak ve arkanda bir şey bırakmak için. Keşke benim de olsaydı."

"Nasıl yani?"

"Yani keşke benim de bir şeyleri bitirmeye vaktim olsaydı yani. Dünyada bir iz bırakmak falan..."

"Sen neyi bitirmek isterdin?"

Sam nefes verdi. "Artık bir önemi yok, Jules... Bunu konuşmanın bir mânâsı yok."

"Ama Sam..."

"*Lütfen.* Bir şey dememeliydim."

Bedenimden bir suçluluk dalgası geçti. Bunu paylaşmanın onu mutlu edeceğini düşünmüştüm. *Ne de olsa bizim hakkımızda bir hikâye yazıyorum.* Bunun, hakkında bile konuşmayacağı duygular uyandırmasını beklemiyordum. Bu yüzden tıpkı onun istediği gibi konuyu değiştirdim.

"Bugün Oliver'ı gördüm. Seni cidden özlüyor."

"*Oliver* mı?" Sam'in sesi arkadaşının ismiyle beraber canlandı. "Son zamanlarda onu düşünüyordum. Nasıl o?"

"Sana çiçek getiriyor," dedim. "Bazen sana arkadaşlık etmek için mezarının başında oturduğunu öğrendim. Gerçekten harika bir dost."

"Biz en iyi arkadaştık. Ezelden beri."

"Seni sevdiğini söyledi..." dedim.

"Ben de onu seviyorum. Biliyor bunu."

Bir anlığına ne demek istediğini sormayı düşündüm. Aralarında benim bildiğimden fazlası olup olmadığını ama sormamaya karar verdim çünkü belki de bunun bir önemi olmamalıydı. En azından artık.

"Onu o zamandan beri ilk kez mi görüyorsun?" diye sordu Sam.

"Hayır," dedim. "Aslında birkaç kere görüştük. Hatta geçen gün bir film bile izledik. Müzikaldi. Birdenbire oldu."

"Sana hep dedim. Sizin fark ettiğinizden daha fazla ortak noktanız var."

"Bunu fark ediyorum. Galiba seni daha önce dinlemeliydim."

"Artık arkadaşsınız demek mi bu?"

"Sanırım. En azından bu konuda umutluyum."

"Sonunda birbirinize bir şans vermenize sevindim," dedi Sam.

Ben de sevindim. Keşke bunun olması için seni kaybetmemiz gerekmeseydi.

Yağmur veranda çatısını dövmeye devam etti. Yakında içeri dönmem gerekecekti. Ama bundan önce sormak istediğim bir soru vardı. Son birkaç gündür aklıma takılan bir şey.

"Ne?" diye sordu Sam.

"Aramalarımız hakkında. Bunu bir sır olarak saklamamız gerektiği hakkında. Merak ediyorum da, acaba birisine söylesem ne olur?"

"Doğrusu," dedi Sam. "Tam olarak emin değilim ama bunun bağlantımızı etkileyeceğine dair bir his var içimde."

Bunu düşündüm. "Hiçbir şey olmama ihtimali var mı?"

"Belki," dedi. "Sanırım olana kadar bilmeyeceğiz ama bağlantımızı sonsuza kadar koparma ihtimali var. Riske atmalı mıyız emin değilim."

Sertçe yutkundum. Bunun düşüncesi vücuduma bir ürperti yayılmasına sebep oldu.

"O zaman kimseye söylemeyeceğim. Bunu sır olarak tutacağım. Seni kaybetmek istemiyorum. Bu kadar erken değil."

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum."

Gökyüzünde parlak bir ışık yanıp söndü, ardından uzaktan bir gümbürtü sesi geldi.

"O da neydi?" diye sordu Sam.

"Sanırım fırtına geliyor."

"Şimşek mi?"

"Öyle duruyor."

Cascade Sıradağları boyunca yaşadığınızda, uyuyan kasabalara biraz hayat veren tek şey arada sırada gelen şimşek fırtınaları olurdu.

"Keşke görebilseydim," dedi Sam.

"Sesleri çok uzaktan geliyor."

Bir şimşek daha çakarak gökyüzünü bir saniyeliğine yardı.

"Bana nasıl göründüklerini hatırlatsana," dedi.

"Evrendeki küçük çatlaklar gibi. Başka bir dünya şöyle bir bize bakıyor gibi."

"Belki de tam olarak öyledir."

"Ve belki sen de öteki tarafındasındır."

Başka bir parıltı, başka bir gümbürtü.

"Dinleyebilir miyim?" diye sordu Sam.

Telefonu hoparlöre alıp yukarı kaldırdım.

Uzun süre fırtınayı dinledik.

Başka bir parıltı, başka bir gümbürtü.

"Haklısın," dedi. "Çok uzaktan geliyor sesi."

Orada, fırtına bitene kadar telefonda onunla kaldım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kâbuslar olmadan birkaç gün geçmişti ama yine de aynı boşluk hissiyle uyandım. Sanki göğsümün içinde bir oyuk varmış gibiydi. Sorunun ne olduğunu ya da nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bu his, Sam'le telefon görüşmemiz ne zaman bitse ve kendimi tekrar yalnız bulsam üzerime çörekleniyor gibiydi. Bir türlü dolduramadığım bir boşluk vardı içimde sanki. Keşke kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatmak için Sam'e bir mesaj gönderebilseydim ya da telefonda arama geçmişimizi görebilseydim çünkü ara sıra hâlâ emin olamıyordum. Belki de içimdeki bu boşluk da bundan kaynaklanıyordu.

Bu his ne zaman gelse, elim Sam'in eşyalarına gidiyordu çünkü mantıklı gelen tek şey onlardı. Sandalyenin arkasındaki gömleği, kitap desteğinin masamın üzerindeki yarısı ve çekmecemdeki diğer şeyler – hâlâ her şey bendeydi ama üzerlerindeki kokusu solmaya başlamıştı ve bu kitap desteği ile attığım kitap desteği arasındaki farkı ayırt etmekte zorlanır olmuştum.

Keşke başka birisiyle bunun hakkında konuşabilseydim ya da aklımı kaçırmadığımı söylemeleri için Sam'in eşyalarını gösterebilseydim ama Sam bunun bağlantımıza zarar verebileceğini

söylemişti ve ben de bunu riske atmaktan, onu en baştan tekrar kaybetmekten korkuyordum. Yine de birine aramalarımızdan bahsedersem kötü bir şey olmayacağı ihtimali hakkında düşünmeden de edemiyordum ama bu konuyu tekrar Sam'e açmak da istemiyordum. En azından şimdilik.

Telefonum titredi. Oliver'dan on beş dakika içinde dışarıda onunla buluşmamı söyleyen bir mesajdı bu. İkinci mesajında **Unutma. İspanyolca dersine yine geç kalamam,** diyordu. Hızlıca hazırlandım ama dışarıya çıktığımda henüz gelmemişti. Telefonumu kontrol ettim. Ondan bir mesaj daha vardı. **Yoldayım. Birisi köpeğini gezdiriyordu. Fotoğraf çekmek için durmam gerekti.** Hatta fotoğrafı da göndermişti.

Son birkaç gündür Oliver'la okula beraber yürüyorduk. Onun evi benimkisinden birkaç blok ötedeydi, o yüzden bana genellikle tahmini varış saatini yolluyordu ki bunun asla doğru çıkmadığını öğrenmeye başlıyordum. Son zamanlarda filmler, müzikaller ve Sam hakkında konuşarak çok daha fazla zaman geçirir olmuştuk. Bu noktaya gelebilmemiz için üç yıl geçmesi ve ikimizin de sevdiği birini kaybetmemiz gerektiğine inanamıyordum. Sam'in mezarını yakın zamanda tekrar ziyaret etmek için plan yapmıştık. Bir dahaki sefer ben de çiçek götürecektim. *Beyaz çiçekler.* Oliver her şeyin benden uçup gittiğini hissettiğim bir dönemde kaya gibi sağlam durmuştu. Özellikle onun da Sam'i ne kadar çok sevdiğini bildiğimden ondan sır sakladığım için kendimi suçlu hissediyordum. Keşke onun için yapabileceğim başka bir şey daha olsaydı. Biraz zaman aldı ama sonunda aklıma bir şey geldi. Yeni arkadaşlığımızı kutlamak için bir iyi niyet gösterisi.

Oliver sırt çantasının askılarını çekiştirdi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Bir saniye," diye seslendim evin içinden.

Ön kapı açıktı. Oliver başını içeriye uzattı. "Geç kalacağız!"

"Çünkü bir köpekle fotoğraf çekmek için durdun."

"Av köpeğiydi. Adı Arthur."

Birkaç saniye sonra arkamda bir şey tutarak dışarıya çıktım.

Aramızda bir duraklama oldu.

Oliver tek kaşını kaldırdı. "Ne var orada?"

"Sana vermek istediğim bir şey."

"Ne için?"

"Öylesine."

"Ver."

Uzattım. Oliver gözlerini kırpıştırdı. "Bu... Sam'in gömleği..."

"Evet ve senin olmasını istiyorum."

"Neden?"

"Bana olmuyor. Ayrıca sana daha çok yakışır diye düşündüm."

Oliver bir müddet gömleğe baktı. "Bunu kabul edebileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Ne diyorsun? Tabii ki edebilirsin."

Gömleği bana geri verdi. "Hayır, olmaz."

Ellerini ittim. "Saçmalama. Sadece bir gömlek."

"*Sam'in* gömleği."

"Ve sana veriyorum."

"Ben de almıyorum..." Oliver gömleği zorla ellerime tutuşturmaya çalıştı ama ben geri ittim. Ben sinirlenene kadar bu alver oyununu oynadık.

Bileğine vurdum. "*Neden böyle yapıyorsun?*"

Oliver iç çekti. "Çünkü Sam belli ki senin olmasını istedi," dedi. "Benim değil."

"Bunu bilmiyorsun. O yüzden al gitsin, tamam mı?"

Oliver bana, ardından da gömleğe baktı. "Anlamıyorum. Sende kalsın istemiyor musun?"

"Bende onun bir sürü eşyası var. Merak etme."

Oliver elini gömleğin üzerinde gezdirdi. Daha sonra sıkıca tuttu. "Teşekkür ederim."

Ona gülümsedim. "Sadece kaybetme, olur mu?"

"Kaybetmeyeceğimi biliyorsun."

Sırt çantamı takıp gitmeye hazır bir şekilde merdivenden aşağı indim. Her nedense, Oliver verandada kıpırdamadan durdu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Fikrini değiştirmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi kolej ceketini çıkararak. "Şimdi benim de sana bir şey vermem gerekiyormuş gibi hissediyorum." Verandadan inip ceketi omzuma yerleştirdi.

"Bana kolej ceketini mi veriyorsun?"

"*Ödünç* veriyorum. Mezuniyete kadar."

"Onur duydum."

Okula doğru yürümeye başladık. Bu sabah biraz esiyordu, o yüzden ceket iyi gelmişti.

"Hatırlatsana, Oliver, hangi sporu yapıyordun sen?"

"Hiç yapmadım," dedi. "Geçen yıl mezun olan bir son sınıf öğrencisinden almıştım."

"Yani sadece görüntü olsun diye mi?"

"Aynen öyle."

"Takdir ettim."

Omzunu dürttüm ve ikimiz de güldük.

Koridora girerken duvar boyunca sütunlar hâlinde asılmış kırmızı ve beyaz balonlar vardı ve alüminyum yıldızlar tavandan sarkıyordu. Okulda her şey yine normale dönmüştü. İnsanlar parlak renkli tişörtlerini giyiyor, tuvalette müzik dinliyor ve dolaplardan dolaplara kâğıt toplar atıyorlardı. Sam'in ölümünden geriye kalan duyguların yerini okul ruhu almıştı. Eskiden duyuru panosunun yanındaki duvarda onun bir fotoğrafı olurdu. Düştü mü yoksa birisi mi kaldırdı bilmiyordum ama şimdi yoktu. Her sınıfta bir balya öğrenci gazetesi vardı ve haftalardır ilk kez Sam'den söz edilmiyordu. Sanki herkes onu geride bırakarak hayatına devam etmişti. Nedense bu beni şaşırtmadı. Popüler konuların maç öncesi motivasyon buluşmaları, futbol maçları ve mezuniyet olduğunu gördüm.

Fransızca sınavım beklediğimden daha iyi geçti. Bütün geceyi bunun için çalışarak geçirmiştim, o yüzden karşılığını aldığım için memnundum. Sınavın sözlü kısmında kendimi bile

şaşırtmıştım. Madam Lia'ya göre telaffuz konusunda doğuştan yetenekliymişim. Edebiyat dersinde, Bay Gill hastalanıp gelememişti (dualarıma bir cevap) o yüzden biri soru sorduğunda gözlerini kısarak bakan bodur, gri saçlı vekil öğretmen bize *Hayvan Çiftliği*'ni kendi kendimize sessizce okumamızı söyledi. Onun yerine kompozisyonum üzerinde çalıştım çünkü kitabın bendeki kopyasını evde bırakmıştım. Seçtiğim konuyu sevmiştim. Octavia E. Butler'ın bilimkurgu romanlarının, duygusal albenileri nedeniyle okurlara tarih öğretmede nasıl daha iyi olduğu. İnsanların mağara duvarlarına resimler yaptıkları Taş Devri'nden beri kendilerini mükemmelleştirdikleri hikâye anlatıcılığının gücüyle ilgiliydi. Zil çalmadan önce üç sayfa kabataslak bir şeyler yazdım. Bu hafta çok daha iyi odaklanabilmiştim. *Sanırım kristalden ötürü.* Huzur ve şans için mutlaka yanımda taşıyordum.

"Sınavın nasıl geçti?" diye sordu Jay öğle yemeğinde.

"Oldukça iyi bence. Sen grup projeni bitirdin mi?"

"Grubumda iki tane lakros oyuncusu var..." dedi bir sandviçi ikiye bölerek. "Yani hayır."

"Daha kötüsü olabilirdi."

"Nasıl?"

"Üç lakros oyuncusu."

Jay bana yarım sandviçi uzatırken gülüştük. Kısa bir süre sonra Oliver geldi. Tepsisini masaya bıraktı ve Jay'i kaymaya zorlayarak yanıma bir sandalye sıkıştırdı.

"Dünya tişörtünü sevdim, Jay," dedi Oliver, Jay'in patates kızartmalarından birisini çalarak.

Jay çevre kulübü için tasarladığı tişörtlerden birini giyiyordu, üstünde ağzında termometre olan hasta bir gezegen vardı. "Teşekkürler. Ben yaptım."

"Peki ben neden hiç almadım?"

"Eh, toplantılarımızdan birine gerçekten gelseydin alırdın."

"İlkine gelmiştim," diye hatırlattı Oliver ve ardından, "ve çok *uzun* sürmüştü," diye fısıldadı geri kalanımıza.

Jay ona bir bakış attı. "Seni duyabildiğimi biliyorsun."

"Ne? Bir şey demedim ki," dedi Oliver, bana ve diğerlerine göz kırparak.

"Bu kadarı yeter, arkadaşlar..." diye böldü onları Rachel ve sandalyesinden kalktı. "Bir kulüp acil durumu var. Form yarına teslim edilecek ve hâlâ beş imzaya daha ihtiyacımız var."

"Şey yapamaz mısınız ya, *uydursanız*?" diye önerdi Oliver.

Rachel'ın gözleri ümitle irileşti. "İşe yarar mı bu?" diye fısıldadı.

"*Hayır,*" dedim.

Başımızı belaya sokmayacak bir şeyler düşünmeye çalışırken birbirimize baktık.

"Film gösterimi yapmak için gerçekten bir okul kulübüne ihtiyacınız var mı?" diye sordu Yuki. "Her zaman gayriresmî olarak bir araya gelebiliriz."

"İhtiyacımız yok ama eğer onay alırsak okul bize atıştırmalar için yüz dolarlık bir bütçe veriyor," diye açıkladı Rachel.

Oliver masaya vurdu. "O zaman o imzalara ihtiyacımız var!" dedi ve herkes güldü.

"Sen popüler olduğuna göre, Oliver, sence bize yardım edebilir misin?" diye sordu Rachel ona tekrar formu uzatarak.

"Ne yiyeceğimiz konusunda son sözü benim söylemem şartıyla."

"Anlaştık."

Oliver elini kaldırdı. Beşlik çaktılar

"Hey, Mika geldi..." Jay arkamı işaret etti.

Başımı kaldırdım ve bize doğru yürüdüğünü gördüm. Bir süredir öğle yemeğinde görünmüyordu. "Mika!" diye seslendim ama bana bakmadan yanımızdan aceleyle geçti ve koridor kapılarının ardında gözden kayboldu.

Yuki kaşlarını çattı. "İyi mi o?"

"Çok iyi görünmüyor," diye belirtti Oliver. Bana döndü. "Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Denedim... Ama beni görmezden gelip duruyor."

"Sana kızgın mı?"

"Galiba." İşlerin bu hâle gelmesine izin verdiğim için kendimi suçlu hissederek bakışlarımı tepsime çevirdim. "Ona gideceğime söz verdikten sonra gece törenini kaçırdım. Birçok şeyi kaçırdım. O yüzden şu an hakkımda pek iyi düşünmüyor."

"Dün tuvalette onunla karşılaştım," dedi Rachel. "Ağlıyordu."

Oliver sandalyesinde geriye yaslandı. "Zor bir durum. Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

"Keşke," dedim.

Masa bir süre sessizleşti. Kimse yemeğine doğru düzgün dokunmadı. Özellikle de ben. Hiç yemek yiyebilecek hâlde değildim. *Sam'e Mika'nın iyi olduğundan emin olacağıma dair söz verdikten sonra nasıl yiyebilirdim?* Onunla daha fazla iletişim kurmaya çalışabilirdim. Sanki Sam'i yüzüstü bırakıyormuşum gibi geliyordu. Üçümüzü de. Nihayetinde, Mika'nın benimle konuşmaması benim suçumdu. Sadece keşke ona Sam'i anlatabilseydim. Belki bu her şeyi düzeltirdi ve tekrar birbirimizi anlayabilirdik.

Uzun bir sessizlikten sonra Rachel bize baktı. "Bir fikrim var. Fenerleri bizimle birlikte uçurması için onu da davet etmeliyiz. Bu ona da iyi gelebilir."

Ona baktım. "Fener mi?"

"Bulduğumuz fikir bu," dedi Yuki başıyla onaylayarak. "Sam'i anmak için onun adına fener uçuracağız. Hatıra feneri deniliyor onlara. Kaybettiğin kişiye bir şeyler fısıldamanı sağlıyor ve fener de mesajı gökyüzünde ona doğru taşıyor."

"Küçük sıcak hava balonu mantığı," diye açıkladı Rachel. Ellerini kullanarak görünmez bir şeyi kavradı. "Mumu içine koyuyorsun ve uçup gitmelerini izliyorsun." Bir şeyi havaya bırakıyormuş gibi ellerini kaldırdı.

"Farklı pek çok kültürde ezelden beri süregelen bir gelenek," diye devam etti Yuki. "İnsanlar bunu binlerce yıldır yapıyor. Dünyanın her yerinde, birçok farklı tören için. Huzur ve iyi şans getiriyor."

Havada süzülen fenerlerin görüntüsü zihnimde gezindi. "Kulağa güzel geliyor..." dedim.

Rachel öne doğru eğildi. "Yani fikrimizi sevdin mi?"

Gülümsemeden edemedim. "Mükemmel."

Ellerini birbirine vurdu. "Çok heyecanlıyım. Bunu filmlerde görmüştüm ve hep yapmak istemiştim."

"Sadece bir sorun var," dedi Yuki, Jay'le bakışarak. "Onları uçuracak bir yer bulmada sorun yaşıyoruz. Kasabadan uzakta olmalı, açık alan gibi bir yerde."

Üzerine düşündüm. "Bir yer biliyorum. Bir tarla yani. Oraya gidebiliriz."

"Mükemmel!" dedi Rachel.

Fenerlerle ilgili sohbetimize devam ederken masanın etrafında birbirimize gülümsedik. Birkaç gün önce, bir şeylerin meyvesini verip vermeyeceğinden emin değildim ama bunun gerçekleşmesi için herkesin fikirlerini paylaşmasını dinlemek bana keyif verdi. Bunun artık benimle ilgili olmadığını anladım. Özellikle Mika ve Oliver da orada olacaksa. Bu bizim hep birlikte paylaşacağımız güzel bir şeydi ve hepsi Sam için olacaktı.

Öğle yemeğinin sonunda, hepimiz gitmeye hazırlanmadan önce masaya son bir şey söyledim. "Tüm bunlar için tekrar teşekkürler. Bence Sam burada olsaydı fikrinize gerçekten bayılırdı."

Yuki omzuma dokundu. "Hazır olduğumuzda sana haber vereceğiz. Özel bir şey olacak. Söz veriyoruz."

Okul günü çabuk geçti. Oliver'la eve birlikte yürüyecektik ama son derste, notunu hocayla tartışmak için dersten sonra kalması gerektiğini söyleyen bir mesaj attı. Ceketini dolabımda bırakmıştım, bu yüzden birkaç kitapla birlikte onu almaya gittim. Ben yürürken koridor tıklım tıklım doluydu. Birinin trombon çantasına çarptım ve eşyalarımı düşürdüm. Eşyaları almak için eğildiğimde biri bir şey mırıldandı.

"Güzel ceket."

Sesin sahibini bulmak için başımı kaldırdım.

Eşyalarımın geri kalanını toplayıp doğrulurken Taylor bana

baktı. Bir grup arkadaşı arkasında durmuş, bizi izliyordu. "Oliver'ın mı?" diye sordu.

Tabii ki öyle. O da bunu biliyor. Ne dememi bekliyor ki? "Sadece ödünç verdi."

"Siz ikiniz ne zaman bu kadar yakın oldunuz?"

"Ne diyorsun yani? Biz her zaman arkadaştık."

Bana bir bakış attı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Oliver senden hoşlanmıyor bile. Eskiden senin arkandan konuşurduk. Bundan bahsetmedi mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin olamayarak ceketi sertçe kavradım. Çekip gitmeliydim. *Oliver'ın eskiden ne dediği kimin umurunda? Her şey şimdi farklı. Neden bunu mahvetmek istiyor?* "Neden bana bunu söylüyorsun?"

Taylor bir anda ceketi ellerimden çekip aldı. "Senin ne yaptığını hepimizin unuttuğunu mu zannediyorsun? Sırf Oliver sana *arkadaşça* davranıyor diye?"

"Derdiniz ne sizin?" diye bağırdım yanaklarım ısınırken. Cekete uzandım. "Geri ver onu..."

Taylor kolunu uzattı, neredeyse bana vuracaktı. "*Bizim* mi derdimiz ne?" diye karşılık verdi. "Herkesin hayatını mahvetmek için buraya taşınan biz değiliz."

"Ne diyorsun sen?"

Taylor bana gözlerini kısarak baktı. Sesi keskinleşti. "Aptalı oynama, Julie. Onun ölmesi senin suçun."

Etrafımızdaki insanlar dinlemek için durduğunda içimi bir ürperti kapladı. Bir gün benimle yüzleşeceğini biliyordum ama bunun okuldaki herkesin önünde olmasını beklemiyordum. Sesimi sabit tutmaya çalışarak güçlükle yutkundum. "Sakın bunun için beni suçlama. Sen..."

"*Sakın* bunu başkasının üstüne yıkmaya kalkma," diye sözümü kesti Taylor. Parmağını köprücükkemiğime bastırarak beni geri adım atmaya zorladı. "Seni alması için onu bir saatlik yolu sürmesine sebep oldun. Sam sadece arkadaşlarıyla vakit geçirmeye çalışıyordu. *Sen* buraya geldiğinden beri hepimizin takıldığı ilk

geceydi ama sen bunu yaşamasına bile izin vermedin. Hepimiz oradaydık, Julie. Senin yüzünden gitti ve her şeyi mahvettin."

"Bu doğru değil," dedim. "Bana mesaj atan oydu. Ona gelmesine gerek olmadığını söyledim. Eve yürüyeceğimi söyledim."

Taylor başka bir parmağını göğsüme bastırdı. "Sen öyle bir yalancısın ki. Gitmeden önce onunla konuşuyordum. Bana söylediğin her şeyi anlattı. Seni almaya gelmediği için ona kendisini *suçlu hissettirdin* ve bu da onu *öldürdü. Senin* yüzünden."

Midem kaskatı kesildi. "Yanılıyorsun. Konuşmanın tamamını bilmiyorsun. Sam..."

"Sam'in ne düşündüğünü bilmiyorsun," diye tekrar lafımı kesti Taylor.

"Ve sen de ne olduğunu bilmiyorsun. Mesajlarımızı okumadın."

"Göster o zaman."

"Gösteremem..."

"Neden?"

"Çünkü sildim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu yapmak istediğim son konuşmaydı. Kaçmak istedim ama çok fazla insan dinlemek için durmuştu, bu yüzden daha kötü bir şeye dönüşmeden önce ortamı yatıştırmalıydım. Derin bir nefes aldım ve kendimi bir şeyler söylemeye zorladım. "Onu ben gitmeye zorlamış olsam bile, kamyonu süren ben değildim. Arabasına çarpan ben değildim. Bunun için beni nasıl cidden suçlayabilirsin? Şenlik ateşini planlayan kişi de onun ölümünden en az benim kadar sorumlu, ki o da *sensin.*"

Taylor göğsüme parmağını bu sefer daha da sert bir şekilde bastırdı. "Yani şimdi bunun için beni suçlamaya mı çalışıyorsun?"

Yumruklarımı sıktım. "Benim kimseyi suçladığım yok. Beni suçlayan sensin."

"Madem senin suçun değildi, neden *cenazesine* gelmedin?" diye sordu Taylor. "Suçlu hissettiğin için mi yoksa umursamadığın için mi?"

Sanki nefessiz kalmıştım. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama tek bir kelime bile çıkmadı. Aniden bir şey söylememe gerek kalmadı çünkü Mika bir anda belirip önüme çıktı.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi Mika, Taylor'a. "*Sana* hiçbir şey açıklamak zorunda değil."

"Neden *sen*..." diye başladı Taylor.

Ama Mika onun cümlesini bitirmesine izin vermedi.

Hadise ilerlemeden önce Taylor'ın suratında patlayan tokadı duydum. Koridorda toplu bir şok olma sesi yankılandı ve sonra tekrar sessizliğe büründü. Ne vuku bulacağından emin olamayarak elimle ağzımı kapadım. Mika'nın kendini savunma derslerini veya Spokane'deki bar kavgasıyla ilgili hikâyeyi sadece birkaç kişi biliyordu. Taylor karşılık vermeye çalıştığında, onun hikâyeyi bilmeyenlerden olduğunu anlamıştım. Mika hızla onun koluna vurarak kendisinden uzaklaştırdı ve Taylor'ı dolaba doğru fırlattı! Bir kalabalık etraflarını sardı, bazıları telefonlarını çıkarmıştı. Aniden Liam kalabalığı yardı. Mika'yı sanki koridorun diğer ucuna fırlatacakmış gibi gömleğinin arkasından tuttu.

"*Hey*..." diye bağırdı Liam.

Ama Mika onun karnına dirsek attı ve Liam hırıltılı nefesler alarak yere düştü.

Kalabalık büyüdü. Gürültü, kavgayı ayırmaya gelen birkaç öğretmen de dahil olmak üzere daha fazla insanı koridora çekti. İçlerinden biri, biyoloji öğretmeni Bay Lang, iki parmağını dudaklarına götürüp ıslık çaldı. Kalabalık hızla dağılmadan önce herkes etrafına bakındı.

Birisi koluma dokundu.

"*Julie. Gitmemiz lazım.*"

Yuki yanımda belirdi ve dışarıya yönelen kalabalığı takip etmem için el etti.

"Mika ne olacak?" dedim kalabalığın arasında onu arayarak. Bay Lang'in yanında duruyordu. Bay Lang'in bir eli Mika'nın omzundaydı, diğer eli sertçe Liam'ın kolunu kavramıştı.

"Yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Yuki.

Her ne kadar bir şey yapmak istesem de onun haklı olduğunu biliyordum.

Bir saatten fazladır okulun dışında bekliyordum. Yuki bir süre benimle kalmıştı ama içeride işleri o kadar uzun sürüyordu ki ona bensiz eve gitmesi gerektiğini söyledim. Galiba Bay Lang herkesi ofisine götürmüştü. *Orada ne oluyordu?* Umarım Mika'nın başı fazla belaya girmemişti.

Yarım saat sonra Mika nihayet ön kapıdan çıktı. Sol gözünün üzerinde bir buz torbası tutuyordu.

"Mika, iyi misin?" Kontrol etmek için uzandım ama Mika öbür tarafa döndü.

"Yok bir şey," dedi.

"İçeride ne oldu?"

"Uzaklaştırma aldım."

"Bu korkunç. Hepsi benim hatam. Bırak da içeri girip Bay Lang'e söyleyeyim..."

"Unut gitsin. Gitmem gerek..." dedi aniden ve beni orada bırakarak aceleyle uzaklaştı.

"Mika! Bekle!" Arkasından birkaç kez seslendim ama dönüp bakmadı.

Neredeyse peşinden koşacaktım ama içimden bir ses yalnız kalmak istediğini söylüyordu. En azından şimdilik. Ben de orada öylece durup onun sokağın sonundan kaybolmasını izledim. Keşke benim için yaptığı onca şeyden sonra ona yardım etmeme izin verseydi ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Gözlerimi kaldırıma dikerek bunu nasıl düzelteceğimi merak ettim...

Eve vardığımda hemen Sam'i arayıp her şeyi anlattım. Ona Oliver'ı, ceketi, Taylor'ın söylediklerini anlattım. Daha sonra Mika'yı ve aralarında çıkan kavgayı anlattım.

"Benimle konuşmuyor," dedim. "Ne yapacağım bilmiyorum."

"Mesaj atmayı denedin mi?" diye sordu Sam.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. "Daha önce eve varıp varmadığını sordum ama hiç cevap vermedi. Korkunç hissediyorum."

"Asıl Taylor korkunç hissetmeli," dedi Sam gergin bir sesle. "Sana bunları söylediğine inanamıyorum. Üzgünüm, Julie. Keşke orada olsaydım. Keşke bütün bunlar hakkında bir şeyler yapabilseydim."

"Keşke burada olsaydın."

Uzun bir nefes verdi. "Tüm bunlar benim hatammış gibi geliyor."

"Sam. Bunların hiçbiri için kendini suçlayamazsın."

"Ama suçlamamak zor," dedi sinirleri bozuk bir şekilde. "Mika hiç böyle hissetmezdi, kavgaya karışmazdı ve kimse senin hakkında böyle konuşmazdı eğer ben... Keşke..." Sesi kısıldı.

"*Kes şunu,*" dedim. "Bu senin suçun değil, Sam. Hiçbiri değil ve insanların benim hakkımda ne dediği umurumda değil, tamam mı?"

Uzun bir sessizlik.

"Çok işe yaramaz hissediyorum ama. Hiçbir şey yapamıyorum," dedi. "Mika için bile. Eğer onu kaybetmiş olsaydım nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum, anlıyor musun? En azından sen onunla konuşabilirsin. Belki oraya gidip yüz yüze görüşebilirsin."

"Dinler mi bilmiyorum," dedim.

"Tekrar deneyemez misin?"

"İstediğimi biliyorsun," dedim. "Ama ne zaman konuşsak ondan bir şey saklamak zorunda kalıyorum ve bence bunu hissediyor... Sanki aramızda artık bir duvar var."

"Peki ne düşünüyorsun?"

Cevap vermede tereddüt ettim. Ne diyeceğinden korkuyordum. "Ona seni söylemek istiyorum. Bence bu aramızdakileri düzeltir. Bence anlar."

Sam sessizleşti.

"Sence söylememeli miyim?"

"Bilmiyorum, Jules," dedi. "Bağlantımızın hasar almasını istemiyorum."

"Ama hiçbir şeyin olmama ihtimali olduğunu da söyledin," diye hatırlattım.

"Yani belki hiçbir şey olmayacak. Yine de büyük bir risk, değil mi?"

"Yani bunun kötü bir fikir olduğunu mu söylüyorsun?"

Sam bunu düşünerek tekrar sessizleşti. "Bu kararı sana bırakıyorum."

Ne yapacağımı merak ederek pencereden dışarıya baktım. "Keşke bazen bana daha net cevaplar versen."

"Üzgünüm. Keşke cevaplarım olsaydı."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mika'yı görmek için bir gün daha bekleyemezdim. Her şeyi olduğu gibi bırakamazdım. Suçluluk beni yiyip bitirerek odaklanmamı zorlaştırıyordu. Evinin ön kapısına ulaştığımda güneş araba yolunda gölgeler düşürüyordu. Minibüs garajın dışına park edilmişti, yani ailesi de evde olmalıydı. Zili çaldığımda kapıyı açanın annesi olacağını umdum. Aramızda ne zaman tartışma yaşansa bizi barıştıran o olurdu.

Ayak sesleri birinin geldiğini haber verdi. Mika'nın ön kapısında birden fazla zincir ve kilit vardı. Biri onları birbiri ardına çözerken diğer taraftan dinledim. Kapı biraz aralandı.

Mika bir zincirin aralığından bana baktı. "Burada ne işin var?"

"Konuşabileceğimizi umuyordum," dedim.

"Ne hakkında?"

"Herhangi bir şey."

Mika hiçbir şey demedi. Sadece eşikten bana baktı.

"Girebilir miyim?" diye sordum.

Mika bunu düşündü. Daha sonra kapıyı kapadı ve cevabın hayır olduğunu düşündüm ama son zincir içeriden çözüldü ve

kapı tekrar açıldı. Mika, içeri dönmeden önce tek kelime etmeden bana baktı. Ayakkabılarımı çıkardım ve onu koridora kadar takip ettim.

Mika ocağı kapamaya giderken su ısıtıcısından buhar yükseliyordu. O, dolaplardan birkaç şey alırken ben de mutfağın kemerinin altında oyalandım. Evle ilgili farklı bir şey vardı. Havayı kokladım. *Tütsü müydü?* Diğer odadan geliyordu. Mika şu anda meşgul göründüğü için kokuyu takip etmeye karar verdim.

Salonda ahşap bir dolap vardı. Orta rafta, tütsünün yandığı gümüş kâseden duman yükseliyordu. Yanında güzel bir meyve tabağı vardı. Bu dolabı birkaç yıl önce Mika'nın evine ilk geldiğimde fark etmiştim. Her zaman fotoğraflarla doluydu. Mika'nın ailesindeki hiç tanışmadığım insanların portreleri vardı. Bir keresinde bana bunların atalarının fotoğrafları olduğunu söylemişti. Ölülere saygının bir sembolü olduğunu söylemişti.

Daha sonra gördüm. Daha önce orada bulunmayan bir fotoğraf vardı, Sam'in fotoğrafı. Arkasında mavi gökyüzü, ekoselin gömleğinin içinde gülümsüyordu. Sırtımdan aşağı soğuk bir şey indi ve titrememe neden oldu. Dünyanın geri kalanına göre onun öldüğünü hep unutuyordum.

"Bulabildiğimin en iyisi buydu."

Döndüm. Mika bir çay tepsisi tutuyordu.

"Fotoğraf," dedi. "Annemle seçtik. Annem yakışıklı göründüğünü söyledi."

Kelimeleri bulamadım. Orada öylece durup onun fotoğrafına baktım.

Mika tepsiyi sehpaya koydu. "Sen gelmeden önce çay yapıyordum," dedi.

Beraber koltuğa oturduk. Mika sormadan demliği kaldırdı ve bana da bir fincan doldurdu. Sol gözünü fark ettim. Biraz morarmıştı ama beklediğim kadar da kötü değildi.

"Kasımpatı çayı," dedi.

"Teşekkür ederim."

Çayımı üfledim. Oturduğumuz yerden Sam'in fotoğrafını gö-

rebiliyordum. Sanki bizi izliyor gibiydi. Mika'nın da fotoğrafa baktığını fark ettim.

"Keşke fotoğrafı için bana sorsalardı," dedi.

"Kim?"

"Okul. Gazetede kullandıkları fotoğrafı beğenmedim. Bana sormalılardı."

Haberi hatırladım. Okul fotoğrafıydı. Sam olsaydı o da nefret ederdi.

"Senin seçtiğin harika," dedim.

Mika başını salladı. Çayından bir yudum aldı.

"Gözüne üzüldüm. Nasıl oldu?"

"Ben bakmadığım sırada Taylor'ın arkadaşlarından birisi bana çantasını fırlattı."

"Çok üzgünüm, Mika."

"Belden aşağı vurdu ama iyiyim."

"Sana daha önce teşekkür etmeyi unuttum," dedim. "Beni savunduğun için."

"Senin için yapmadım. Sam için yaptım."

Ne diyeceğimden emin olmayarak bakışlarımı yere indirdim.

Mika çayını üfledi ve bir yudum daha aldı. Uzun bir sessizlikten sonra, "Taylor'ın seninle öyle konuştuğunu gördüğümde..." dedi. "Onu düşündüm. Orada olsaydı Sam ne yapardı diye düşündüm. Sözcükleri kullanmada her zaman benden daha iyiydi, biliyorsun. Bu yüzden herkes onu daha çok severdi.

"Gitmiş olsa bile..." diye devam etti. "Onu yeniden görmeyi bekliyorum hep. Ne zaman birisi kapıdan girse o mu diye merak ediyorum. *Gelen Sam mi?* diye... İşte o anlarda, onun artık olmadığını unutuyorum ve sonra tekrar hatırlıyorum, en çok üzüldüğüm anlar da bu anlar." Çayına uzun uzun baktı. "Sam hakkında konuşmayı sevmediğini biliyorum ama onu gerçekten özlüyorum. İnsanlar nasıl bu kadar kolay unutabiliyor hiç bilmiyorum."

"Ben unutmadım," dedim.

"Ama unutmaya çalışıyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Bu artık doğru değil." *İki hafta önce öyleydi. Şimdi Sam'le tekrar bağlantı kurduğum için her şey farklı. Keşke bunu bilseydi.*

"Çalışıyorsan bile artık bir önemi yok," dedi Mika tekrar Sam'in portresine bakarak. "Bazen ben de onu düşünmeyi bırakabilmeyi diliyorum. Gece töreni umurumda değil. Kaçırman bile umurumda değil ama onu unutmakla o kadar da meşguldün ki *beni* unutmaya bile razı oldun. Üç kişi olduğumuzu unuttun. Sadece sen ve Sam değildiniz. Ben de bir parçasıydım..." Durdu ve sehpanın köşesindeki telefonuna baktı. "Biliyorum bu kulağa aptalca gelecek ama hâlâ grup mesajlarımızı okuyorum. *Üçümüz arasındakileri.* Geçen gün bir şeyler yazmayı düşündüm, canlı tutmak için yani. Öylece sona ermesin diye... Ama yapamadım. Çünkü ikinizin de cevap vermeyeceğinden korktum ve orada yalnız olmak istemiyorum..." Sesi çatlayarak göğsüme bir acının saplanmasına neden oldu. *Ben grup sohbetimizi silmiştim. Böyle yaparak* Mika'yı da sildiğim hiç aklıma gelmemişti. Bunu düzeltmek için bir şeyler söylemek istedim ama kelimelerimin yeterince iyi olmadığını biliyordum.

Mika gözlerini tekrar çayına dikti ve neredeyse fısıltıyla devam etti. "Geçen gün... annem bir fotoğraf albümü yapmak için Sam'le benim beraber olduğumuz fotoğraflara bakıyordu ama senin de içinde olmadığın bir fotoğraf bulmanın zor olduğunu söyledi. O yüzden onun yerine, üçümüzün olduğu bir albüm yaptı." Kendine hâkim olmaya çalışarak kolunun arkasıyla gözlerini sildi. "Biliyor musun, olay olduğunda... Sam öldüğünde... seninle bunu nasıl atlatacağız diye düşündüğümü hatırlıyorum. *Ne yapacaktık,* anlıyor musun? Mesaj atmanı, aramalarıma geri dönmeni ve çıkıp gelmeni bekledim ama sen hiçbirini yapmadın. *Beni görmek bile istemedin...*" Sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi sesi çatladı. "Sanki Sam'i kaybettiğimde seni de kaybettim."

Gözyaşlarını koluna sildi ve devam etti. "Ailesi birkaç gün önce geldi. Sanırım annesi onun gitmiş olmasının şokunu yeni yeni atlatıyor. İlk birkaç gün, orada olup olmadığını görmek için

odasını kontrol etmeye devam etmiş. Sanki olanlar bir rüyaymış gibi. Sam'in eşyalarını taşımasına yardım etmesi için babamı aradı ama sonra tekrar fikrini değiştirdi. Eşyalar öylece odasındaki kutularda duruyor. Sanki annesi onun için saklıyormuş gibi... Geri gelirse falan diye."

Bu noktada gözlerim yaşardı. *En başında onun yanında olmalıydım. Bu acının bir kısmını paylaşmalıydım.* Elini tuttum. "Mika, özür dilerim. Seni böyle yalnız bırakmamalıydım, tamam mı? Söz veriyorum, seni ve Sam'i asla unutmayacağım. Onu hâlâ seviyorum ve her gün onu düşünüyorum."

Mika elini çekti. "Bana öyle gelmiyor," dedi gözyaşlarının arasından. "Hayatına devam ediyormuşsun gibi görünüyor. Seni yeni arkadaş grubunla görüyorum. Öğle yemeğinde hiçbir şey yokmuş gibi gülüşüyorsunuz. Sanki Sam hiçbir zaman burada olmamış gibi." Gözlerini tekrar sildi. "Öldüğünde bir kez bile ağladın mı ki?"

Soru beni yaraladı. Benim hakkımda böyle düşünmesinden nefret ettim. "*Elbette ağladım,*" diye yanıtladım. Bunu bana lokantada sormuş olsaydı aksini söyleyebilirdim ama ben o zamanki kişi değildim. *Çünkü Sam'i tekrar buldum.* Keşke bunu ona söyleyebilseydim. "Onu umursamıyormuşum gibi göründüğünü biliyorum ama umursuyorum. Tabii ki umursuyorum, Mika ama durum karışık. Anlamak zorundasın..."

"Tamamen dürüst olmadığın zaman bunu anlayabiliyorum, Julie," dedi Mika. "Benden bir şeyler sakladığını da biliyorum. Ayrıca o sabah lokantada dediklerinde *ciddi olduğunu* da biliyorum. O zamandan bu yana fikrini değiştirdiğine nasıl inanabilirim? Durup dururken..."

"Çünkü o zamandan bu yana tuhaf bir şey oldu," dedim. "Keşke sana söyleyebilseydim ama söyleyemem. Üzgünüm. Yine de bana inanmak zorundasın."

Mika başını iki yana sallayarak bunu reddetti. "Bunu yapamam, Julie. Tüm bu tatmin edici olmayan cevaplardan usandım," dedi. "Ve artık görmezden gelinmeye dayanamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"O öldüğünden beri seni defalarca aradım," dedi Mika. "Ve sen hiç açmadın. Sana ihtiyacım olduğunda benimle konuşmak istemediğini biliyorum ve yine de burada oturup bunları dinlememi mi bekliyorsun?"

Mika beni mi arıyordu? Ne zaman olduğunu hatırlamaya çalışarak telefonuma tekrar baktım. *Sam'in aramalarından ötürü oluyordu bu, değil mi?* Onunla telefonda olduğumda başka kimse bana ulaşamıyordu. Bu yüzden mesajları, aramaları ve başka kim bilir neleri kaybedip duruyordum. Sanki bağlantımız diğer herkesle arama bir engel koyuyordu. Beni, Sam'in iyi olduğundan emin olmamı istediği kişiden, Mika'dan uzak tutuyordu ve ona kendimi anlatamıyordum bile. *"Telefonum yüzünden..."* diyebildiğim tek şey buydu. "Telefonumda bir sorun var."

Başka ne söyleyebilirdim? Gerçeği söylemeden bunu nasıl düzeltirdim?

"Belki de gitme vaktin geldi," dedi Mika aniden. Daha fazla duymak istemediğini belli edercesine yüzünü yana çevirdi. Ayağa kalkıp konuşmamızı bitirmek üzereymiş gibi duruyordu. Keşke ona her şeyi anlatabilseydim. O zaman neden böyle davrandığımı ve Sam'i bırakmadığımı anlardı çünkü buna hiç ihtiyacım olmadığını bilirdi. *Çünkü o beni hiç bırakmadı.* Fakat bağlantımızı riske atmak da istemiyordum. Kanepede oturup karar vermeye çalışırken ellerimi tereddütle kenetleyip çözdüm... Ne de olsa Sam bu kararı bana bırakmıştı, değil mi? Ayrıca Mika'ya söylersem kötü bir şey olmama ihtimali hâlâ vardı. Mika'nın böyle düşünmeye devam etmesine izin veremezdim. Ne kadar acı çektiğini görebiliyordum. Sam'e söz verdiğim gibi onun yanında olmalıydım. Artık bunu tek başına yaşamasına izin veremezdim. *Onu da kaybedemezdim.* Aramızda gittikçe yükselen bu duvarı yıkmak istiyordum. Bana inanıp inanmayacağını bile bilmiyordum ama yine de derin bir nefes alarak ona anlattım.

"Mika, dinle..." O kalkmadan önce ellerini kavradım. "Telefonlarını alamamamın... ya da Sam'in yasını tutmamamın nede-

ni bizim hâlâ birbirimize bağlı olmamız. *Ben ve Sam* yani. Henüz gitmedi o."

"Ne diyorsun sen?"

"Bu kulağa tuhaf gelecek..." Bir sonraki sözlerimi dikkatlice seçerek açıklamaya başladım. "Ama Sam'le konuşabiliyorum. Telefonda. Onu arayabiliyorum ve o da açıyor."

"Bizim Sam mi?"

"*Evet.*"

Mika bana bir bakış attı. "Ne demek onunla *konuşabiliyorum*?"

"Yani bana cevap veriyor. Telefonda," dedim. "Ona bir şey söyleyebiliyorum ve o da cevap veriyor. Neredeyse her gün, tıpkı eski zamanlardaki gibi saatlerce konuşuyoruz. Gerçekten o, Mika. Başka birisi ya da bir çeşit eşek şakası değil. *Sam.*" Kalbim göğsümün içinde gümbürdüyordu. *Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.*

Mika bunu sindirdi. "Bundan emin misin?"

Uzanarak ellerini sıktım. "*Yemin* ederim. Onun sesi, Mika. Bu o, *Sam*. Bana güvenmelisin."

Mika ellerimi geri sıkarak başını yavaşça sallayarak onayladı. "Sana inanıyorum. İnanmaya çalışıyorum."

Bunu demesini çok uzun zamandır bekliyordum ama sesinde, beklediğim rahatlamayı karşılamayan bir şeyler vardı. Gözlerinde kendimden şüphe etmemi sağlayan bir şeyler vardı.

"Onunla ne zaman konuşmaya başladın?" diye sordu dikkatlice.

"Öldükten bir hafta sonra."

"Sadece telefondan mı?"

"Ona ulaşmanın tek yolu bu."

"Bana aramaları gösterebilir misin?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Bunu yapamam..."

"Neden?"

"Çünkü aramalarımızın hiçbiri telefonda görünmüyor," diye açıkladım. "Hâlâ neden olduğunu pek anlamıyorum ve mesajlaşamıyoruz da... Sadece aramalar."

Mika geriye yaslandı, yüzü derin düşüncelere dalmış gibiydi. Uzun bir sessizlik oldu. Göğsüm sıkıştı. Belki de ona söylememeliydim.

"Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki hayır," dedi. "Birisini kaybetmek hepimiz için zor bir şey, Julie ama sence de tüm bunları kafanda kuruyor olma ihtimalin yok mu?"

"En başta bunu ben de düşündüm ama öyle değil, Mika. Gerçekten Sam bu. Konuştuğum gerçekten o, *biliyorum.*"

Mika derin bir nefes aldı. Sesi yumuşadı. "Sam öldü, Julie. Bunu hatırlıyorsun, değil mi? Onu gömdüğümüzü biliyorsun, değil mi?"

"*Biliyorum.* Ölmediğini söylemiyorum ama bunu açıklaması zor. Bu..." Cevaplarım olmadığı için nefesim tükendi. "Bunun mantıklı gelmediğinin farkındayım, tamam mı? Ama bana inanmana ihtiyacım var."

Mika bir şey demeyince bana inanmadığını anladım. Oda dönmeye başlarken başıma bir ağrı girdi. *Kendimi de kaybetmeye başlıyorum.* Bunu kanıtlamanın tek bir yolu vardı. Her şeyi açıklayacak tek bir yol. "İşte, onu arayayım..."

"Julie..." diye başladı Mika.

Ama çoktan arama tuşuna basmıştım ve telefon çalmaya başladı.

Bunun uzun sürmesine gerek yok. Mika'nın Sam'in sesini duymasına yetecek kadar, birkaç kelime edecekleri, belki gerçekten o olduğunu kanıtlayacak kısa bir konuşma – *bu onu ikna ederdi.* Sam'in telefona cevap vermesini bekledikçe her çalışta göğsüm sıkıştı. Yaptığım şeye inanamıyordum. *Sonunda bu sırrı paylaşabiliyor ve tüm bunların gerçek olduğunu kanıtlayabiliyordum.*

Fakat telefon çalmaya devam etti. O kadar uzun süre çaldı ki kaç saniye geçtiğini sayamadım. Mika sessizlik içinde otururak beni izledi. Telefon çalmaya devam ederek göğsümde daha çok baskı yarattı. Sorunun ne olduğunu bilmiyordum. *Neredesin, Sam?* Bu onun yapacağı şey değildi. Normalde hemen cevap ve-

rirdi. Ellerim titredi, ben de telefonu daha sıkı tuttum. Telefon çalmaya devam etti ve acaba bu sefer açmayabilir mi diye merak ettim.

Daha sonra kafama dank etti. Korkunç bir düşünce. Göğse saplanan bir kurşun gibi. Olmayan arama geçmişi, iletilmeyen mesajlar, tutulacak sırlar ve aramaların kendileri. Aman Tanrım. *Tüm bunların hepsini kafamda mı kurdum? Hepsini hayal mi ettim?* Oda bulanıklaşmaya başlayınca telefonu indirdim ve her şey hareketsizleşti. Ürperdim ve göğsümde biriken baskı *patlayarak* geride yok olmak istememe neden olan kocaman bir boşluk bıraktı.

Bu sefer kimse telefonu açmadı. Ben de aramayı sonlandırdım.

Koltuktan aniden kalkarken Mika'ya bakmadım bile. "Ben... Benim gitmem gerek." Gitmek için acele ederken az daha demliği deviriyordum. Telefonu aptal cebime koymaya uğraştım ama girmedi.

"Julie, bekle..." Mika beni durdurmak için kolumu tuttu ama geri çekildim.

Zorla gülümsedim. "Dalga geçiyordum! Hepsi bir şakaydı. Ben uydurdum, tamam mı?" Fakat ellerimin titremesi ile sesimdeki korkmuş tını bana ihanet etti ve Mika gülüp geçmedi. Ben giderken beni koridora kadar takip etti. Yüzündeki endişeli ifadeyi fark edince o kadar utandım ki tek diyebildiğim, "Deli değilim, yemin ederim. Hepsi bir şakaydı," oldu.

"Julie, deli olduğunu düşünmüyorum. Bekle sadece..."

Elimde bir şey titredi ve ardından ikimizi de ürküten garip bir ses duyuldu. O kadar hazırlıksız yakalandım ki telefon ellerimden kayarak ayakkabımın ucundan sekti ve halının üstüne düştü.

Telefonuma baktım ve *çaldığını* gördüm. Bu beni şaşırttı çünkü telefonumun sesini hiçbir zaman açmazdım. Her zaman sessizde olurdu. Ekrana kısaca baktım ve bilinmeyen numara olduğunu gördüm.

Mika'yla birbirimize baktık. Cevap verip vermeyeceğimi an-

lamaya çalışarak telefona baktı. Yerden yavaşça almadan önce tereddüt ettim. *Hâlâ çalıyordu.* Aramayı kabul ederek telefonu kulağıma götürdüm. Kalp atışımın sesi duyduğum ilk şey oldu. "Alo?" dedim.

Şimdi, belki de saniyeler önce yaşadığım coşkun duygular ve onunla birlikte gelen adrenalin yüzündendi ama neyin neden söylendiğini hatırlamıyordum. Tek hatırladığım daha sonra telefonu Mika'ya uzatıp, "Bu... senin için," dediğimdi.

Mika bir bana bir telefona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Daha sonra telefonu alıp kulağına götürdü. Konuşmadan önce durakladı.

"Alo? Kim o?"

Orada dururken kalbim küt küt attı. Diğer taraftan gelen hiçbir sesi duyamıyordum.

"Sam mi? Hangi Sam?" Mika kaşlarını çatarak bana baktı. "Ama bu çok saçma."

Dinlediği sırada bir sessizlik oldu.

"Buna nasıl inanabilirim ki?" dedi telefona. "Bilmiyorum. Bu doğru olamaz..." Yaklaşık bir dakika böyle devam etti. Mika sanki onu daha iyi duyabilmek için diğer kulağını eliyle kapadı ve yanımdan uzaklaştı. Gezinip durmak, özellikle de telefondayken gergin olduğunda yaptığı bir tikti. Onu mutfağa doğru takip ettim ve aramıza biraz mesafe koydum. Bununla onu bunaltmak istemiyordum. *Sam'le bir telefon görüşmesi.*

"Buna inanıyor muyum bilmiyorum... Bu bir çeşit şaka mı?" diye sordu Mika. Bir başka sessizlik. Kaşlarını o kadar çattı ki birleştiler. "Ne sorayım?"

Konuşmanın sadece tek bir tarafını duymak tuhaftı. Sanki bir kitapta sayfaları atlayarak sahneleri kafanda birleştirmeye çalışmak gibiydi. Sam'in ne cevap verdiğini merak ettim.

"Nasıl bir soru?" dedi Mika kafası karışmış gibi görünerek. "Yani sadece senin bilebileceğin bir şey mi? Düşüneyim o hâlde..." Bir anlığına bana baktı, daha sonra bakışlarını kaçırdı. Telefona fısıldadı. "Tamam. Eğer Sam'sen söyle bana... Julie'nin

buraya taşındığı yıl, onunla tanıştıktan sonra... onun hakkında sana bir daha asla tekrarlamamanı söylediğim ne dedin?"

Mika dinlemek için durdu. Cevap doğru olmalıydı çünkü gözleri kocaman açıldı. Bana şaşkınlık dolu bir bakış attı ve "Sana bunu hiç söyledi mi?" diye sordu.

Kısmen şaşkın bir şekilde başımı iki yana salladım. *Benim hakkımda ne demişti ki?*

Mika arkasını dönerek konuşmaya devam etti. "Peki, başka bir şey? Daha zor olsun? Bakalım..." Düşünmek için durdu. "Tamam. Buna ne dersin? Biz yedi yaşındayken... dedemiz ölüm yatağındayken senle yapmamamız gerektiği hâlde onu ziyarete gittik. Hatırlıyor musun? Yatağının başucunda oynamamıza izin vermişti. Komodininin üstünde dört tane şey vardı. Onlara hiç dokunmadık ve onlar hakkında hiç konuşmadık bile. Fakat eğer sen gerçek Sam'sen, dedemin odasındaki o şeyleri hatırlarsın çünkü ben hatırlıyorum. Neydi onlar?"

Gözlerimi kapadım ve Mika telefonu dinlerken komodini hayal etmeye çalıştım. Sam cevap verirken Mika da her nesneyi kendisi de hatırlıyormuş gibi sesli bir şekilde birer birer tekrar etti. *Tek bir beyaz kuş tüyü. Sicime bağlı bir origami kuğu. Ejderha yüzü şeklinde boyanmış, tütsüyle doldurulmuş seramik bir kâse.*

"Ve son şey?" diye sordu.

Son şeyin ne olduğunu duyamadım çünkü Mika tekrar etmedi. Onun yerine uzun bir süre sessiz kaldı. Bana bakmak için döndüğünde gözleri yaşardı ve cevabın doğru olduğunu anladım.

"*Sam bu,*" dedi güçlükle soluyarak. "*Gerçekten o.*"

Açıklayamadığım bir şey hissettim, sadece coşku değil ama aynı zamanda *rahatlama.* Bunun rüya olmadığına, hepsinin gerçekten yaşandığına ve Mika'nın burada olduğuna emin olmak için neredeyse kendimi çimdikleyecektim. Bana hattakinin gerçekten Sam olduğunu söyledi. Bunu uydurmadığımı söyledi. Bunun hepsinin en başından beri gerçek olduğunu söyledi.

Mika bir sürü soru sorarak ve aynı anda hep ağlayıp hem gü-

lerek bir süre telefonda Sam'le kaldı. Gülümseyerek bana bakıp durdu. Elimi sıktı ve belki bana inandığını göstermek ya da bunun için teşekkür etmek amacıyla başını omzuma yasladı. Sam'le şimdi bir süredir konuşuyor olsam da hâlâ bunun olduğuna, üçümüzün yeniden bağlandığına inanamıyordum.

Arama sona erdiğinde ve telefonu kapadığımızda Mika'yla ikimiz ağlayarak ve tek kelime edemeyerek birbirimize sarıldık. Kendini nasıl burada bulduğunu kavramaya çalıştığını *hissedebiliyordum*. Zamanın başka bir yönde ilerlediği, tarlaların sonsuz olduğu ve altımızdaki zeminin hiç bu kadar dengesiz olmadığı bu imkânsız alternatif dünyada. Hangi yönün yukarı hangi yönün aşağı olduğunu artık anlayamamaya başlasam da, burada benimle başka birinin olması müthiş derecede rahatlatıcı bir duyguydu. *Bakabilecek*, gördüklerimi görebilecek ve bana rüya görmediğimi söyleyebilecek biri. Ya da belki birlikte rüya görüyorduk, emin değildim ama şu anda önemli değildi. İkimiz de bundan uyanmak istemiyorduk.

O gece daha sonra eve döndüğümde olan her şeyi konuşmak için tekrar Sam'i aradım. Bu sefer sanki beni bekliyormuş gibi hemen açtı. Ona Mika'yla konuştuğu ve bu bağlantıyı bir başkasıyla paylaşmama izin verdiği için teşekkür ettim.

"Sahiden işe yarayacağından emin değildim," dedim telefonu sıkıca tutarak. "Beni arayabileceğinden daha önce neden bahsetmedin?"

"Çünkü aramamam gerek."

"Nasıl yani?"

"Henüz öğrenmeni istemiyordum. Çünkü eğer seni ararsam ve sen açmazsan bağlantımız orada biter."

"Yani sonsuza kadar mı?"

"Evet."

İçim ürperdi. "Nasıl biliyorsun bunu?"

"Kesin olarak bildiğim birkaç şeyden birisi bu," dedi. Daha fazla açıklamadı.

Bunu düşünerek sertçe yutkundum. "Bu beni korkutuyor, Sam. Bu doğruysa beni bir daha aramamalısın. Bundan sonra sadece ben seni arayacağım, tamam mı?"

"En iyisi bu," dedi.

Açık pencereden içeriye bir esinti girerek perdeleri dalgalandırdı. Gidip camı kapadım. Dışarıda ağaç dalları parmaklar gibi kıvrılarak cama vurdu.

"Özür dilerim," dedi Sam birdenbire.

"Ne için?"

"Daha önce açmadığım için. Sanırım gergindim. Olabilecekler konusunda."

"Ama hiçbir şey olmadı," diye hatırlattım. "Her şey yolunda gitti. Hatta şimdi daha iyi! Çünkü Mika da biliyor ve her şeyi anlıyor. Hatta ikiniz tekrar konuşabildiniz! Bunu yaptığımıza sevinmedin mi?"

Sessizlik.

"Sam?"

"Biraz karışık bir durum..."

Ne kastettiğini sormadan önce hattan cızırtılı bir ses geldi.

"O ses de ne?" diye sordum.

"Ses mi? Ben bir şey duymuyorum," dedi Sam ve aniden sesinde tuhaf bir şey fark ettim.

"Sam, uzaklaşıyor gibi geliyor sesin." Sanki telefonun ahizesinden uzaklaşmış gibiydi. "Her şey yolunda mı?"

Daha fazla cızırtı geldi. Ayağa kalkıp başımı yana eğdim ve daha iyi bir sinyal yakalayabilmek için telefonun açısını değiştirdim.

"Her şey iyi olacak, Julie," dedi Sam. "Söz veriyorum ama şimdi gitmem gerek, tamam mı?"

"Bekle, nereye gitmen gerek?" diye sordum ama buna cevap vermedi. Tek dediği, "Yakında konuşuruz. Seni seviyorum," oldu.

Arama aniden kesildi. Onu tekrar aramalı mıyım diye düşünerek sessizce pencerenin kenarında dikildim. Ama açıklaya-

mayacağım soğuk bir his omurgamdan tırmandı ve aramamamı söyledi. Aramamam gerektiğini. Ben de yatağa dönerek telefonu yakınımda tuttum. Bütün gece sakin kalmaya çalışarak boş ekrana baktım.

Her şeyi yine mi mahvettim?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bağlantımızda bir sorun vardı. Korkunç bir sorun. Nasıl düzelteceğimi bilmiyordum, Sam de bilmiyordu. Bana fırtınanın geldiği, şimşeğin ışıkları titreştirip evdeki bütün elektriği kestiği ve hiçbir şeyin çalışmadığı zamanı hatırlatıyordu. Bulutların dağılmasını, havanın değişmesini bekleyip durdum ama pencereden her baktığımda gökyüzü hâlâ zedelenmiş ve mordu. Bunun beni etkilemesine izin vermemek zordu çünkü bunu kendim istemiştim, değil mi? Bu benim hatamdı. Sam'i Mika ile konuşturmuştum ve o zamandan beri aramalarımız artık eskisi gibi değildi. Aramalarımızın arası artık daha açık olmak zorundaydı ve eskisi kadar uzun sürmüyorlardı. Eskiden ona ne zaman ihtiyacım olsa saatlerce konuşabiliyorduk. Şimdi onu tekrar arayabilmek için günlerin geçmesini beklemek zorundaydım ve konuşmamız on dakikadan uzun sürerse hattan cızırtı geliyordu ve bu beni korkutuyordu. Çaresizce sesini duymak istesem de onu durup dururken arayamamak acıtıyordu. Parçalanmak üzere olduğumu hissettiğimde kendime onu henüz kaybetmediğimi, Sam'i kaybetmediğimi hatırlatmam gerekiyordu. Bağlantımızı mahvettiğimi biliyordum ama o hâlâ benimleydi ve aramalarımızı

daha iyi planladığımız, kısa tuttuğumuz ve sinyalimizin en güçlü olduğu yerleri bulduğumuz sürece bu işi yürütebilirdik. Bir çaresini bulacaktık. Belki bunu düzeltmenin bir yolu vardı.

Mika'ya her şeyi anlatalı, Sam'le tekrar konuşmalarına izin vereli iki hafta olmuştu ama güzel her şeyin bir sonucu olurdu. Son görüşmemizde Sam bana inanmayı reddettiğim bir şey söyledi. Bağlantımız sonsuza kadar kopmadan önce sadece birkaç aramamız kalma ihtimali olduğunu söyledi. En kötüsü de Sam bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı ama ben onu dinlememiştim. Ama en azından Mika'yla bir kez daha konuşabilmişti. Konuşmalarından sonra Mika'nın gözlerindeki bakış bu riske değerdi. İlk başta, başka birinin bana son birkaç haftanın gerçek olduğunu, Sam'in sesinin kafamda olmadığını söylemesini istiyordum çaresizce ama Mika ve Sam'i tekrar iletişime geçirdiğim anda bundan çok daha fazlasına dönüşmüştü. Mika yine kendisi gibiydi ve ikimiz birlikte daha fazla zaman geçiriyorduk. Sanırım bu konuşma, ona ihtiyacı olan gönül rahatlığını ve iyileşmesi için yeni bir başlangıç noktası vermişti. Ve artık aramızda sır olmadığına göre, sonunda birbirimizin yanında olabileceğimizi hissediyordum.

En azından henüz Sam'e veda etmemiştim ve bunu yapmadığım sürece hâlâ bağlantıda kalacaktık, değil mi? Bana söz verdiği bu değil miydi? Henüz onu bırakmaya hazır değildim. Hayatımı onsuz hayal etmekten nefret ediyordum. Keşke elimden geldiğince ona tutunabilseydim, onu yanımda tutabilseydim. O gittiğinde ne yapacağımı bilmiyordum.

Şu anda telefonuma bakarken tek düşündüğüm buydu. Onunla konuşmadığım zamanlarda gün boyu bunu yapıyordum, olur da beni ararsa ve hemen cevap vermem gerekirse diye. Bağlantımız bir daha hiç kopmasın diye...

"Telefon mu bekliyorsun?"

Masadan başımı kaldırdığımda oda tekrar belirginleşti. Oliver karşıma oturuyordu ve bir cevap bekliyordu. Sun and Moon'da arka taraftaki küçük bir masadaydık. Dışarısı aydınlık

olsa da Fas tarzı lambalar açıktı ve gerçek alevler gibi titreşerek yanıyordu. En azından bu cumartesi sabahı kalabalık değildi. Oliver'la ikimiz son zamanlarda buraya sık gelir olmuştuk. O her zaman ekstra köpüklü chai latte sipariş ediyordu. Bugün ilk defa her zamanki kahvem yerine Americano denedim. Farkın ne olduğundan emin değildim.

"Telefon falan bekliyor gibisin," dedi Oliver. "*Dünyadan Julie'ye.* Orada mısın?"

Birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım ve kendime geldim. "Pardon. Bir an dalıp gitmişim. Ne konuşuyorduk?"

Oliver derin bir nefes verdi. "Mezuniyet."

"Doğru. Ne olmuş?"

"Gerçekten dinlemiyormuşsun," dedi iç çekerek. "Birkaç hafta sonraya, hatırladın mı? Kep ve cüppe? Vitamin C şarkısı gibi hani? Bana bunun çok erken yaşandığını söyle."

"Galiba. Stres yapmamaya çalışıyorum."

"Cidden ama," dedi sızlanarak. "Keşke işleri çözecek bir ayımız daha olsaydı. Sonrasında ne yapacağını biliyor musun ki?"

Bildiğimi sanıyordum. Her şeyi planladığımı sanıyordum. Yaşamak istediğim evden alacağım farklı yazma derslerine kadar. Fakat bağlantımızı mahvettikten sonra okula odaklanmak zor olmuştu, o yüzden final notlarım şu anda birer soru işaretinden ibarettiler. Her nedense Reed henüz bana kabul mektubumu göndermemişti. Bu da yetmezmiş gibi hâlâ yazı örneğimi bitirmemiştim, o yüzden belki de yazma kariyeri benim için muhtemel bile değildi. Bunun için ne kadar çaba harcarsam harcayayım, bir şeyleri ne kadar planlamaya çalışırsam çalışayım hiçbir şey gerçekleşmiyor gibiydi.

Hâlâ dumanı tüten fincanıma baktım. "Henüz değil."

"Şeye gideceğini sanıyordum," dedi Oliver. "Reed, değil mi? Şimdiye kadar onlardan haber almışsındır."

Haklıydı, almış olmalıydım. Neden beni habersiz bıraktıklarını bilmiyordum. Ya başvurumu yanlış falan gönderdiysem? Ya da belki teknik bir hata olmuş ve başvurum onlara hiç ulaş-

mamıştır ama böyle bir durumda Reed böyle bir şeyi bana bildirirdi, değil mi? Kayıt ofisindeki birisini mi arasaydım? Her sabah posta kutusunu ve e-postalarımı kontrol ediyordum ama onlardan gelen hiçbir şey yoktu. Bunu Oliver'a söyleyemeyecek kadar utanıyordum. Bu planları özel tutmalıydım, böylelikle onları değiştirmek zorunda kaldığımda kendimi açıklamama gerek olmazdı.

Neden herkes üniversiteye gitme konusunda bu kadar kendisini kaptırıyordu ki? Zaten günümüz ekonomisinde Edebiyat diploması hiç kullanışlı da değildi. Neden kendim yapabiliyorken yazmak için kendimi bir yığın borca gömecektim ki? Yani en büyük yazarların bazıları üniversiteye hiç gitmemişti. Hemingway, Twain, Angelou – daha sayabilirdim. Kuşkusuz, onların koşulları benimkinden farklıydı ve uzun zaman önceydi ama yine de üzerinde durulacak bir şeydi bu. Elbette kabul edildiğim zaman düşüncelerim muhtemelen değişecekti ama öğrenmeye başladığım kadarıyla her zaman en kötüsü için plan yapmalıydın. "Aslında, buralarda kalmayı düşünüyorum," dedim gelişigüzel bir tavırla ve kahvemi yudumladım.

"Buralarda, yani *Central Washington*'da mı?" diye sordu Oliver tek kaşını kaldırarak. "Ama buradan nefret ediyorsun. Tanıdığım herkesten fazla hem de. Her zaman ilk gidenin sen olacağını söylerdin. Yani, Central kötü bir okul değil ama kimsenin ilk tercihi değil. Söylemedi deme. O okula gidersin çünkü evine yakındır." Oliver etrafımıza bakıp biraz masaya doğru eğildi ve fısıldadı. "Bu..." Yutkundu. "*Bekleme listesine* alındığın için mi?"

"Ne? Tabii ki hayır."

Gözleri kocaman açıldı. "*Ret* mi edildin?"

"*Hayır* ve bunu sorman kabalık," dedim savunmacı bir şekilde. "Belki de fikrimi değiştirdim. Buna hakkım var. Yani sen de Central'a gideceksin, değil mi?"

"Evet ama ben buralıyım. O yüzden bu farklı. Hepimizin yaptığı bu."

"Yani burada kalıyorsun çünkü *öylesine*?"

Oliver omzunu silkti. "Hemen hemen. Ellensburg olayı bu. Sen anlamazsın. Sen" –elleriyle havada büyük bir kavis çizdi– "*Seattlelısın.*" Lattesinden bir yudum alıp geri bıraktı. "Sen bizim için neredeyse bir uzaylısın."

"Burada gerçekten de öyle hissediyorum."

"O zaman seni tutan ne? Buraya katlanamadığın aşikâr ama bunun için seni suçlamıyorum. Hep gitmeye hazır görünüyordun. Bunun için garsonluk gibi bir iş yapman gerekse bile. Yani Sam'i bile ikna ettin..." Kendini orada durdurdu.

Bakışlarımı aşağı çevirdim çünkü onun gözlerimin içine bakıp belki de haklı olduğunu görmesini istemiyordum. Ayrılmak istememe sebeplerimden birisinin de belki Sam olduğunu. Bunlar ne de olsa bir zamanlar *bizim* planlarımızdı. Portland'a beraber taşınmak, bir ev bulmak, para biriktirmek için ihtiyacımız olan her çeşit yarı zamanlı işe girmek. O bir yerlerde müziğini çalacaktı, bense yazacak yerler bulacaktım ama artık o burada değildi. O yüzden her şeyi yalnız çözmem gerekiyordu.

Masaya baktım. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var..."

"Evet, anlıyorum," dedi Oliver. Masanın üzerinden koluma uzandı. "Dinle, en azından burada yanında ben varım. Belki beraber ders alırız. Kopya çekecek birilerine ihtiyacım olacak."

"Her zaman nerede ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun."

Gülümseyerek arkasına yaslandı. "İnsanlarla aram iyidir."

Bunu duymazdan gelerek kahvemi yudumladım.

İçeceklerimizi bitirdik. Öğlen vardiyama gitmek için kalkmam gerekiyordu.

Sandalyemi ittim. "Benimle yürümek ister miydin?"

Oliver telefonuna baktı. "İsterdim ama birisiyle buluşuyorum."

Ona bir bakış attım. "Öyle mi? Kiminle?"

Tereddüt etti. "Jay."

Ona farklı bir bakış attım.

"Bu bakış da ne demek?"

"Hiçbir şey."

"İyi."

Havayı kokladım. "Bu yüzden mi parfüm sıktın?"

"Bilesin diye söylüyorum, ben her zaman parfüm sıkarım," dedi Oliver kollarını kavuşturarak.

"Evet ama son zamanlarda daha çok fark etmeye başlamıştım," dedim.

"İşe falan geç kalmadın mı sen?"

Giderken gülümsemeden edemedim ama onu fısıldamadan da bırakmadım. "Bu gömlek de yeni mi?"

"Lütfen git."

Ona göz kırptım. "Bu akşam bana her şeyi anlat."

Kitapçıya girer girmez Tristan'ı gördüm. Daha önce görmediğim bir posteri tutturmaya çalışırken merdivenin üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. Aynı vardiyada çalışmayalı uzun zaman olmuştu. Bay Lee hafta sonu için kasaba dışına çıkmıştı, o yüzden o yokken dükkâna beraber bakmamızı istemişti.

Postere baktım. "Bu da kim?"

"*Uzay Ninjaları* üçüncü ciltten General Griz," dedi Tristan. "Bir klasik."

"Bir çeşit tavşana benziyor."

"Mutasyona uğramış tavşan," diye düzeltti beni. "Laboratuvar deneyinden."

"Ters giden bir deney mi?"

"Evet, okudun mu?"

"Sadece çılgın bir tahmin."

Tristan neredeyse tökezleyerek merdivenden indi ve gergince gülerek geçiştirdi. Bir elini saçından geçirdi ve gömleğinin tozunu silkeledi.

Eşyalarımı tezgâhın üstüne koydum. Kasanın yanında bir tepsi flama, resimli oyun kartı, çıkartma ve birkaç da isim etiketi vardı. Tristan'a döndüm. "Bunlar kitap kulübü için mi?"

"Aslında hayır, *Uzay Ninjaları* etkinliği için," dedi odadaki

diğer posterleri de işaret ederek. "Tanıtımı üzerine çalışıyorum. Dükkânımızı bölgesel buluşma yeri yaptım da daha yeni."

"Bu inanılmaz! Bir sürü insan geliyor olmalı."

"Şey, şimdiye kadar sadece sekiz kişi kayıt yaptı," diye itiraf etti. "Ve çoğu da okuldan arkadaşlar."

"O kadar da kötü değil. Eminim daha fazla kişi gelecektir."

"Bilimkurguya pek meraklı olmadığını biliyorum ama yakında *Uzay Ninjaları 4* filminin gösterimi için parti veriyoruz," dedi. "İstersen gelebilirsin. Seni e-posta listesine ekleyebilirim."

"Zaten neden o listede değilim ki?"

Tristan kızardı. "Sana linkini yollarım."

Saçımı toplayarak tezgâhın arkasına geçtim ve kasayı açtım. Daha önce görmediğim bir kutu kitap ayracı vardı. Bir göz attım. "Tristan, bunlar da nereden geldi?"

Tristan geldi ve tezgâhın üzerine eğildi. "Ah, şey, okuldaki fotoğraf odasında ben yaptım. Üzerinde dükkânın açılış kapanış saatleri ve konumu var. Bir şey aldıklarında müşterilere veriyoruz." Resmi işaret etti. "Bu Bay Lee. Gözlüğünü görüyor musun?"

"Bay Lee gözlük takmıyor ki," dedim.

"Biliyorum. Bence ona bayağı yakışıyor."

Kutuyu bir kenara koyarken kahkaha attık. "Biliyor musun, burayı gerçekten değiştiriyorsun, Tristan."

"Teşekkürler. Kitaplar öyle diyor. En azından Bay Lee'ye göre."

Dükkâna göz attığımda onun tüm kişisel dokunuşlarını fark ettim. Posterler, kitap ayraçları, Bay Lee'nin bir üst sıraya taşıdığı bilimkurgu bölümündeki koleksiyon parçaları. Tristan dükkânın web sitesini bile yeniden tasarlamış, yönettiği tüm sosyal medya hesaplarını ona bağlamıştı. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama yaratıcılığını biraz kıskanıyordum. Her zaman tuttuğunu koparırdı o. Belki ben de yaratıcı fikirler bulmalıydım. Dükkâna kendi kişiliğimi işlemeli ve Bay Lee'ye biraz daha yardımcı olmalıydım. İşe koyulurken bunu düşündüm.

Tristan tezgâhın orada takılarak tepsideki bir şeyleri düzen-

ledi. Onu birkaç kez bana bakarken yakaladığımda bir şeyler demek istediği hissine kapıldım.

Bir müddet sonra Tristan dikkatimi çekmek için öksürdü. "Ee, şey, yarın hâlâ geliyor musun?"

Ona baktım. "Yarın ne var ki?"

"Film festivali."

Şaşkınlık dolu bir ses koyuvermemek için kendimi tuttum. "Ah, doğru. Tabii ki."

"Sana festivalden sonraki parti için bileklik de aldım," dedi Tristan başının arkasını kaşıyarak. "Herkese açık olmayan bir şey, dediler. Herkes bunun için mesaj atıp duruyor ama sadece bir tane fazladan bileklik alabildim ve senin olmasını istedim."

Ona gülümsedim. "Çok tatlısın ama bu hakkı benim için kullanmak zorunda hissetme kendini. Özellikle de bu kadar çok insan gitmek istiyorsa."

"Hayır. Yani, demek istediğim seninle gitmek istiyorum."

"Ah..."

"Gelirsen bu benim için çok anlamlı olur," dedi Tristan ve elini saçlarından geçirirken yanakları kızardı. "Yemek, müzik ve bir sürü insan olacak. Biraz şık bir etkinlik ama istemiyorsan süslenmek zorunda değilsin. Yani ben takım elbise giyiyor olacağım çünkü annem çoktan benim için bir tane almış ve diğer film yapımcılarından bazıları da giyebilir ama sen yani ne istiyorsan onu giyebilirsin."

Festivalden sonra parti mi? Bundan daha önce bahsetmemişti. Filmini izleyip sonrasında onu tebrik edip evime dönerim diye düşünmüştüm. Şimdi birdenbire yemek, müzik ve giyinip kuşanmış insanlar mı çıkmıştı? Tristan'ın bunu anlatma şekli benim başta kabul ettiğimden daha büyük bir sorumlulukmuş gibi geliyordu kulağa. Neredeyse bir randevu gibi bir şeydi. Belki de üzerine fazla düşünüyordum ama kesinlikle bir randevuya hazır değildim. *Sam ne düşünürdü?* Cebimdeki telefonumu hissettim ve Sam'in nasıl hissedebileceğini hayal ettim.

"Geliyorsun, değil mi?" diye sordu Tristan.

Gözlerine bakamayarak dudağımı ısırdım. Bunu yapmak bana acı veriyordu ama belki de doğru zaman değildi. "Özür dilerim, Tristan ama artık gelebileceğimi sanmıyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ah, sorun değil. Tamamen anlıyorum," dedi kendisini gülümsemeye zorlarken. "Sanırım, belki bir dahaki sefere falan."

Tepsisini alıp tek kelime etmeden arka odaya götürürken orada dikildim. Belki de festivali fazla *abartıyordum*. Son dakikada iptal ettiğim için kendimi çok kötü hissetmiştim ama Sam'le bağlantım çoktan kopmaya başlamıştı. Bu yüzden daha fazla risk alamazdım.

Sam'le en son konuştuğumdan bu yana çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Onun sesini tekrar duymaktan başka bir şeye odaklanmak ya da düşünmek zordu. Eve döndüğümde, her zaman elimin altında bulundurduğum CD'yi dinledim ve o, odamda gitarını çalıyormuş gibi davrandım. Bunu her gün yapıyor, müziğinin odamı sanki o yine hayattaymış gibi doldurmasına izin veriyordum. Bu kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. On dört şarkı vardı ve onları kaç kez dinlediğimi dahi unutmuştum. Üçüncü parça benim favorimdi. Sam'in parçalarından biriydi, Fleetwood Mac'in Nicks dönemini andıran bir rock balad şarkısıydı ve Sam'in melodiyi mırıldanan sesini duyabiliyordum. Sözleri yoktu çünkü şarkı tamamlanmamıştı. Sam sözleri onunla birlikte yazmama yardım etmemi istemişti. Günün birinde harika bir şarkı yazarı ikilisi olabilirmişiz gibi davranırdık. Carole King ve Gerry Goffin gibi. Bir keresinde ona sözlerin mi yoksa melodinin mi önce geldiğini sordum ve Sam, *"Her zaman melodi,"* diye cevap verdi. Buna katılmıyordum ama bence ilişkimiz bu yüzden yürüyordu. Biz bir şarkının iki parçasıydık. O *müzikti ve ben kelimelerdim.*

Odasında yerde uzanmış tavana bakıyordum, defter kâğıtları her yere saçılmıştı. Sam yanımda bağdaş kurmuş, kucağında gitarıyla oturuyordu.

"Tekrar çal onu..." dedim.

Sam gitarının tellerine vurarak odayı melodiyle doldurdu.

Gözlerimi kapadım ve dinledim.

Gitar durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Şşş. İlham gelmesini bekliyorum," dedim gözlerimi açmadan.

"Uyumak sana ilham mı veriyor?"

"Uyumuyorum... Düşünüyorum!"

"Anladım..." Kafamda görseller dans ederken Sam çalmaya devam etti. Sonsuz mavi gökyüzü, el ele tutuşan bir çift, pencereden düşen kiraz çiçekleri. Oturdum ve bu şeylerin bazılarını hızlıca not aldım.

Sam'e baktım. "Hikâye ne hakkında olsun?"

"Nasıl yani? Şarkı yazıyoruz biz."

"Her şarkı bir hikâye anlatır, Sam."

Başını kaşıdı. "Sadece kafiyeli olması gerektiğini düşünmüştüm."

"Şarkılar bundan daha fazlasını yapar," dedim. "Sana bir şeyler hissettirmeleri gerekir. Peki biz ne tür bir duyguyu amaçlıyoruz? Ne hakkında bu şarkı?"

Sam bunu düşündü. "Aşk, sanırım?"

"Bu çok belirsiz, Sam."

"Çoğu şarkı öyle değil midir zaten?"

"İyi olanlar değil!"

Sam sızlanarak halının üstüne devrildi. "Sen bir şey bulamaz mısın? Yazar olan sensin. Bunda daha iyisin! Bu yüzden senin yardımını istedim."

Geçen gün çekmecelerimi karıştırmış ve defterimi bulmuştum. İçinde aylar önce yazdığım birkaç dize vardı. Verandadaki konuşmamızdan sonra gecenin geri kalanını tekrar şarkı üzerinde çalışarak geçirmiştim.

Sam'le yakında başka bir telefon görüşmemiz vardı. Onu şaşırtmak için elimden geldiğince çok yazmak istiyordum. Özellikle, bitirilmemiş işler ve dünyada bir iz bırakmakla ilgili olan konuşmamızdan sonra belki bu o olabilirdi. Sam benim için çok şey yapmıştı sonuçta. Bu da benim ona hediyemdi. Telefonu açtığı zaman biraz gergindim. Sam'e şarkıdan bahsettiğimde sözlerini

paylaşmamı istedi. Müzikle kulağa nasıl geleceğine dair bir fikir edinebilmesi için bir noktada ona parçayı çaldım...

"Sesimi yargılama, tamam mı?"

Sam güldü. "Tabii ki yargılamam."

CD odayı onun gitarıyla doldurup yumuşak bir balad çalarken elimden gelenin en iyisini yaparak birazını onun için söyledim.

"Yüzünü görüyorum, orada yıldızlarda...
Gözlerimi kapadığımda değilsin fazla uzakta
Hissediyor musun elimi? Seninkine kenetli
Seni yanımda tutuyorum, her neredeysek...
Ve hâlâ hatırlıyorum, altınla mühürlü
Koşarak geçtiğimiz tarlaları, bırakmayacağım asla
O yüzden unutma beni, sahip olduğumuz o hatıraları
Su ve zaman gibi
Taşlara kazınmışız daimi..."

Müziği kapadım ve tekrar yere oturdum. "Şimdiye kadar sadece bu kadar var. *Biliyorum,* dünyadaki en iyi ses değilim. Sen söyleyince kulağa daha güzel gelecek."

"*Hayır, harikaydı!*" dedi Sam. "Bunu yazdığına inanamıyorum. Çok güzel, Julie."

"Öylesine mi söylüyorsun?" diye sordum. "Bana doğruyu söyleyebilirsin. Kızmayacağım."

"Benim yazabileceğim her şeyden çok daha iyi," dedi.

"Herhalde ama bunu sormuyorum."

Sam güldü ve "Gerçekten ciddiyim," dedi. "Mükemmel. Sözler... Çok... Neydi o kelime? *Manidar.* Sanki arkasında daha fazlası varmış gibi, anlarsın ya."

"Üzerinde çalışılması gereken bir şey var mı? Geri bildirim istiyorum burada."

Sam düşündü. "Bir şeyler eksik olabilir. Belki bir *pre-hook.*"

Bir kâğıt üzerine hızlıca not aldım.

Pre-hook'*un anlamına bak.*

"Bu sadece ilk taslak," dedim ona sözleri tekrar okuyarak. "Bazı değişikler yapacağım ama bence burada hit bir şarkımız var, Sam."

"Keşke doğru olabilseydi," dedi özlemle.

"*Neden olamasın?*" diye fısıldadım.

O konuşmadan önce tanıdık bir sessizlik oldu. "Julie... Nedenini biliyorsun..."

Bunu duymamış gibi yaparak telefonu diğer kulağıma götürdüm. Onun yerine şarkımızın dünyaya yayıldığını hayal ettim. "Sadece düşün," diye devam ettim. "Bir radyo istasyonuna gönderebiliriz ya da internete falan koyabiliriz. İnsanlar bunu dinler, Sam. Sadece paylaşmamız gerek. Birileri şarkıyı çalacak. Onlara diğer bütün müziklerini de gösterebiliriz. Tek yapmamız gereken..."

"Julie," diye durdurdu Sam beni. "Ağzından çıkanı bir duy..."

"Nasıl yani?"

"Neden tekrar şarkım üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu. Ses tonu farklıydı. Sanki sesinde bir sertlik vardı. "Neden yapıyorsun bunu?"

Ne diyeceğimden emin olmayarak deftere baktım. "Bilmiyorum... Yapmamı isteyeceğini düşünmüştüm. Bir süre önce, bir şeyleri tamamlamak istediğini söylemiştin. Arkanda bir şeyler bırakmak istediğini. Düşündüm ki... belki bu şarkı o olabilir ve ben de yazmana yardım edebilirim. Tıpkı söz verdiğim gibi."

İç çekti. "Söyledim sana, Jules... Bunu konuşmamızı istemiyorum. Asla bitirme fırsatımın olmadığı şeyleri," dedi. "Artık bir anlamı yok..."

"Ama bunda büyütülecek ne var? Sadece bir şarkı ve bunu yapmak benim için sorun değil. Öylece duran bir sürü güzel şarkın var. Onları bitirmene yardım edebilirim. Dünyayla paylaşmana yardım edebilirim ve belki biz..."

"*Julie, kes şunu!*" diye kesti beni tekrardan. "*Lütfen.* Bunu yapma..."

"Ne yapıyorum ki?"

Sam derin bir nefes verdi ve sesini yumuşattı. "Dinle... Benim için yapmaya çalıştığın şey için minnettarım. Gerçekten. Ama bunun peşini bırakman gerek, tamam mı? Müziğim üzerinde çalışman ve insanların dinlemesi için dünyayla paylaşman fikri... Benim için çok geç. Ben bunu çoktan kabul ettim. O yüzden bununla zaman harcamayı bırak, tamam mı? Lütfen."

"Bunu yapmak istiyorum ama. Sana yardım etmek istiyorum..."

"*İstememelisin.* Kendi hayatına odaklanman gerek, tamam mı? Her zaman beni düşünmeyi bırakman gerek..."

"*Her* zaman seni düşünmüyorum," diye cevap verdim. *Neden benimle böyle konuşuyordu?* "Kendi hedeflerim ve bitirmem gereken şeyler var. Yazarlık gibi. Kendimi de düşünüyorum."

"Güzel," dedi Sam. "Sevindim. Hayatında başka şeyler olmasına sevindim. Düşüneceğin bir geleceğin olmasına sevindim."

Nutkum tutularak telefonu sımsıkı tuttum. Konuşmanın bu yöne gitmesini hiç beklemiyordum. İyi bir şey yaptığımı sanıyordum. Bunun onu mutlu edeceğini düşünmüştüm. Ne var yani bazen bizi düşünüyorsam? Bunda yanlış olan neydi? Neden eskisi gibi konuşamıyorduk? *Öncesi gibi?* Her şey elimizden alınmadan öncesi. Bunların hiçbirini yüksek sesle dile getirmedim. Bunun benden duymak istediği son şey olduğunu biliyordum.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Görüşmemizin iyice uzadığını hissettim ve ne kadar zamanımız kaldığından emin değildim. Cızırtı gelmesi ihtimaline karşı aramızı daha iyi bir noktada bırakmak istiyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Film festivali yarın akşam. Tristan beni tekrar davet etti ama ona gidemeyeceğimi söyledim."

"Neden?"

"Bilmem. Bunun hakkında konuşma şekli... sanki bir çeşit randevuymuş gibi geldi," dedim. Sam bir şey demeyince, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Sessizlik.

"Bence gitmelisin," dedi.

"Neden?"

"Kulağa eğlenceli geliyor ve Tristan iyi bir çocuk."

"Ama bunu asla yapamam, Sam. Yani, sen hâlâ buradasın ve biz hâlâ iletişimdeyiz."

Genelde böyle duygusal bir şey söylediğimde onun hattın diğer tarafından gülümsediğini ve telefonda bir sıcaklık duyduğumu hissederdim ama şimdi sesi kulağımda âdeta bir ürpertiydi.

"Sen ve ben birlikte olamayız. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum..." diye başladım.

"Kulağa öyle gelmiyor."

Hiçbir şey demedim.

"Senin için endişelenmeye başlıyorum," diye devam etti Sam. "Aralamalarımız ve sebep oldukları şey konusunda endişeliyim. Hayatına devam etmen gerekiyordu ve artık öyle yapıyormuşsun gibi gelmiyor."

"Sam, ben *iyiyim*. Yemin ederim."

"Ama arkadaşının film gösterimine bile gitmiyorsun. Bana bir gün nasıl veda edeceksin?"

"Belki de canım dışarıya çıkmak istemiyordur," dedim. "Ve sana istediğim zaman veda edebilirim."

"O zaman şimdi et."

Kelimeleri aramızda uzun bir süre asılı kaldı. *Bunu bana nasıl söyler?* Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Ona bir şeyler kanıtlamak zorunda olmaktan nefret ediyordum. İçim acıdı. "Şimdi yapamam..."

Sam bilmiş bir şekilde içini çekti. "Peki ne zaman yapacaksın?"

Aramızda uzun bir sessizlik oldu.

"Bence yarın festivale gitmelisin," dedi Sam. "Bence bu ikimiz için de iyi olacak."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum aşırı tepki vermemeye çalışarak. "Bu benim seçimim değil mi? Ya istemiyorsam?"

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," dedi Sam. "Sadece birkaç saat. Neden bu kadar karşısın?"

"Karşıyım demedim."

"O zaman kanıtla ve git."

Sesim keskinleşti. *"Peki.* Gideceğim ve harika zaman geçireceğim!"

"İyi. Umarım geçirirsin."

"Geçireceğim!"

Telefonu kapadık. Hemen Tristan'a mesaj atıp fikrimi değiştirdiğimi haber verdim. Bir saniye sonra heyecan yüklü kelimelerle cevap verdi, bu da içimdeki suçluluk hissini azalttı. Fakat Sam bunu ona yapmamı nasıl isteyebilirdi? İkimize? Neyi kanıtlamamı istediğini anlamıyordum. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım çünkü bu sadece Sam'e haklı olduğunu gösterirdi. Benim için endişelenmesine gerek yoktu.

Keşke aramamız kötü bitmeseydi, özellikle de bu akşam. Yuki'den herkesin yolda olduğunu söyleyen bir mesaj almıştım. Sam için özel bir şey yapmayı planladığımız akşamdı. Fenerleri uçurmak için bizi tarlalara kadar götürmem gerekiyordu. Ertelemelerini istemeyi düşündüm ama o kadar çaba sarf etmişlerdi ki herkesi hayal kırıklığına uğratamazdım. Kendimi toparlamam ve telefon görüşmemizin içimi huzursuz etmesine izin vermemem gerekiyordu. Sam'in söylediklerini düşündüm. Belki de bizim için çok fazla zaman harcıyordum. Bunun yerine kendi hayatıma odaklanmalıydım.

Jay, Oliver'la ön koltukta oturuyordu ve yoldan Mika'yı da aldık. Bu hepimizin ilk kez bir araya gelişiydi. Arka koltukta Yuki ve Rachel arasında sıkışıp kaldım. Jay biraz atıştırmalık getirmişti ve arka koltuğa uzattı. İtiraf etmeliydim ki, herkesi arabada istifi çıkmış şekilde çikolata kaplı bisküvili çubuk yerken görmek beni gülümsetti. Fakat bir kişinin eksikliği gözümden kaçmadı. Jay telefonuyla yolu tarif etti ve yürüme mesafemizi yarıya indirecek farklı bir yol buldu.

Biz oraya vardığımızda güneş gözden kaybolmuş, yerini yıldızlarla dolu engin bir karanlık gökyüzü deryası almıştı. Ormanın içinden yolumuzu bulabilmek için Sam'le geçirdiğimiz o günden

kalan hatıramı kullandım. Özellikle de şimdi hava karanlıkken her şeyi hatırlamama şaşırdım. Yürüyüş boyunca Mika kolunu benim koluma geçirdi. Tarlaların üstünden balık gibi zıplayan arpaların uçlarını gördüğümde herkesi durdurdum.

"Geldik."

Hep beraber manzaraya hayranlık içinde bakarken diğerleri toplu bir şekilde derin bir nefes verdiler.

"Burayı nereden biliyorsun?" diye sordu Rachel.

"Beni bir kere Sam getirmişti." Ona ne zaman getirdiğini söylemedim.

Mükemmel alanı bulana kadar tarlaların içinde ilerledik. Herkes tören için fenerleri hazırlamaya yardım ederken Jay sırt çantasını açtı.

"Bu şeyler nasıl çalışıyordu?" diye sordu Oliver, Rachel gelip kâğıttan fenerleri dağıtırken.

"Mumlardaki sıcak hava yükselmelerini sağlayacak," dedi Yuki bizim içim küçük mumları yakmaya başlarken. "Sadece onları salıvermemiz gerek."

Fenerimin ışık ve sıcaklıkla açılmasını seyrettim. Sanki güneşin bir parçasını ellerimde tutmak gibiydi.

"Bu şeyler *kocaman*," diye güldü Oliver fenerini aşağı yukarı hareket ettirerek.

Etrafımdaki herkese baktım ve yüzlerinin fener ışıklarıyla aydınlandığını, gülümsediklerini, ayakkabılarımıza sürterek salınan çimenleri, yıldızlı ve sonsuz gökyüzünü gördüm ve paylaştığımız bu güzel hatırayı içime çektim. Tarlalara bu kadar erken döneceğimi hiç düşünmemiştim. Özellikle de bütün arkadaşlarımızla.

Yuki'ye döndüm. "Bunun bir mânâsı var mı? Onları birisi için uçurmanın yani."

"Yollarına devam etmelerine izin vermek demek," diye açıkladı Yuki. "Fenerleri serbest bıraktığımızda, onların da serbest kalmalarına yardımcı oluruz. Fenerler onları gitmeleri gereken yere yönlendirecek."

"Ama neden Sam gitmeli?" diye sordum ona. Diğerleri birbirleriyle bakıştı. Bu sorunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark etmemiştim. "Yani demek istediğim... Neden yönlendirilmeleri gerek?"

"Sanırım bizden bunun sorun olmadığını duymaları gerek. Bazen bu zordur, onlar için bile," dedi Yuki. "Bizim rızamıza ihtiyaçları var." Dönerek feneri gökyüzüne doğru kaldırdı. "Unutmayın, bunlar aynı zamanda hatıra fenerleri. Sam'e söylemek istediğiniz son birkaç şey varsa onları şimdi fısıldayın. Fenerler mesajlarınızı ona iletecek."

Yuki meditasyon yapar gibi gözlerini kapadı ve diğerleri onu izleyip taklit ederken fenerine fısıldadı. Mika ve ben diğerlerinin anlayamayacağı bir şekilde birbirimize baktık. Daha sonra, o da gözlerini kapadı ve kendi fenerine bir şeyler fısıldadı. O yüzden Sam'i henüz kaybetmemiş olsam da ben de aynısını yaptım. Şimdilik, en azından. Fırsatım olsaydı ona şimdi söyleyeceğim bir şeyler düşündüm.

Fenerimi kendime çektim ve fısıldadım. "Henüz gitme, Sam. Sadece biraz daha benimle kal."

Fenerini ilk bırakan Yuki oldu. *"Sam'e,"* dedi ve fener ellerinden havaya doğru yükseldi. Diğerleri de birer birer fenerlerini bırakarak onu takip ettiler, *"Sam'e,"* dedi hepsi, ta ki geriye bir tek ben kalana dek.

Fenerimi kaldırdım. *"Sam'e,"* dedim ve ben de bıraktım.

Fakat benim fenerim hareket etmedi. Işığı çok hafifçe yanıp sönerken havada asılı kaldı ve önümde durdu. Avucumun içiyle alttan hafifçe dürttüm ve birkaç saniye yükseldi, daha sonra havada kalmaya devam ederek tekrar alçaldı. "Benimki gitmiyor," dedim diğerleri merakla izlerken. "Bakın." Gülümsemeden ve buna biraz gülmeden duramadım çünkü bence Sam beni duymuştu. Ona ne fısıldadığımı duymuştu ve biraz daha benimle kalmak istiyordu. Daha sonra bir esinti geldi ve feneri tarlalara doğru aşağıya çekmeye başladı. Öne çıktım ve ellerimi tam altında tutmaya çalışarak onu takip ettim. Neden, gerçekten

bilmiyordum. Fener hızlandığında ben de hızlandım. Sonra bir bakmışım, ellerimi uzatmış koşarak onu tarlalardan aşağıya kovalıyordum. Bir şey beni ele geçirdi. *Daha fazla zamana ihtiyacım var. Henüz gitmene izin veremem.* Fakat ben onun ışığına doğru hızlıca tökezlerken fener, rüzgârla kabaran bir geminin yelkeni gibi göğe yükseldi.

"Julie!"

Diğerleri arkamdan bana seslendiler ve onlardan ne kadar uzağa koştuğumu fark ettim ama duramazdım. Sanırım Mika da benimle beraber kovalamış olmalıydı çünkü onun sesi en yakındı ama adımlarım onun için çok hızlı, feneri yakalama azmim çok güçlüydü. Sesleri çok uzaktan gelmeye başlayana kadar tarlalardan aşağıya koşan bir ben kaldım. Tek duyduğum, kendi sıklaşan nefesim ve kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımdı.

Bir rüzgâr daha geldi ve feneri daha da yukarıya kaldırarak dağ çizgisinin ötesine taşıdı ve ben ne kadar koşarsam koşayım gitmeye devam etti. En sonunda o kadar yoruldum ve nefesim o kadar kesildi ki daha fazla koşamaz oldum. O yüzden durdum ve orada dikilerek başımı kaldırıp milyonlarca yıldızdan onu ayırt edemeyecek hâle gelene dek diğerleriyle birlikte gökyüzünde kaybolmasını izledim.

Fener gitmişti. *Onu kaybettim. Seni de kaybedemem. Bir daha olmaz.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÖNCESİ

Gözlerimi kapadığımda ve her şey karardığında onu gördüm. Sam'i. Orada duruyordu. Koyu renk saçlarını alnının üstüne yumuşak bir açıyla bırakmıştı. Beyaz, düğmelenmiş bir gömleğin üzerine papyon takmıştı. Gümüş tepsiler taşıyan garsonların girip çıktığı otelin mutfak kapısının yanına yaslanmıştı. Sakin kalmaya çalışarak yakasını çekiştiriyor ve derin derin nefes alıp veriyordu. Birdenbire ben de oradaydım, elini tuttum ve *"İyi olacak, Sam. Sadece nefes al,"* dedim.

"Belki de gitmeliyiz," dedi.

"Saçmalama. Yakında oraya çıkman gerek."

"Ama yapabilir miyim bilmiyorum."

"Tabii ki yaparsın. Neden bu kadar gerginsin?"

Çatal ve bıçaklar etrafımızdaki tepsilerde şıngırdadı. Misafirlerle dolu bir dans salonunu mutfaktan ayıran bir perdenin arkasında duruyorduk.

Sam, lise üçün bahar döneminde arkadaşı Spencer'ın kuzeninin düğününde konser vermek üzere işe alınmıştı. Sam'e söylemesini istedikleri şarkıların bir listesini vermişlerdi ve o da

haftalardır alıştırma yapıyordu. Bu onun ilk ücretli işiydi ve caymasına izin vermeyecektim.

"Oradaki kimseyi tanımıyorum," dedi.

"Spencer'ı tanıyorsun, beni de. Ben buradayım."

Sam tekrar yakasını çekiştirdi, ben de papyonunun düğümünü gevşeterek daha kolay nefes almasını sağladım. Alnında boncuk boncuk ilk ter damlası belirdi. Saçını yüzünden çektim.

"Ya kimse beğenmezse?" Etrafa bakıp durdu.

"Tabii ki beğenecekler. Yoksa neden seni işe alsınlar ki? Harika iş çıkaracaksın."

"Gerçek bir ses provası bile yapmadık..."

"Bunu milyonlarca kere çalıştın. Harika yapacaksın."

Kulaklıklı birisi perdenin arkasından baktı ve başparmağını havaya kaldırdı. "Gidelim, evlat."

Sam'in elini sıktım. "İyi şanslar. Ben buradayım."

O dışarı çıkınca perdenin arkasından baktım. Bir avizenin altında, her biri düğün konuklarıyla dolup taşan ipek kaplı masalarla çevrili ahşap bir dans pisti vardı. Grubun kurulduğu sahne dans pistine bağlıydı. Sam sahnenin yan tarafından çıktı, gergin görünüyordu. Mikrofona yaklaşıp ayaklığı beceriksizce ayarladığında nefesimi tuttum.

Işıklar karardı, herkes susup seyretmek için sandalyelerini çevirirken sadece sahne göründü. Daha sonra müzik başladı...

Canlı piyano tanıdık bir melodi çalarak salonu doldurdu. Müziği tanımam çok sürmedi. Elton John'dan "Your Song" şarkısıydı. Sam sözleri avucunun içi gibi biliyordu. Buna yüzlerce kez çalışmıştı. Başlangıç için harika bir seçimdi, onun ses erimi için mükemmeldi.

Fakat daha sonra Sam şarkıyı söylemek için ağzını açtı ve sesi titredi. Piyano onu takip etmeye çalışırken kendisini sabit tutmak istermiş gibi mikrofonu kavradı.

Bir terslik vardı. Müzikle eşzamanlı söylemiyordu. Sanki bir iki adım gerideydi. Kalabalık da bunu fark etti. İnsanlar sorunun ne olduğunu merak ederek masalarda fısıldaştı ve etraflarına

bakındılar. Bu, Sam'i daha da gerdi. Daha sonra titreyen sesi kekelemeye dönüştü ve sözleri karıştırmaya başladığında göğsüm sıkıştı. Bunun olmasını izlemeye dayanamıyordum. Keşke onu kurtarmanın bir yolu olsaydı. Keşke durum daha da kötüleşmeden dikkatleri başka yöne çekebilseydim. *Burada dikilip durma. Bir şeyler yap, Julie!*

Ben de topuklularımı çıkarıp perdeden geçtim. Odanın ortasındaki masalardan birisinde Spencer kardeşleriyle birlikte oturuyordu. Oraya doğru ilerledim ve elini tuttum.

"Hey, n'aber?"

"Benimle gel."

"Ha?"

Spencer'ı sandalyesinden kaldırıp herkes bize bakmak üzere başlarını çevirirken onu boş dans pistine götürdüm.

"Iı, ne yapıyoruz?"

"Dans ediyoruz! Sadece bana ayak uydur."

"Aman Tanrım."

Bir elimi Spencer'ın omzuna koydum, duruşumuzu aldık ve vals olduğunu umduğum bir şeye başlarken kalbim küt küt attı. Ne yaptığımız ya da nasıl göründüğümüz konusunda hiçbir fikrimiz yoktu ama herkes bizi izliyordu. Dansımıza başlarken Sam'le göz göze gelmedim. Bunun onu daha fazla gereceğinden korkuyordum. Onun yerine Spencer'ın kolunu kaldırdım ve müziğin ritmine göre beni kendi etrafında döndürmesini sağladım.

Dansımız beklediğimden daha sorunsuz ilerledi. Şarkının bir yerinde Spencer kollarını sırtıma koydu ve beni geriye doğru *yatırarak* etrafımızdaki masalardan tezahürat aldı. Piyanodan mı, Sam'in sesinden mi, adrenalin patlamasından mı, yoksa odanın ilgisinden mi bilmiyorum ama birdenbire kendimizi kaptırdık. Dansımıza devam ederken, kaldırmalar, döndürmeler ve salon boyunca dönüşlerimiz neredeyse kendiliğinden gelişti. Belki bu işte gerçekten iyiydik. Ya da belki de her şeyi kafamda kuruyordum ve izleyen herkese gülünç görünüyorduk. Fakat bunun bir önemi yoktu çünkü Sam'e baktım ve onu ilk kez gülümserken

gördüm. Mikrofon kablosunun izin verdiği ölçüde sahnenin ortasından aşağıya inerken yüzü spot ışıkları altında parladı ve yeni bir özgüvenle nakaratı söylerken bize elini uzattı.

Gitarın peşinden davullar girdiğinde dans pistinin karşısından ona baktım ve aramızda bir kıvılcım çaktığını hissettik. Dans pistinin kenarında kalabalık bir insan topluluğu oluştu. Sonunda birkaçı ileriye atıldı ve dans etmeye başlayarak diğerlerini de yanlarına çekti. Sam'le tekrar birbirimize baktık. *Çünkü bunu biz yapmıştık.* Onun sesi ve benim Spencer'la dansım odanın enerjisini değiştirmişti.

Müzik giderek azalmaya başladığında şarkının bitmek üzere olduğunu hissettim. Ellerimi son kez kaldırdım ve oda aniden kaybolana kadar ışıklar etrafımda fırıl fırıl dönerken dans pistinde dönmeye başladım ve kendimi doğrudan Sam'in kollarında bulduğumda bizi rıhtımın kenarından aşağı, buz gibi suya devirdim.

Uzaktaki havai fişeklerin seslerine doğru gölün yüzeyine çıktığımızda milyonlarca kabarcık çevreme toplandı. 4 Temmuz'dan önceki geceydi. Lise ikiden sonraki yaz. Sam'le gizlice burada buluşmak için plan yapmıştık. *Annem bunu bilseydi beni öldürürdü.*

Suda titredim. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum!"

Sam güldü ve elini başından geçirerek saçlarını geriye doğru taradı. Teni suda parlıyordu. "Daha spontane olmak istediğini söylemiştin!"

"Bunu beklemiyordum!"

Uzakta daha fazla havai fişek patlayarak etrafımızı saran ağaçların tepelerini aydınlattı. Sam sırtüstü döndü ve çıplak göğsünü göstererek geriye doğru yüzmeye başladı. İçgüdüsel olarak ellerimi bedenime götürerek üstümü örttüm.

"Ya biri bizi görürse?"

"Jules... burada başka kimse yok. Sadece sen ve ben."

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Çıplak yüzmeyi mi?"

"Bana meydan okuduğuna inanamıyorum!"

"Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim."

"Sam!"

"Sakin ol. Tamamen çıplak değiliz!"

Sam etrafımda daireler çizip gülerken havai fişekler tekrar patladı.

"Hem bu aklına nereden geldi ki?" diye sordum.

"Bir keresinde bir filmde görmüştüm," dedi. "Gerçekten tatlı, romantik ve kafamdaki her şey gibi görünüyordu."

"Çok klişe."

"En azından hatırlanacak ve anlatılacak komik bir hikâye olacak."

"Bunu kimseye söyleyemeyiz!"

"Tamam, sır olarak saklarız."

Sam bana doğru yüzdü ve birbirimize baktık. Gökyüzünden zaman zaman gelen ışık patlamalarıyla aydınlanan yüzünü inceledim. Bir konuda haklıydı. Şu anda bana nasıl baktığını asla unutabileceğimi sanmıyordum.

"Bunu yaptığımız için kızgın mısın?" diye fısıldadı.

"Hayır. Sadece biraz gerginim." Soğuktan değil ama burada onunla olmanın heyecanından titriyordum.

"Ben de."

Sam gülümsedi ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Daha sonra diğer eliyle nazikçe çenemi kaldırdı ve beni öptü. Etrafımızda patlayan havai fişeklerini dinleyerek gözlerimizi kapadık.

Ağaçların arasından el feneri olabilecek bir ışık demeti parladı, ardından bazı sesler ve patikadan ayak sesleri geldi.

"Birisi geliyor!" dedim nefesim sıkışarak.

"Ne..."

Kendimizi saklamak için suyun altına daldık. Nefesimi tuttum ve kabarcıklar etrafımda dönüp dururken boşluğa atılmış bir taş gibi suyun içinden düşerek kuru beton üzerinde belirdim.

Dışarısı güpegündüzdü. Etrafımda gökdelenler yükselirken yemek arabaları ve kükürt kokusu havayı dolduruyordu. Lise sondan önceki yazdı, New York sokaklarında durmuş omzuma

batan çantayı ayarlarken Sam aniden ortaya çıktı ve bir valizi peşinde sürükleyerek yanımdan geçti.

"Duracak zaman yok! *Gitmemiz gerek!*"

"Bekle biraz."

Sam bir saat kırk iki dakika içinde Japonya'ya gidecekti. Havaalanına giden bir sonraki metro her an gelebilirdi ve bunu kaçırırsa uçağını da kaçırabilirdi. Bütün yazı Osaka'da büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirecekti, o yüzden gitmeden önceki hafta sonu bir veda gezisi planlamıştık.

Sam yol tarifi için telefonuna baktı. "Bu taraftan!"

"Biraz yavaş ol..."

Durmuş trafikte zikzak çizerek ilerledik ve kalabalıkların arasından geçerken rögar kapaklarından püsküren buharlardan ve ara sıra köşedeki satıcıların bana el çantası satmaya çalışmalarından kaçındık. Dar bir merdiven boşluğuna varıp köşeyi döndüğümüzde Sam metal turnikeye çarptı ve hırıltıyla soludu.

"MetroKart'ını kaydırmalısın..." İkimiz için birer kez kaydırdıktan sonra aceleyle başka bir merdivenden indik. Peron ayaklarımın altında gümbürdediğinde tam zamanında yetiştiğimizi anladım. Etrafa bakındım ve tünelden parlayan tren ışıklarını gördüm.

Veda etme vaktimiz geldi. Keşke birlikte birkaç gün daha geçirebilseydik. Keşke ben de onunla gitseydim.

Sam yanağımdan öptü. "Gitmem gerek."

Tren kapıları arkasından açıldı ve insanlar perona doğru akın etti.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Vedalardan nefret ederdim. Özellikle de ona ediyorsam.

"Oraya varır varmaz sana mesaj atarım, tamam mı?"

"Unutma!"

Sam'e çantasını verdim. Beni son bir kez öptü ve içeri girdi.

"Sen farkına bile varmadan geri döneceğim."

"Neden bu kadar uzun sürmek zorunda?"

"Sadece altı hafta ve her gün konuşacağız."

"Bekle..." Kolunu tuttum. "*Beni de götür.*"

Bana gülümsedi. "Gelecek yaz birlikte gidebiliriz. Mezuniyetten sonra."

"Söz mü?"

"Merak etme, hayatımızın geri kalanında her yaz seyahat edeceğiz, tamam mı? Sen ve ben."

"Tamam," dedim. Daha sonra bir şey hatırladım. "Bekle, ceketin!" Kapı kapanmadan vermek için kot ceketini çıkardım ama Sam beni durdurdu.

"Benim için sakla."

Gülümsedim ve kotu göğsüme bastırdım.

"Ben dönene kadar bir sürü şey yazmış olsan iyi olur. Okumak için sabırsızlanıyorum.

"Henüz tek kelime bile yazmadım!"

"Eh, artık ortalarda dolanıp dikkatini dağıtmayacağım."

"Sen dikkatimi dağıtmıyorsun..." diye başladım.

Ama aramızdaki tren kapıları kapandı.

Sam ve ben camdan birbirimize baktık. Sonra cama nefesini üfledi ve bir şeyler yazdı. Kaybolmadan hemen önce harfleri okudum.

S+J

Gülümsedim ve bir elimi cama koydum. Sam de elini benimkinin üstüne koydu. Kalan süre boyunca birbirimize baktık. Keşke aramızdaki bu anı çerçeveleyebilseydim.

İnterkomdan bir ses geldi ve perondakilere sarı çizgilerin arkasında kalmalarını hatırlattı. Sam'i beraberinde götüren tren hareket etmeye başladığında birkaç adım geri çekildim. Orada ceketi sıkıca kavrayarak durdum ve trenin gürültüyle bulanıklaşan bir çizgiye dönüşene kadar hızlanmasını izlerken raylardan gelen hava akımı saçlarımı geriye doğru savurdu.

Sonra arkamdan ışık noktaları belirdi, tavan aniden yükselip serin bir esintiyi davet ederken metroda ateşböcekleri gibi döndü. Arkamı döndüğümde yeraltı peronunun kaybolduğunu, ye-

rini karanlık bir gökyüzünün ve lunaparktan gelen atlıkarınca ışıklarının aldığını gördüm.

İnsanları havaya kaldıran ve onları bir el mikseri gibi döndüren lunapark aletine bakarken ayakkabımın altında çakıllar çıtırdadı.

"Peki ya buna ne dersin?.." diye sordum aleti işaret ederek. "Çok mu korkutucu?"

Sam'in küçük kardeşi James'le el ele tutuşuyordum. Şu anda sadece ikimiz vardık. Bana cevap vermiyordu. Bütün gece benimle konuşmamıştı.

"Onun yerine bir şeyler yemek ister misin? Pamuk şeker alabiliriz."

James bir şey demedi. Yere bakıyordu.

Neden bu kadar sessiz olduğunu bilmiyordum. Bunun onu neşelendireceğini umarak pamuk şeker tezgâhına götürdüm. Daha önce hiç böyle yapmazdı. Onunla her zaman iyi anlaşırdık. Onu bu akşam buraya getirmek benim fikrimdi.

Tezgâhın arkasındaki adam sabırsızlıkla tabelaya hafifçe vurdu.

James'in koluna dokundum. "Hangi rengi istersin?"

Cevap vermedi.

"Sanırım maviyi alacağız," dedim.

James pamuk şekerini kemirdiği sırada lunaparkta Sam'i arayarak dolaştık. Birkaç arkadaşıyla oyun oynamaya gitmişti. Bu zamanı James'le bir bağ kurmak için kullanabileceğimizi düşünmüştüm ama benimle herhangi bir alete binmeyi reddediyordu. İnsanların dönme dolapta savrulmasını izlemek için durduğumuzda en sonunda, "Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Tek kelime etmeden dönme dolaba baktı.

Ona nasıl ulaşacağımdan emin olmayarak kaşlarımı çattım. "Her ne yaptıysam, James, özür dilerim. Benimle konuşmaman beni üzüyor. En azından neyi yanlış yaptığımı söyleyebilir misin?"

James bana ilk kez baktı. "Sam'i bizden alıyorsun."

"Nasıl yani?"

Tekrar dönme dolaba baktı. "Sam'in konuştuğunu duydum. Artık bizimle yaşamak istemediğini söyledi. Sizin bir yere gideceğinizi söyledi." Tekrar bana baktı. "Doğru mu bu?"

Söyleyecek söz bulamadım. Sam geçen hafta mezuniyetten sonra ne yapacağı konusunda ailesiyle tartıştığından bahsetmişti. Benimle Portland'a taşınmak, üniversiteye gitmek yerine müziğinin peşinden gitmek istediği konusunda. Büyük ihtimalle mesele buydu.

"Sam'i sizden asla almam," dedim.

"Yani gitmiyor musunuz?"

Buna nasıl cevap verebilirdim? "Şey, ben üniversiteye gideceğim ve Sam de benimle gelebilir ama bu ikimizin de seni terk edeceği anlamına gelmiyor."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Sam elinde pelüş bir hayvanla geldi.

"Bir kertenkele. Sevimli, değil mi? Şu kovaya atma oyunundan kazanmam çok uzun sürdü. Hileli olduğundan oldukça eminim." Oyuncağı bana verdi. "Senin için kazandım."

"Bu çok hoş."

James'e döndüm ve onun hizasında eğildim. "Kertenkeleleri seversin, değil mi?"

James bir bana, bir kertenkeleye, bir Sam'e, daha sonra tekrar bana baktı. "*Sana* verdi," dedi. Sonra çekip gitti.

"Fazla uzağa gitme!" diye bağırdı Sam. Bana döndü. "Onun için endişelenme. Son zamanlarda hep böyle. Ben onunla sonra ilgilenirim, tamam mı?"

"Tamam..."

"Neşelenmelisin. Lunaparktayız. Bir alete binmek ister misin?"

Etrafıma bakındım. Tüm bu aletler benim için fazla şiddetli görünüyordu. "Belki sadece bir tur dönme dolaba binerim," dedim arkasını işaret ederek.

Dönme dolabın ışıkları şehrin her yerinden görülebiliyordu. Yüz metre yüksekliğindeydi, diğer aletlerden ve Ellensburg'deki neredeyse her binadan çok daha uzundu.

Sam dönüp baktı. "Ah. Şey, yani başka bir şeye binmek istemediğine emin misin?"

"Dönme dolabın nesi var?"

"Hiçbir şey. Sadece biraz yüksek, o kadar."

"Yüksekten korkuyor musun?"

"Ne? Tabii ki hayır."

"O zaman hadi."

Dönme dolabın altında dururken nedense daha uzun görünüyordu. Birine biletlerimizi verdik ve penceresiz gondolumuza girdik. Sam birkaç derin nefes aldı. Birdenbire biraz gerilmişti. Düzeneğin canlandığını duyduğumuzda ve dönme dolabın hareket etmeye başladığını hissettiğimizde Sam elimi tuttu.

"İyi olacak mısın?" diye sordum.

"Evet... Kesinlikle iyiyim..." Biraz gergin bir şekilde güldü.

Biz gökyüzüne doğru yükseldikçe zemin yavaşça kayboldu.

Sam derin bir nefes daha aldı. Elini sıktım.

"Biliyor musun, ben de eskiden yüksekten korkardım," dedim.

"Öyle mi? Peki nasıl atlattın?"

İkinci döngüye girerken gondol sallandı. Sam koltuğunda titredi.

"Önce gözlerini kapamalısın," dedim kendiminkileri kaparken. "Kapalılar mı?"

"Evet."

"Benimkiler de."

"Tamam. Ee, peki sonra?"

"Sonra da başka bir yerdeymişsin gibi davranıyorsun," dedim. "Dünyada sana nerede olduğunu unutturan herhangi bir yer. Gerçek bir yer olmasına bile gerek yok. Kafanda kurduğun bir yer de olabilir."

"Bir hayal gibi mi?"

"Aynen öyle."

Dönme dolap hareket etmeye devam etti ama gözlerim kapalıyken farklı geliyordu.

"Neredesin?" diye sordum.

Sam düşünmek için biraz durdu. "Yeni evdeyim... Seninle yeni taşındığımız... Ve pencerenin hemen dışında bir park var... Ve oturma odasında çalan bir plağımız var... Ve her yerde açılması gereken kutular var..." Elimi sıktı. "Sen neredesin?"

"Sanırım ben de oradayım," diye fısıldadım.

Gülümsediğini hissettim.

"Gözlerimi açmak istemiyorum," dedi Sam.

Ama yolculuk sona ermek üzereydi. *Bunu hissedebiliyordum.* Zamanı durdurmayı ya da en azından yavaşlatmayı umarak gözlerimi daha da sıktım çünkü ben de açmak istemiyordum. Onu kaybetmek istemiyordum. Gözlerimi sıkıca kapamak ve sonsuza dek ikimizin bu hatırasında yaşamak istiyordum. Gözlerimi açıp Sam'siz bir dünya görmek istemiyordum.

Fakat bazen ne kadar uyanmamaya çalışsanız da öylece uyanırdınız.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİ

Evin önünden bir araba geçtiğinde esinti perdeleri dalgalandırdı. Televizyon kapalı bir şekilde oturma odasındaki kanepede uzanıyor, pencereden dışarıyı izliyordum. Ne kadar süredir buradan kalkmamıştım bilmiyordum. Telefonum bütün gün mesajlarla titremişti. Ben de kapamıştım. Bugün pazar akşamıydı, fenerleri bıraktığımız günün ertesiydi. Herkes bana ulaşmaya çalışıyordu ama olanlar yüzünden çok utanıyordum. Hafta sonunun geri kalanında sadece battaniyeme sarılıp yatmak istiyordum. Bunu istemek çok olmasa gerekti. Dünyadan biraz sessizlik. Annem sehpaya biraz önce söndürdüğüm bir mum –vanilya kokusu başımı ağrıtmıştı– ve biraz atıştırmalık meyveyle birlikte artık soğumuş bir fincan çay bırakmıştı.

Evden çıkmadan önce, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," demişti. "Buzdolabında biraz krem peynir var. Fazla kaçırma."

Peyniri birkaç saat önce bitirmiştim. Uykudan yeni uyanmıştım ve tekrar uyuyamıyordum. Pencerenin dışında gökyüzü annemin komodininin üstünde tuttuğu ametistler gibi parlıyordu. Çimlerde fıskiyelerin açıldığını duyduğum sırada perdelerin arasından gökyüzünün çürümüş deri rengine dönüşmesini izli-

yordum. Saat altı gibi kapı çaldı. Bugün misafir beklemiyordum, o yüzden açmakla uğraşmadım ama kapı çalmaya devam etti. Ayağa kalkmayı reddederek yana döndüm. *Beni rahat bırakın.* Daha sonra birisi kapıyı açarken kilit *tık* etti.

Mika salonda belirirken kanepenin kolçağının üzerinden baktım.

Bana baktı. Sesi nazikti. "Selam. Nasıl oldun?"

İçeri nasıl girdiğini merak ederek gözlerimi kırpıştırdım. "Anahtarı ne zaman aldın?"

"Annen bıraktı. Bir ara gelip seni kontrol etmemi söyledi. Sorun değildir umarım."

"Galiba..."

Birkaç gün onunla karşılaşmamayı umuyordum. Dün gece bana neler olduğu hakkında konuşmak istemiyordum. Sanki Sam'miş gibi feneri kovalıyordum. *Neden hiç olmamış gibi davranmıyoruz? Müdahaleyi atlayalım.*

Sehpanın her yerinde halıya da saçılmış ambalaj kâğıtları vardı. "Misafir beklemiyordum. Dağınıklık için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Mika. "Önce aramalıydım." Telefonunu kontrol etti ve bana baktı. "Film festivali başlamak üzere, biliyorsun. Neden hâlâ giyinmedin?"

"Çünkü gitmiyorum."

"Neden?"

"Hiç havamda değilim," dedim. Ne ima ettiğimi anlamasını umarak battaniyeyi başımın üstüme çektim.

"Bunu Tristan'a gerçekten yapacak mısın?" diye sordu Mika. Orada durup uyuyormuş gibi yapmamı izledi. "Muhtemelen seni bekliyordur. Telefonunu hiç kontrol ettin mi?"

"Önemli değil. Anlayışla karşılayacaktır."

"Yani bütün gece kanepede yatacak mısın?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Bence cidden gitmelisin. Bir söz verdin."

"Tristan'a hiçbir şey için söz vermedim."

Mika başını iki yana salladı. "Tristan'a değil..." dedi. "Sam'e."

Birbirimize baktık. Onunla son telefon görüşmemden bahsediyordu. Bunun hakkında konuşmak için henüz çok vaktimiz olmamıştı. Mika'nın dün gece tarlaya giderken konuyu açmak istediğini görebiliyordum ama yalnız kalacak vakti bulamamıştık. Ben cevap vermeyince Mika kanepenin etrafından dolaştı ve bana bakacak şekilde sehpanın üzerine oturdu. Elime dokundu. "Julie. Buraya seni kontrol etmeye gelmedim, tamam mı? Festivale gittiğinden emin olmak için geldim."

"Neden gitmemi bu kadar çok istiyorsun ki?"

"Çünkü Sam haklı. Bu senin için iyi olur."

Neden herkes benim için neyin iyi olduğunu bildiğini düşünüyor? Peki ya benim ne düşündüğüm ne olacak?

"Söyledim ya, hiç havamda değilim," dedim tekrar. Battaniyemi tekrar çektim ve başımı geriye yasladım.

Mika yanıma diz çöktü. "Julie, zor zamanlar geçirdiğini ve bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama Sam'e onsuz da iyi olacağını göstermen gerek. Festivale gitmen gerek. O yüzden sen gidene kadar buradan ayrılmıyorum."

Gözlerinin içine baktım ve ciddi olduğunu gördüm. Tabii ki ciddiydi. Mesele Sam'le ilgiliydi.

"Ve unutma, senin için birini yumrukladım," dedi Mika. "Birden fazla kez. Bana bir iyilik borçlusun."

Sızlandım çünkü haklıydı, ona borçluydum. "*Peki.* Gideceğim."

Bir dakika sonra odamdaydım, Mika hazırlanmama yardım ediyordu. Ne giysem diye dolabımı karıştırmak yanlış geliyordu, bu yüzden Mika benim için bir elbise seçti. Birkaç yıl önce teyzemin düğününde giydiğim düz kırmızı elbiseydi. Mika arkamda durup saçlarımı düzleştirirken ben masanın aynasında kendime baktım. İkimiz de fazla konuşmadık. Bir şeyi kanıtlamak için neden bu festivale gitmem gerektiğinden emin değildim ama bunu sorgulamamaya karar verdim. Mika beni bunu

yapmaya zorladığı için hâlâ üzgün olsam da onu izlemek aklıma bazı hatıraları getirdi.

"Saçımı en son ne zaman yaptığını hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Elbette hatırlıyorum. O ezik dans içindi."

"Oldukça ezikti."

Lise üçün kış balosuydu. Bu sefer ben Sam'e gitmeyi teklif etmiştim. Tema ünlü çiftlerdi ama biz de dahil olmak üzere kimse giyinmemişti. Bir grup sarhoş son sınıf öğrencisi country şarkılarının remikslerini isteyip duruyordu, biz de erken ayrılmıştık. O akşamdan tek güzel hatıram, danstan önce Mika'nın elinde makyaj çantası ve saç maşasıyla bir iyilik perisi gibi kapımda belirmesiydi. Üçümüz geceyi oturma odamda pizza yiyerek bitirmiştik. Şimdi tekrar hatırlıyorum da, belki de her şeye rağmen eğlenceli bir geceydi.

Fakat bu gecenin böyle bitmeyeceğini biliyordum çünkü her şey yanlıştı. *Sam burada değildi.* Ben başka biriyle birlikte olacaktım. Mika'nın beni bunu yapmaya neden zorladığını anlamıyordum. Aynadan ona baktım. "Neden bunun tuhaf olduğunu düşünen tek kişi benim?" diye sordum sonunda.

"Tek sen değilsin," dedi bana bakmadan. "Bence de tuhaf."

"O zaman neden bana bunu yaptırıyorsun?"

Mika saçımı taradı. "Çünkü bunu Sam istedi. Ölen insanlardan çok sık istek almıyoruz. Eğer yapabiliyorsak, buna saygı göstermenin önemli olduğunu düşünüyorum."

Hiç böyle düşünmemiştim. Belki de Sam'in öldüğünü düşünmekten hoşlanmadığım içindi. Kelimenin sadece kendisi bile ürpermeme neden oldu. Mika bu konuda nasıl bu kadar kolay konuşuyordu anlamıyordum. Sam'in onun oturma odasında duran vitrindeki fotoğrafını düşündüm. "Bu kültürel bir şey mi? Her zaman ölülere böyle saygı göstermek yani."

"Öyle de denilebilir," dedi. "Bu aynı zamanda bir aile meselesi. Kuzen meselesi. Yani, onun için son bir şey yapabileceksen, neden yapmayasın?"

"Sanırım..."

"Ama anlıyorum," dedi tarağı bırakarak. "Bu garip bir istek. Özellikle de senin için. Ama aynı zamanda küçük bir istek. Çok fazla bir şey istediğini sanmıyorum."

Bunu düşündüm. "Galiba haklısın."

Mika aynadan bana bakarak saçlarımı kulaklarımın arkasına aldı. "Ve dün geceden sonra, bence bunu kendin için yapmalısın." Gözlerine bakamayarak bakışlarımı yere indirdim. "Sonsuza kadar Sam'e tutunamazsın, Julie," diye fısıldadı. "Onun da devam etmesine izin vermen gerek. Bu senin için iyi değil ve onun için de iyi olup olmadığını bilemiyorum."

Mika saçımı bitirince telefonumu kontrol ettim. Yediye çeyrek vardı. Şimdi evden çıkmazsam Tristan'ın gösterimini tamamen kaçırabilirdim. Mika giyinmeme yardım etti ve aceleyle aşağı indik.

"Seninle oraya kadar yürümemi istemediğinden emin misin?" diye sordu Mika kapıda ayakkabılarımızı giyerken. Onun evi festivalin yapıldığı üniversitenin tam tersi yöndeydi. Gittiğimden emin olmak istediğini biliyordum ama endişelenmesine gerek yoktu. Bu sefer caymayacaktım. Sam'e verdiğim sözü tutacaktım. Sonuçta bu benim kararım olmalıydı.

"İyi olacağım," dedim. "Beklemene gerek yok."

Beni takip etmesin diye önce Mika'nın eve gitmesini sağladım. Tüm mumların söndüğünden emin olduktan sonra evden aceleyle çıktım. Kapıyı kilitlerken yan komşumuz Dan'in çimleri aşarak bana doğru geldiğini ve elinde bir şey salladığını gördüm.

"Bazı postalar yanlış teslim edilmiş," dedi. Bana bir yığın zarf uzattı. "Geçen gün uğradım ama kapıya kimse bakmadı."

"Ah... teşekkür ederim."

O gider gitmez, zarfları annem için mutfak masasına bırakmaya içeri girdim ama sonra bir şey hatırladım. Daha sonra kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama merakıma yenik düştüm. Kalbim küt küt atarken mektupları karıştırdım.

İşte buradaydı. Yığının en dibindeydi. REED KOLEJİ ismi beyaz bir zarf üzerine kırmızı harflerle yazılmıştı. Bunca ay bekledikten sonra sonunda ellerimdeydi. *Karar mektubu.* Geç kaldığımı biliyordum ama tam önümdeydi ve cevaplarını öğrenmek zorundaydım. Mektubu yırtarken ellerim titredi ve yazanı okudum.

Sayın Julie Clarke,

Reed Üniversitesi'ne kaydolmaya gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz. Kabul Komitesi başvurunuzu dikkatlice değerlendirdi ve üzülerek bildirmek isteriz ki size giriş sınıfına kabulü teklif edemeye—

Cümleyi bitirmeden göğsüm sıkıştı.

Bu bir ret.

Bir yanlışlık olup olmadığını görmek için mektubu tekrar okudum ama yok. *Beni reddettiler.* Öylece mi? Bunca ay bekledikten sonra sonuç bu muydu? Düşmemek için tezgâhın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Bu kadar geç gelmesine şaşmamalıydı. Anlamalıydım. Okuldakiler kendi sonuçlarını haftalar önce öğrenmişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Bunca zamandır asla bir seçenek bile olmayan bir şey için planlar yapıyordum. Tüm o makalelerin hepsi zaman kaybıydı ve üzerinde çalıştığım o aptal yazı örneği de öyle. Bunu kendime neden yapıyordum? Sırf sonunda altüst olsun diye bir şeylere çok fazla emek sarf ediyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum çünkü bir sonraki görüşmemiz birkaç gün sonraya kadar değildi ama yine de telefonumu çıkarıp Sam'i aradım. Açması uzun zaman aldı ama eninde sonunda açtı.

Bir şeylerin ters gittiğini anlaması için bir şey söylememe gerek yoktu. Nefes alıp verişimden anlayabildi. "Julie. Sorun ne?"

"Reddedildim!"

"Nasıl yani? Neyden reddedildin?"

"Reed Üniversitesi'nden! Mektubu şimdi aldım."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim! Elimde."

Sam bir an sessizleşti. "Jules, çok üzgünüm... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Odada volta atarken kalbim hızla çarpıyordu. "Ne yapmam gerek? Gerçekten kabul edileceğimi düşünmüştüm, Sam. Reddedilmeyi beklemiyordum. Ben gerçekten düşünmüştüm ki..."

"Nefes al," dedi Sam. "Geçti. Bu, dünyanın sonu değil. Bir okuldan sadece bir ret. Reed'i unut. Onların kaybı."

"Ama gerçekten kabul edileceğimi düşünmüştüm..."

"Biliyorum," dedi Sam. "Ama iyi olacaksın, tamam mı? Reed'in onayına ihtiyacın yok. Nereye gidersen git kaderinde harika şeyler yapmak var. Biliyorum bunu."

Bunu kavramak için çabalarken elimdeki mektubu sıktım. "Her şey çok anlamsız geliyor... Onca emek boşaydı yani. Şu an planlarımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Belki de düşündüğüm kadar iyi değilimdir. Belki de sadece vazgeçmeliyimdir."

"Sen tanıdığım en yetenekli insansın, Julie ve inanılmaz bir yazarsın. Eğer Reed bunu fark edememişse seni hak etmiyor demektir," dedi Sam. "Sen sadece..."

Hattan cızırtı geldi.

"Sam. Ne dedin?"

Daha fazla cızırtı.

"Julie?"

"Sam! Beni duyabiliyor musun?"

Cızırtıdan başka bir şey yoktu ve sonra onun sesi geldi. Kısa bir süreliğine.

"Her şey yoluna girecek."

"Sam!"

Arama sona erdi.

Kendime hâkim olmaya çalışarak mutfakta tek başıma dur-

dum çünkü panik yapacak vaktim yoktu. Zaten inanılmaz derecede geç kalmıştım. Hâlâ festivale gitmem gerekiyordu. Gidip iyi vakit geçirmem ve Sam de dahil olmak üzere herkese iyi olduğumu, bir sorunum olmadığını ve her şeyin yoluna gireceğini kanıtlamam gerekiyordu. Her ne kadar bunların artık doğru olup olmadığını bilmesem bile.

ON ALTINCI BÖLÜM

Evden çıkarken gözyaşlarımı tuttum. Mika'nın benim için yaptığı makyajı mahvedip de festivale yüzümden rimel aka aka dikkatleri üzerime çekerek giremezdim. Neyse ki topuklu ayakkabı giymemeye karar vermiştim çünkü üniversiteye zamanında yetişmek için koşmam gerekiyordu. Projektörden yayılan ışık huzmeleri gökyüzünde kesişip açılıyordu. Canlı müzik ve kalabalığın sesini duyana kadar ışığı takip ettim. Festivali bulmak uzun sürmedi. Görmemek imkânsızdı. Meydandan birbirine ışık şeritleriyle bağlanmış düzinelerce beyaz çadır yükseliyordu. Kadife bir ip içeri girmemi engelledi. Girişteki altın yelekli bir adam biletimi istedi. Biletimi uzattım ve ipin ötesine geçip parlak smokinler ve kokteyl elbiseleriyle dolu bir kalabalığa girerken kendimi toparladım.

Mika'nın beni bu gece giydirmesine sevinmiştim. Sanki bir televizyon ekranındaki ödül törenine adım atmış gibiydim. Çadırların arasında çimleri örten kırmızı halılar seriliydi. İpek kaplı bir masanın arkasındaki biri bana gülümsedi ve elime bir program verdi. Göz gezdirdim. Ana filmler oditoryumda sergileniyordu ama dışarıdaki daha büyük çadırların bazılarında daha

küçük, öğrenci yapımı filmler gösteriliyordu. 23 numaralı çadırı bulana kadar sağa sola bakarak aceleyle kırmızı halıda ilerledim. Programa göre Tristan'ın filmi yirmi dakika önce başlamış olmalıydı ama çadırın aralığından girdiğimde ekran kapalıydı ve herkes oturmuş sohbet ediyordu. Siyah gömlekli ve kulaklıklı birkaç adam yanımdan geçtiğinde ve Tristan'dan bir iz bulamadığımda teknik sorunlar yaşandığını fark ettim. *Çok şükür.* Alnımı sildim ve oturacak yer aradım. İlk iki sıra hemen hemen doluydu ama geri kalanı tamamen boştu. Büyük bir katılım yok gibiydi. Onu desteklemeye geldiğime memnun olmuştum. Seyirciler arasında belki on beş kişi falan vardı. Program, ana salonda aynı anda oynayan başka bir filmi gösteriyordu. Sanırım herkes oradaydı.

Arkada birkaç boş sıra vardı ama yalnız gelmiş gibi görünmek istemiyordum. Sondan ikinci sırada kıvırcık gri saçlı, koyu renk deri ceketli, ortada tek başına oturan yaşlı bir beyefendi vardı. Gözlüğünün camları renkliydi. Aramızda boş bir koltuk bırakarak onun yanına oturmaya karar verdim.

Beş dakika daha geçti ama film başlamadı. Seyirci huzursuzlanmaya başladı. Birkaç kişi kalkıp gitti. Adama dönüp, "Affedersiniz, efendim, filmin ne zaman başlayacağını söylediler mi?" diye sordum.

"Yakında," dedi. "Ama bu yarım saat önceydi."

"Anlıyorum." Kaşlarımı çatıp programı tekrar kontrol ettim.

"Endişelenme. Bu sektörde normaldir. Her şey geç kalır. Yani tam zamanında geldiğinizi söyleyebilirsin."

"Film sektöründe mi çalışıyorsunuz?"

Adam sırıttı. "Hayır, ondan uzak duruyorum. Buraya sadece müzikal için geldim."

"Müzikal?"

"Belgesel," dedi beni bilgilendirmek için. "Bu filmin Screaming Trees hakkında olduğunu biliyorsun, değil mi? Rock grubu."

"Kim olduklarını biliyorum," dedim belki de biraz fazla savunmacı bir şekilde.

Gülümsedi. "Yanlış gösterime girmiş olabileceğini düşündüm. Tecrübelerime göre, senin yaşındaki çoğu insan onları hiç duymamış."

Küçümseyici davranıp davranmadığını anlayamadım. "Bu gece sadece bu filmi izlemeye geldiğimi bilmenizi isterim," dedim.

"Cidden mi?" Gerçekten şaşırmış görünerek yanağını kaşıdı. "Gerçek bir hayran olmalısın."

"Tabii ki öyleyim."

"Grubu nereden öğrendin, sormamın sakıncası yoksa?"

"Erkek arkadaşım. Beni o tanıştırdı. Müzikleri hakkında her şeyi biliyor."

"Öyle mi? Peki nerede o?"

"O..." Ne söyleyeceğimden emin olmadan sessiz kaldım. "Gelemedi."

"Ah, çok yazık olmuş."

Sam hakkında daha fazla şey söylemek istedim ama vakit yoktu çünkü ışıklar karardı ve herkes önüne bakarak koltuklarında hareket etti. Çadır sessizleşti ve film başladığında nefesimi tuttum.

Yavaş yavaş birinin arabasının ön camından eski bir kasabanın sokak manzarası görünürken bir motorun sesi siyah bir perdenin üzerinde gümbürdedi. Kot kollu bir el araba teybini çevirerek müziği açtı. Gitarın çaldığını fark ettiğim gibi bir şok dalgası tenim boyunca fırlayarak kollarımdaki tüyleri diken diken yaptı. "Dollar Bill" şarkısı Sam'in en sevdiğiydi, imzalatmak için yağmurda beklediğimiz albümden bir parçaydı. Film bir sonraki sahneye geçerken Sam'i tekrar aklıma getiren başka bir şarkıyla sarsıldım. Daha sonra bir tane daha. Buraya Screaming Trees üzerine bir belgesel izlemek için geldiğimi biliyordum ama hayatımızın son üç yılının özel bir müzik listesini dinlemeye hazır değildim.

Fakat şarkılarda farklı bir şey vardı. Yavaşlatılmış, bozulmuş ve elektrikli enstrümanlarla falan yeniden düzenlenmiş gibiler-

di. Daha önce hiç duymadığım yeni versiyonları gibiydi. Müziğe eşlik eden bir dizi konser klibi, grubun ev videoları ve üyelerin televizyon röportajları ekranda bir görünüp bir kayboldu, tüm bunlar dalgalanan su ve yanıp sönen trafik ışıklarının videolarının üzerine bindirilmişti. Neredeyse aynı anda iki film yansıtılıyor gibiydi. Zamanla ışıklandırma dramatik bir şekilde değişti ve puslu rüya efekti yaratmak için yoğunlaşarak gözlerimi kısmama neden oldu. Yirmi dakika geçti ve hâlâ filmin ne hakkında olduğunu anlamamıştım. Sahneler rasgele ve karmakarışık görünüyordu, sadece şarkılarla birbirlerine bağlanmışlardı. Her şeyin bir araya getirilme şekliyle ilgili hipnotize edici bir şey vardı ve neredeyse bir noktada içim geçti. Müzik kısılarak bittiğinde ve ekran karardığında daha fazlasını bekledim ama sonra alkış seslerini duydum ve bittiğini fark ettim.

Işıklar yanarken yanımdaki adam "Evet, bu... *ilginçti,*" dedi. Ayağa kalktı ve ceketinin fermuarını çekti. "Geldiğime sevindim." Alaycı mı olduğunu merak ettim.

Etrafta Tristan'ı aradım. Ayağa kalkıp yürüyen çok insan vardı, ben de kalktım. Onu bulmak için koridora girdiğimde beklemediğim birine rastladım.

"Bay Lee? Buradasınız."

"Sen de öyle..." Elinde bir bardak şarap tutuyordu ve ön cebindeki mor çiçek dışında her zamanki kahverengi süet ceketini giyiyordu. Çiçek, tıpkı çadırı süsleyen buketlerdekilere benziyordu.

"Geleceğinizi bilmiyordum," dedim.

"Her zaman çalışanlarımı desteklerim." Başını yukarı aşağı salladı ve havaya kadeh kaldırdı. "Sonuçta biz bir aileyiz."

Buna gülümsedim. "Doğru. Aile gibiyiz."

"Tristan seni gördüğüne sevinecek. Onunla konuşma fırsatın oldu mu?"

"Şu an onu bulmaya çalışıyorum."

"Ah, etrafta koşturup işleri düzene sokmaya çalışıyor," diye açıkladı Bay Lee, o da etrafına bakınarak. "Bir sonraki çadırda çevre edinmeye çalışıyor olabilir."

"Belki de oraya bakmalıyım," dedim. "Sonrasındaki partide görüşür müyüz?"

Bay Lee gözlerini kıstı. "Sonrasındaki parti mi? Tristan bana bundan hiç bahsetmedi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Belki benim de bundan bahsetmemem gerekiyordu.* "Sanırım sadece film yapımcıları ve davetli misafirler için," dedim.

"Öyle mi? Yiyecek de olacak mı?"

"Galiba."

Bay Lee havayı kokluyor. "Mühürlenmiş ördek..." dedi kendi kendine. "Sanırım bu... *sonrasındaki partiye* gitmeliyim."

"Ah, galiba bilete ihtiyacınız var."

Bay Lee bana muzip bir bakış attı.

Gülümsedim ve *"Orada görüşürüz,"* diye fısıldadım.

Tristan'ı aramaya geri dönerken Bay Lee'yi şarabını tazelemeye bıraktım. Ama arayışım uzun sürmedi çünkü beni o buldu.

Gözlerim irileşti. "Tristan... Şu hâline bak!"

Tristan dikleşerek onu incelememe izin verdi – üzerinde saten yakalı, içine kasıtlı olarak iki düğmesi açık bırakılmış beyaz bir ipek gömlek giydiği özel dikim lacivert bir takım elbise vardı. Saçları geriye doğru taranmış, daha önce hiç görmediğim bir şekle sokmuştu ve parfümü çok hoştu.

"İnanılmaz görünüyorsun!"

"Aman Tanrım, kes şunu," dedi sağ elinde tuttuğu gül kadar kızarırken. "Annem giydirdi."

"Kusursuz bir zevki var. Böyle dediğimi söyle ona."

Tristan gülümsedi. "Ee, film hakkında ne düşündün?"

"Ah. Hâlâ üzerine düşünüyorum. Bunun bir belgesel olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyle."

"Ama hepsi müzikti ve kimse konuşmuyordu."

"Evet, *deneysel* belgesel," diye açıkladı.

"Anladım. O hâlde, bayıldım."

"Çok sevindim! Anlamak için birden fazla kez izlemek zo-

runda olduğun bir şey olması gerek," dedi Tristan. "Deneysel filmler öyledir." Saatine baktı. "Ah, gitmeliyiz."

"Partiye mi?"

"Hayır. İzlemeni istediğim başka bir film daha var." Tristan elimi tuttu ve beni çadırdan çıkardı. "Bayılacaksın."

"*Uzay Ninjaları* mı?"

"Keşke."

"Gül ne için?"

"Ah, senin için," dedi yine kızararak. "Annemin fikriydi ama istemiyorsan almak zorunda değilsin."

Gülümsedim ve gülü aldım.

Yer gösteren görevli Tristan'ı tanıdı ve bizi sıranın önüne götürdü. Oditoryumun "ayrılmış" sırasındaki koltuklara oturduk. Biraz özel hissetmekten kendimi alamadım. Tristan bana film hakkında hiçbir şey söylememişti, o yüzden oyuncular yabancı bir dil konuşup bana Fransızcamın ne kadar kötü olduğunu hatırlatınca hazırlıksız yakalandım. Hikâye bir teslimat kamyonunun fırına giderken yolda bir tümseğe takılıp sürücü fark etmeden pencereden dışarıya tek bir bageti fırlatmasıyla başladı. Filmin geri kalanı kayıp bageti ve Paris sokaklarında yaptığı yolculuğu takip etti. Diğer bagetler ahşap raflara yerleştirilip sevgi dolu aileler tarafından eve götürülürken yalnız baget eziliyor, yerden alınıyor, tekrar bırakılıyor, kuşlar tarafından hırpalanıyor, tekmeleniyor, bir fulara dolaşıyor ve mucizevi bir şekilde fırının ön basamaklarına düşmeden önce şehir boyunca misket limonu yeşili bir Vespa tarafından sürükleniyordu. Ancak fırıncı dışarı çıkıp onu bulmadan önce yağmur yağmaya başlayarak bageti ıslatıyor ve caddeden aşağı, kanalizasyona doğru akan ıslak kırıntılara dönüştürüyordu.

Ekran karardığında Tristan gözyaşlarımı silmem için bana mendilini uzattı. "Ağladığıma inanamıyorum!" Kulağa ne kadar aptalca gelse de kendimi eve güvenli bir şekilde dönmekten başka bir şey istemeyen o bagette görmüştüm. Bu yüzden mi Sam'e tutunuyordum? Eskisi gibi olmamızı istiyordum. Etrafa bir göz

attım ve tüm seyircilerin hıçkırarak ağladığını gördüm. Tristan'a döndüm. "Neden bana izletmek için bu filmi seçtin?"

"Filmi internette okudum ve seni düşündüm," dedi. "Beğendin mi?"

"Yani beğendim ama çok yürek parçalayıcı."

"Aynen öyle. Seni üzeceğini biliyordum. Tıpkı bir filmden istediğini söylediğin gibi."

"Ne zaman söyledim bunu?"

"Tanıştığımız hafta," dedi. "Sana ne tür filmleri sevdiğini sormuştum ve sen de seni ağlatan filmler demiştim. Daha önce hiç ağlamadığın gibi ağlamak istediğini söylemiştin. Hatırlamıyor musun?"

Düşündüm. Tam da benim söyleyeceğim bir şeye benziyordu.

"Bunu çok düşündüm," dedi Tristan. "Birinin buna neden isteyerek maruz kalmak isteyeceğini merak ettim. Sanırım çözdüm. Bir şeyler *hissetmek* istiyorsun. Anlamlı ve yoğun bir şeyler. O şeyi kalbinde ve karnında hissetmek istiyorsun. Etkilenmek istiyorsun. Bir şeyi önemsemek ya da âşık olmak, anlıyor musun? Ve *gerçek* bir his bırakmasını. Ve farklı. Ve heyecan verici." Tristan siyah ekrana baktı. "Bence bu film bunu kendi çapında yapıyor. Seni bir ekmek için ağlatıyor. Bunu daha önce hiç hissetmedin. Özgün bir şey. İnsana kendini... *canlı* hissettiriyor." Bir sonraki gösterim için koltukları temizlemek ve düzenlemek üzere bir görevli geldi. Tristan tekrar saatini kontrol etti. "Hadi gidelim. Görmeni istediğim daha çok şey var."

Partiden önce araya iki tane kısa film sıkıştırdık. Biri romantik komediydi ve diğeri ise aksiyon doluydu. Saat on gibi, kalabalığı orkestranın çaldığı ana çadıra doğru takip ettik. İçeri girmeden önce Tristan bileğime özel bir bileklik bağladı. Yüzlerce insan etrafta dikilip sosyalleşirken bir şampanya kulesi, gümüş tepsiler dolusu ordövrlerin yanında köpürüyordu. Bay Lee'nin içeri girmeyi başardığını fark ettim. Onu şampanya ve kızarmış ördekle bir masada gördüm. Bana gülümsedi. Ona bilmiş bilmiş göz kırptım.

Kalabalık biraz bunaltıcıydı ama Tristan yanımdan hiç ayrılmadı. Beni çadırda dolaştırıp Washington'daki diğer diğer film yapımcıları, yazarlar ve üniversite öğrencileriyle tanıştırırken bana verdiği güle tutundum.

"Birisi seninle tanışmak istiyor," dedi beni çadırın diğer tarafına doğru çekerek.

Gözlerimi kıstım. "Kim benimle tanışmak ister ki?"

Çadırın köşesinde elinde bir kadeh beyaz şarapla duran, şal desenli kravat takmış bir adam vardı.

"Bu, Profesör Guildford," diye tanıttı Tristan. "Filmimi seçen yönetim kurulu üyelerinden birisi. Ayrıca burada profesör."

"Sonunda tanıştığımıza sevindim, Julie." Bana elini uzattı.

"Ben de," dedim kibarca. "Ama benim kim olduğumu nereden biliyorsunuz?

Güldü. "Profesör Clarke'ın kızısın, değil mi?" diye sordu. "Senin hakkında çok şey anlatıyor. Yetenekli bir yazar olduğunu söylüyor."

"En iyisidir!" diye araya girdi Tristan.

"Fena değilimdir," dedim biraz utanarak.

"Alçakgönüllülük gerçek bir yazarın özelliklerinden biridir," dedi Profesör Guilford.

"Ah, o en tanıdığım en alçakgönüllü insan," diye ekledi Tristan.

Kolunu dürttüm. "Tristan."

"Tristan son sınıf öğrencisi olduğunu söyledi. Üniversiteye nereye gideceğini biliyor musun?"

Ret mektubumu hatırladım ve birdenbire sohbetten kaybolabilmeyi diledim. "Ah, henüz karar vermedim," demeyi başardım gelişigüzel bir tavırla. "Ama Central Washington benim için hâlâ bir seçenek." Şu anda tek seçeneğim olduğunu söylemedim.

"Ah, gerçekten mi?"

"*Gerçekten mi?*" diye tekrarladı Tristan.

"Fiyatı uygun ve annem de burada." Gerçekten düşünebildiğim tek şey bu olmuştu.

"Harika." Profesör Guildford kocaman gülümsedi. "Yani öğrencim olabilirsin. Yaratıcı yazarlığı sevdiğini duydum. Film ve televizyon için yazmayı düşündün mü hiç?"

"Hayır, düşünmedim ama bu kulağa gerçekten ilginç geliyor," dedim.

"Birkaç yılda bir senaryo yazma dersi veriyorum. Bir sonraki güz döneminde olacak."

"Öyle mi?"

"Genelde üst sınıflar için," dedi sırıtarak. "Ama daha önce istisnalar yaptım."

"Aman Tanrım, bu inanılmaz olurdu," dedim neredeyse nefesim kesilerek. "Böyle derslerin olduğunu hiç bilmiyordum. Başka ne veriyorsunuz?"

Tristan konuşabilmemiz için bizi biraz yalnız bıraktı. Öğrencilerinin üzerinde çalıştığı bazı projeler hakkında inanılmaz bir sohbet ettik. Anlaşılan birçok öğrencisi sektördeki bağlantıları sayesinde yazları büyük televizyon stüdyolarındaki yazar odalarında staj yapıyordu. Böyle fırsatların ünlü yapımcıların oğulları ve kızları için ayrıldığını düşünürdüm hep. Bu, okul için umutlanmamı sağladı. Belki ben de yapabilirdim. Belki de en nihayetinde Reed'e ihtiyacım yoktu. Konuşmanın sonunda Profesör Guilford, diğer yaratıcı fırsatlar hakkında konuşmak için önümüzdeki birkaç hafta içinde beni annemle beraber öğle yemeğine davet etti. E-posta adreslerimizi aldıktan sonra ona her şeyi anlatmak için Tristan'ı buldum.

"Tristan, bizi tanıştırmana çok sevindim!" dedim hâlâ gülümseyerek.

"Evet, süper birisi, değil mi?" dedi Tristan, bana bir kadeh köpüklü elma şarabı uzatarak. "Burada okula gitme ihtimalin olduğuna çok sevindim. Hâlâ takılabiliriz. Yani, eğer benimle takılmak için çok havalı olmadıysan, biliyorsun işte *liselilerle*. Belki birlikte bir proje üzerinde çalışabiliriz."

"Bu harika bir fikir. Yapmalıyız!"

"Eminim harika bir film yazarı olursun," dedi.

"Umarım haklısındır," dedim.

Gecenin geri kalanı harika geçti. Tristan'ın belgeselde birlikte çalıştığı diğer arkadaşlarıyla tanıştım ve onları Mark Lanegan ve Screaming Trees hakkındaki bilgilerimle etkiledim. Çikolata kaplı çilek yedik ve çekilişe katıldık. Tristan yerel sinemada geçen altı bilet kazandı. Arkadaşlarından biri havalı bir kamera kazandı. Hepsi etrafında toplandı ve sırayla hayranlıkla kameraya baktılar. Sonra içlerinden biri bir şeyler fısıldadı.

"Onu gördün mü? Burada olduğuna inanamıyorum, kanka."

Başları ileri geri etrafa bakındı ama kime baktıklarını anlayamadım. Sonra Tristan, *"Filmden sonra bana başını salladı. Sanırım yönetmeni olduğumu biliyordu,"* diye fısıldadı.

"Ne? Ve sen de oraya gidip hiçbir şey söylemedin mi?"

"Yanına yaklaşılmasından nefret ettiğini duydum," dedi Tristan.

Kafamı onların gizli gruplarına soktum. "Kimden bahsediyorsunuz, çocuklar?"

Herkes bana baktı. Tristan çenesiyle sağıma doğru işaret etti. "Orada. Gözlüklü olan."

Arkamı dönüp baktım. "Renkli camlı gözlük mü?" Tristan'ın filmi sırasında yanında oturduğum adamdı bu. "Ah, onunla daha önce konuştum. Gerçekten çok hoş birisiydi."

Tristan'ın gözleri kocaman açıldı. "Ne demek onunla *konuştun*?"

"Gösteriminizde onun yanına oturdum," dedim. "Başlamadan önce sohbet ettik. Büyütülecek bir şey falan değildi. Çoğunlukla onu görmezden geldim."

"Julie... Bana onun kim olduğunu bildiğini söyle?"

"Belli ki bilmiyorum, Tristan."

"O, Marcus Graham," diye fısıldadı Tristan gergin bir şekilde. "Grubun eski menajerlerinden biri. Mark Lanegan ve Connor kardeşlerin eski arkadaşları. Başarılarının büyük bir parçası o. Ünlü sayılır."

"Ve gidiyor!" diye bağırdı arkadaşı.

Döndüğümde, kolunun çadırın arka kısmındaki bir aralıktan kaybolduğunu gördüm. Onun kim olduğunu nasıl anlayamamıştım? Gruba olan ilgimi bu kadar merak etmesine şaşmamalıydı. Gitmesini izlerken aklıma ani bir düşünce geldi. Onunla konuşmalıydım. Bu benim tek şansımdı.

Tristan'ı arkadaşlarıyla bıraktım ve onu bulmak için çadırdan aceleyle çıktım. Çadırın dışarıdan gelen bu kadar sesi engellemesi inanılmazdı. Akşamki havanın yerini soğuk bir geceye bırakması içimi ürperterek kulaklarımı tıkadı.

"Bekleyin!" diye bağırdım arkasından.

Adam durdu. Arkasını dönerek sesi aradı. Burada sadece ikimiz vardık. Gözlüğünü yüzünde ayarladı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ne söyleyeceğimi düşünmek bir saniyemi aldı. "Özür dilerim! Sizi daha önce tanımadığım için."

"Merak etme," dedi kıkırdayarak. "Son olmayacaksın."

"Erkek arkadaşım. Sizinle tanışmayı çok isterdi. Gerçekten büyük bir hayran," dedim. "Adı Sam."

"Ondan bahsetmiştin. Ne yazık ki gelemedi," dedi gitmek için dönerek.

Öne çıktım. "O da bir müzisyen," diye devam ettim. "Gitar çalıyor ve hatta kendi müziğini yazıyor. Siz ona gerçekten ilham verdiniz."

"Bu çok güzel, evlat."

Çantama uzandım. "Bende onun CD'lerinden biri var," dedim. "Eğer dinlerseniz bu çok anlamlı olur." CD'yi bulduğumda ona uzattım. "Bazı şarkılar daha bitmedi ama o gerçekten yetenekli."

Adam ellerini kaldırdı. "Üzgünüm, evlat ama sanatçı istemeden verilen müzikleri almama kuralım var. Sektör politikası."

CD'yi daha da uzatarak bir adım attım. "Lütfen, sadece dinleyin. Bu onun için çok anlamlı olur."

Elini havada salladı. "Yapamam dedim. Üzgünüm."

"Lütfen..."

"Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler," dedi kesin bir tavırla ve uzaklaştı.

Gecenin soğuğu içimi titretirken kolum havada asılı durdum ve bütün vücudumun titremeye başladığını hissettim.

Bu şansın elimden kayıp gitmesine izin veremezdim. Onu durdurmak zorundaydım. Bunu Sam için yapmalıydım ama adam sonsuza dek çekip gitmek üzereydi.

"Öldü!" dedim nefes nefese. Kelimeler boğazımı parçalayarak çıktı. "O öldü!" Tam olarak ne söylediğimi fark ettiğimde kendimi kontrol edemedim. "Bu yüzden gelemedi. Bu yüzden burada değil. Çünkü o öldü. Birkaç hafta önce öldü..."

Boğazım şişerken gözlerim doldu. Böyle bir şey söylediğimi duymayalı uzun zaman olmuştu. Belki de inanmayı bıraktığım içindi.

Adam yürümeyi bıraktı. Arkasını döndü ve bana baktı. Bir şey söylemeden önce bir sessizlik oluştu. "Adı Sam'di, değil mi?"

Ellerimle yanaklarımı silip ağlamamı durdurmaya çalışarak sessizce başımla onayladım.

"Ve gitar mı çalıyordu?"

"Evet," dedim çatlak bir sesle.

Elini uzatarak bana doğru yürüdü. "Tamam o zaman. Bir dinleyeyim."

"Çok teşekkür ederim."

Ona CD'yi verdim ama elimden alamadı. Tutuşum çok güçlüydü.

O da bana baktı. "Bir sorun mu var?"

"Ben... elimdeki tek kopyanın bu olduğunu fark ettim," dedim. "Elimde pek fazla eşyası kalmadı."

CD'yi bıraktı. "Bak ne diyeceğim, neden bunu bana e-posta ile göndermiyorsun?" diye önerdi. "Bu şekilde, onu kaybetmem ve sana cevap verebilirim." Cüzdanını çıkardı ve bana kartını verdi. "Kendine iyi bak."

Otoparkta kayboluşunu izledim. İçeri geri dönmedim. CD'yi sıkıca kavramıştım. Bunu bile bırakamamıştım, Aptal bir CD'yi. Tıpkı fener gibi. Her şeyi bırakmak istemiştim ama bunu bile bırakamıyordum. Sam'i nasıl bırakabilirdim ki?

Yerde bir şey vardı. Aşağıya baktım. Bu, Tristan'ın gülüydü. Düşürdüğümü fark etmemiştim bile.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Masayı kurarken odayı bir piyano sesi doldurdu. Masa örtüsünü düzelterek uygun porselen tabakları yerleştirdim ve bir mum yaktım. Karton kutular ayaklarımın dibinde yan yana duruyordu. Boşaltmaya devam ederken bir tanesini tezgâha kaldırdım. İple bağlanmış bir çatal bıçak takımı, kahve fincanları ve tahta kaşıklar. Bir noktada, müzik ben farkına varmadan Yiruma'nın "Kiss the Rain" şarkısına dönüştü. Şarkı, baharda kil çatılara yumuşakça düşen su damlalarına benziyordu. Çekmece koluna dokunduğumda arkamda birinin olduğunu *hissettim*. Tanıdık eller belimde hareket etti ve onlardan gelen sıcaklık beni durdurdu. Sonra gözlerimi kaparken boynuma bir öpücük kondu...

"Biraz ara vermeye ne dersin?" diye fısıldadı Sam.

Yeni evimize daha yeni taşınmıştık. Döşeme tahtaları gıcırdıyordu ve demir borular tavanda yılan gibi kıvrılıyordu. Tam da hayal ettiğimiz gibiydi. Ev döşenmemişti, biraz yıpranmıştı ve birtakım tadilatlara ihtiyacı vardı ama potansiyelle dolup taşıyordu. Tıpkı bizim gibi.

Ellerine dokundum. "Sam, daha yeni başladık ve yapacak çok şey var."

Sam beni yine boynumdan öptü. "Acele etmemekte yanlış bir şey yok..."

Müzik çalmaya devam etti. Pencerelerin dışında bulutlardan başka bir şey yoktu, sanki gökyüzünde asılıydık.

Arkamı döndüm ve onu doya doya seyrettim – saçlarından bir ton daha açık gözler, nazikçe gülümseyen ince dudaklar. Kendime engel olamıyordum. Her detayı hatırlayabileyim diye yüzüne dokunmak için ellerimi kaldırdım. Tenimizin zıtlığına, altın rengi yanaklarının üstündeki soluk parmaklarıma baktım. Yumuşak saçlarından elimi geçirdiğimde beni daha uzun bir öpücük için çekti ve zihnim bizim dışımızdaki her şeyi sildi.

Sam uzaklaştığında ellerimi tuttu. "Ee, ev hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülümsemeden edemedim. "Mükemmel."

Sam gözleri fikirlerle parlarken etrafına bakındı. "Biliyorum. Sadece biraz işi var, hepsi o kadar."

Bütün zeminde hâlâ açılmayı bekleyen kutular vardı. Mutfağı oluşturan küçük alanda, su ısıtıcısı ocaktaki çaydanlığın yanında sessizce kaynıyordu. Zencefil ve limon otunun sıcak kokusunu fark ettim. Bir iki saat içinde akşam yemeği için bir şeyler hazırlayabilirdim. Dışarıda yemek pahalı olduğu için market alışverişi yapacaktık ve zaten evde pişirilmiş yemeği tercih ediyorduk.

Piyano sesi aniden tekleyince düşüncelerim bölündü. Sonra pikabımız bir anda durdu.

Sam kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu daha sonra düzeltebilirim..."

Beni dairenin diğer tarafına, oturma odasına doğru çekerken güldüm.

"Burası da oturma odası," dedi ve elini savurarak onu hayata geçirdi. "Şuraya bir kanepe ve küçük bir sehpa koyar, belki de duvara bir tablo asarız."

Odanın diğer tarafını gösterdim. "Kanepenin oraya konması gerekmiyor mu?"

Sam oraya baktı ve kaşlarını çatarak, "Daha da iyi," dedi. "İyi bir gözün olduğunu biliyordum."

Odanın etrafında dönüp yeni evimizi hayal ettiği sırada her şeyi incelerken onu izledim. "Yazman için buraya, duvara doğru bir masa koyabiliriz. Kutular dolusu kitap getirdiğin için sana bir kitaplık yapabilirim. Tam şuraya koyabiliriz ve biraz da bitkiye ihtiyacımız olacak..."

Heyecanı bulaşıcıydı. Ben de her şeyi görmeden edemiyordum. Üstünü boyayabileceğimiz boş bir tuvaldi burası. Hikâyemizin yeni bir başlangıcı. Beyaz bir sayfa şansı. Evi düzenledikten sonra iş arayacaktık. Biraz para biriktirmeye başlayacaktık. Yazmaya odaklanacaktım ve sonbaharda Reed Üniversitesi'ne tekrar başvuracaktım.

Sam ellerimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Bunu sevdin yani, değil mi?"

"Tahmin edebileceğinden daha fazla," dedim ona gülümseyerek. Odaya göz gezdirdim. "Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Tıpkı hep planladığımız gibi."

Sam beni yanağımdan öptü. "Biliyorsun, Jules, her zaman her detayı planlayamazsın. Hazır olamadığımız şeyler her zaman olacak," dedi. "Bazen ânı yaşamalısın. Hayatın seni şaşırtmasına izin vermelisin."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece düşündüm.

"Dinle," dedi Sam gözleri parlayarak. "Bu gece dışarı çıkmaya ne dersin? Müziğin olduğu bir yere. Şık bir yer olmak zorunda değil. Küçük bir şey alıp paylaşırız. Şu bedava ekmek veren yerlerden birini buluruz yani."

"Ama açmamız gereken çok koli var," diye hatırlattım.

"Merak etme. Bunun için dünya kadar vaktimiz var."

Dünya kadar vaktimiz... Pencereden içeri bir esinti girip tenimin üzerinde dolaşırken kelimeler kafamda yankılandı. Kapının üstündeki saate baktım. Daha önce orada olduğunu fark etmemiştim. Akrep ve yelkovan yoktu. Dışarıda hâlâ parıldayan bu-

lutlardan başka bir şey yoktu. Şimdi düşünüyordum da, güneş ne kadar zamandır batıyordu?

"Bir sorun mu var?" Sam'in sesi beni tekrar ona çekti.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır. Yani, sanmıyorum."

"O zaman dışarı çıkmaya ne dersin?"

Bunu düşünerek dudaklarımı büzdüm. "Buradaki ilk gecemiz. Belki de bunu kutlamalıyız."

"Mükemmel."

"Yeter ki önce kolilerden *bazılarını* açalım," diye ekledim.

"Anlaştık." Sam beni yine yanağımdan öptü ve yerden bir koli aldı. "Bu nereye gidiyor?"

"Yatak odası ama kırılabilir. Yani dikkatli ol."

"Dikkatli benim göbek adım."

O yavaşça uzaklaşıp koridorda kaybolurken ona bir bakış attım.

O gittikten sonra oturma odasını tekrar tarayıp neye başlayacağıma karar verdim. Köşede pencereden gelen ışıkla aydınlanan küçük bir kutu vardı. Nedense diğerleri gibi işaretlenmemişti. Sam etiketlemeyi unutmuş olmalıydı. Tezgâha getirip ilk önce bu kutuyu açtım. Sam'in eşyaları rasgele içine atılmıştı. Birkaç tişörtünü çıkarıp masanın üzerine katladım. Burada başka şeyler de vardı. Birkaç plak, bazı fotoğraflar, bir sürü doğum günü kartı, mektuplar ve kaskatı kesilmemi sağlayan başka bir şey. Bana verdiği kitap desteklerinden biri. Bir süre, masaya koyduğum diğer şeylerle birlikte ona baktım. Hepsinin bir arada olması tanıdık geldi. Bir yapbozun parçaları gibi. Onları tekrar gözden geçirirken, parçalar bir araya geldi ve görüntü bana bir tuğla gibi çarptı. *Bu mümkün değil, değil mi?* Bu kutuda başka bir şey olmalıydı. Ne olduğunu bilmek için bakmama gerek bile yoktu. Yavaşça kutunun içine uzandım ve çıkardım.

Sam'in kot ceketi. Uzunca bir süre ona baktım. Bu haftalar önce attığım kutunun içindeydi.

Orada durmuş, elimi ceketin üzerinde gezdirirken plak aniden canlanarak beni yerimde zıplattı. Daha önce çalmayan, bana

tanıdık gelmeyen bir şarkı çalıyordu. Tiz bir ses çıkarmaya ve sesi yükselmeye başladığında fişini çekmek için acele ettim. İğneyi kayıttan kaldırır kaldırmaz oda sessizleşirken arkamda mumların söndüğünü hissettim. Güneş ışığı pencerelerden çekilerek evi kararttı. Arkamı döndüğümde masanın temizlendiğini gördüm. Odaya baktığımda, Sam'in eşyalarının olduğu da dahil olmak üzere kutular da aniden kaybolmuştu. Ev bomboştu. Her şey nereye gitmişti?

"Sam?"

Birkaç kere seslendim ama cevap vermedi. Hâlâ burada mıydı? Onu aramak için yatak odasına gittim. Koridor bir şekilde hatırladığımdan daha uzundu ve yürüdükçe daha da uzuyor gibiydi. Nedense iki tarafımda da kapı yoktu, sadece koridorun en sonunda bir tane vardı. Çıkartmalarla kaplıydı, tıpkı Sam'in evdeki yatak odasının kapısındaki gibi. Kapı tokmağına dokundum ve çevirmeden önce derin bir nefes aldım. Ben açarken birkaç yaprak koridora sürüklendi, ardından tanıdık bir esinti geldi.

Dışarı çıktığımda uzun otlar ayakkabımın altında ezildi ve kendimi tarlaların ortasında buldum. Havayı soluyarak arpa kokusunu aldım. Bu yerde farklı bir şeyler vardı. Hava kapalıydı ve altımda garip bir titreşim hissediyordum. Kuvvetli bir rüzgâr çimlerin uçlarını bükerek neredeyse onları kırıyordu. Cırcır böceği sesi yoktu, sadece dünyanın derinliklerinden büyüyerek gelen bir gürleme vardı. Daha fazla bulut yığılınca, yağmurun ilk damlalarının üzerime düştüğünü hissettim. Uzakta, dağların tepesinde şimşekler çaktı. Bir fırtına yaklaşıyordu ve belli ki tek başıma yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Sam artık burada değil. Belki de hiç değildi.

Eskiden hayallerimin içinde yaşardım. Geleceği planlamak için kafamın içinde saatlerimi harcardım; kendimi on yıl sonra, üniversiteyi bitirmiş, şehirde bir evde yaşıyor ve geçinmek için yazıyorken hayal ederdim. Hayatımın geri kalanının ayrıntılarını hayal ederdim – mutfağımda bulunacak aletler, yayımlayacağım

hikâyelerin başlıkları, seyahat edeceğim yerler, yanımda kimlerin olacağı. Fakat daha sonra postayla reddedilirdiniz, sizin için her şey demek olan o kişiyi kaybederdiniz ve kendinizi gidecek hiçbir yer olmadan en başta bulurdunuz. Artık hayal kurmamaya çalışıyordum. Bu beni sadece Sam'in görüntüleriyle kandırıyor, gerçeklik bir fırtına gibi gelip her şeyi yok edene kadar beni hâlâ birlikte olabileceğimiz, bizim için bir gelecek olduğu ihtimaliyle dolduruyordu.

Sam asla geri gelmeyecekti ama bir şekilde onu beklemeye devam ediyordum. Kaç aramamız daha kaldığını bilmiyordum ama sayısı gittikçe azalıyordu. Sabahtan beri, tuttuğum telefon konuşmalarının kayıtlarını inceliyor, konuşmalarımızı hatırlayarak yaşananları bir mantığa oturtmaya çalışıyordum. Mika'yla konuşmasına izin verdiğimden beri, her aramanın bir öncekinden daha kısa olduğunu, cızırtının daha erken geldiğini fark ettim. *Seni kaybetmeden önce kaç arama kaldı?* Henüz cevaplamadığımız başka sorular varken bu konuda endişelenmek zordu. *Neden bize ikinci bir şans verildi? Sadece veda etmek için mi?* Sanki sadece tekrar kopabilmemiz için yeniden bağlanmışız gibiydi. Sam buna olduğu hâliyle minnettar olmamız gerektiğini söylemişti ama tekrar bağlanmamızın bir nedeni olması gerektiğini düşünmeden edemiyordum ve çok az zaman kalmıştı. Belki de cevabı asla bulamayacaktım.

Onunla konuştuktan sonra telefonu her kapadığımda sona yaklaşıyormuşuz gibi hissediyordum. Bunun olacağını bilmeme rağmen hâlâ içim parçalanıyordu. *Sanki onu en baştan tekrar kaybediyormuşum gibi. O gidince ben ne yapacağım?* Keşke dünya bizim için yavaşlasaydı. Keşke bize zaman kazandırmak için bir makineye bozuk para atabilseydim. Keşke bu son aramaları elimden geldiği kadar uzun süre devam ettirebilseydim, böylece bağlantıda kalabilirdik. Keşke onu yanımda tutmak için yapabileceğim herhangi bir şey olsaydı.

Sam bir önceki görüşmemizde, "Her şey yoluna girecek," demişti. "Hâlâ vaktimiz var. Birbirimizle vedalaşana kadar hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?"

"Ama ya asla hazır olamazsam?"

"Böyle deme, Julie. Önünde koca bir hayat var. Sabırsızlıkla bekleyeceğin çok şey var ve kaderinde harika şeyler yapmak var, bunu biliyorum."

"Peki ya sen?"

"Ben de iyi olacağım. Endişelenmene gerek yok."

Cevapları her zaman belirsiz. Onu daha fazla anlatması için zorlamamayı öğrendim. Kendince sebepleri olduğunu biliyorum.

"Bana bir söz ver," dedim arama sona ermeden önce.

"Ne sözü?"

"Ne olursa olsun, bunun bizim sonumuz olmayacağına, bir gün tekrar birbirimize bağlanacağımıza dair."

Bir sessizlik.

"*Söz ver, Sam,*" diye talep ettim tekrar.

"Özür dilerim, Jules ama ne kadar istesem de sana bunun sözünü veremem."

Beklediğim cevap buydu ama yine de içimi boşlukla doldurdu.

"Yani vedalaşmamızdan sonra gerçekten biteceğini mi söylüyorsun? Seninle bir daha asla konuşamayacak mıyım?"

"Bunu böyle düşünme," dedi Sam. "Bu sadece farklı bir başlangıç, özellikle senin için ve bir sürü başlangıcın olacak."

"Peki ya sen? Sonrasında nereye gideceksin?"

"Ne yalan söyleyeyim... Gerçekten bilmiyorum. Yine de iyi olacağıma eminim. En azından sana bunun sözünü verebilirim. O yüzden dert etme, olur mu?" Sonra planlanmışçasına cızırtı geldi. "Galiba birazdan gitme vakti..."

Telefonu sıktım. "Şimdi neredesin?"

"Hâlâ söyleyemem. Üzgünüm."

"En azından bana ne gördüğünü söyleyebilir misin?" diye sordum. Sam cevap vermeden önce bir an durdu.

"Tarlalar. Sonsuz tarlalar."

Eyaletler arasından Seattle'a doğru ilerlerken yağmur ön camdan aşağı akıyordu. Washington Gölü üzerinde yüzen Lacey V. Mur-

row Anıt Köprüsü'nü geçerken arkamızdaki dağların manzarası solarak yerini okyanus mavisi su boyunca kümelenmiş yüksek beton binalara bıraktı. Yakın zamanda buraya dönmeyi planlamıyordum. Bütün hafta sonu yatakta kalmayı ve dizüstü bilgisayarımda dizi izlemeyi umuyordum. Kordona bir gezi Yuki'nin fikriydi. Mezun olmadan ve Japonya'ya dönmek zorunda kalmadan önce bir kez daha görmek istemişti. Yuki onunla gelip gelemeyeceğimi ilk sorduğunda gelemeyeceğimi söylemiştim. Son zamanlarda içime kapanmıştım. İki hafta önceki film festivalinden beri sosyal etkileşim için pek can atmıyordum. Fakat sonra Rachel perşembe günü grip oldu ve Yuki'nin otobüse tek başına bindiğini, şehir merkezinde kaybolduğunu hayal ederek suçluluk hissettim. Ben de onunla gitmeye karar verdim. Dün öğle yemeğinde ona söylediğimde Oliver kendini de davet ettirdi ve arabayla götürmeyi teklif etti. Jay'i haftalık çevre kulübü toplantısını ekip bizimle gelmesi için bile ikna etti.

Arabanın camından dışarı bakarken kulaklığım takılıydı. Belki de Ellensburg'den uzakta zaman geçirmeye ihtiyacım vardı.

Bu cumartesi sabahı çok trafik yoktu, bu yüzden iskelede kahvaltı yapabilecek kadar erken varmıştık. Yağmur durduğunda dördümüz kordon boyunca bir yürüyüşe çıktık, ara sıra bir hediyelik eşya standında mola verip anahtarlıklarda isimlerimizi aradık. Diğerleri Pike Place Market'in atari salonuna doğru ilerlerken ben de turistik yerlere bir mola verip kalabalıktan uzak bir bank bulup yalnız kaldım.

Ben suyu izlediğim sırada bir tüccar gemisi liman boyunca ilerleyerek kayalara küçük dalgalar gönderiyordu. Seattle'ın merkezindeki iskelede serin bir öğleden sonrasıydı. Serin tuzlu havayı içime çektim ve yavaşça dışarı saldım. Okyanusun kokusunu almayalı uzun zaman olmuştu. Uzun bir aradan sonra buraya dönmek çok garipti. Sadece suya bakmanın bile insana kendini ne kadar yalnız hissettirdiğini unutmuştum.

Keşke Sam de burada bizimle olsaydı. Dünya o olmadan sessiz geliyordu. Son konuştuğumuzdan beri bir haftadan fazla geçmişti.

Keşke onu bir dakikalığına arayabilseydim, sadece sesini duymak için. *Hâlâ orada olduğunu bilmek için.* Belki o zaman onu her saniye düşünmek yerine bu geziden zevk alabilirdim. Telefonumu kucağımda tutuyor ve zaman zaman kontrol ediyordum. Birbirimizi duyamasak bile birbirimize hâlâ bağlı olduğumuzu hatırlatıyordu bu bana. Acaba sinyal Ellensburg'ün dışında çalışıyor mu diye merak ettim. Buraya gelip risk almanın iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama bugünlerde aramalarımızın arasının daha da açık olması gerektiğinden, bu hafta sonu onu arayamayacağımı biliyordum. Ne de olsa sadece birkaç gündü. En azından iyi vakit geçirmeye çalışmalı ve diğerleriyle zaman geçirmeliydim ama bunu yapmak düşündüğümden çok daha zordu.

Bir süre sonra biri bankın yanına geldi.

"Sana katılabilir miyim?"

Yuki'ye baktım. Bir geri dönüştürebilir tepside iki kahve taşıyordu. Ceketimi banktan kaldırıp ona yer açtım. Yanıma otururak tepsiyi aramıza kaydırdı.

Kahve ellerimde sıcaktı. "Teşekkür ederim ama bana bir şey almana gerek yoktu."

"En azından bunu yapabilirim," dedi Yuki suya bakarak. "Seni ta buraya kadar bizimle getirdiğim için." Bana baktı. "Geziden hoşlanıyor gibi görünmüyorsun."

Kendimi suçlu hissederek telefonuma baktım. Eminim bunu fark eden tek kişi o değildi. "Üzgünüm, pek havamda değilim," dedim. "Ama sizinle buraya geldiğim için mutluyum. Aklımda çok şey var sadece."

"Ne düşünüyorsun?"

Derin bir nefes verdim. "Aynı şeyler işte..." diye cevap verdim.

Yine suya baktık. Birkaç martı havada haykırıyordu. Biraz sessizlikten sonra Yuki, "Hâlâ o kâbusları görüyor musun?" diye sordu.

Hâlâ yanımda tuttuğum kristali düşündüm. Çantamın cebinde güvenli bir şekilde saklıydı. Onsuz evden asla çıkmıyordum.

"Aslında, artık görmüyorum. Sanırım bana verdiğin şey onları savuşturdu."

"İşe yaradığına sevindim."

Bir yudum kahve alarak boğazımı ısıttım. Yuki'ye beni gerçekten rahatsız eden şeyi söyleyemezdim. Nasıl da hâlâ Sam'in içinde olduğu bir gelecek hayal edip durduğumu. Bu aramaların sonsuza dek sürmeyeceğini bilmeme rağmen, zaten kopmaya başlamış olmasına rağmen, aramızdaki bağlantıyı bırakmıyor gibiydim. Festival gecesi Mika'nın bana söylediklerini düşünüp duruyordum. Benim Sam'e tutunmam hakkında.

"Bu senin için iyi değil ve onun için de iyi olup olmadığını bilemiyorum."

Sohbeti kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. Tam olarak ne demek istemişti? Elimden geldiğince ona tutunarak Sam'i incitiyor muydum? Onu bir şeyden mi alıkoyuyordum? Onu ne kadar sevsem de, onu daha fazla kalmaya zorlamak istemiyordum. Özellikle de yoluna devam etmesi gerekiyorsa, artık orası her neresiyse. Bu onun da seçimiydi. Ne de olsa en başta telefonumu açan oydu. Bir süre sonra Yuki'ye döndüm. "Rüyalarım hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Sam'le ilgili olanları yani. Dengeyi falan bulmak için tam tersini aramam gerektiğini..."

Yuki başını sallayarak onayladı. "Hatırlıyorum."

"Üzerine düşündüm," dedim tekrar telefonuma bakıp sıkıca tutarak. "Ne anlama geldiği şu an benim için çok açık. Onu düşünmeyi bırakmam gerektiği anlamına geliyor. Onun gitmesine izin vermeli ve kendi hayatıma devam etmeliyim." Derin bir nefes verdim. "Keşke benim için daha kolay olsaydı."

Yuki bunu düşünüyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Bir süre sonra, "Biliyor musun, Sam'i bırakabileceğini sanmıyorum. Gerçekten istesen bile."

"Nasıl yani?"

"Galiba demek istediğim, Sam hâlâ hayatının büyük bir parçası, değil mi?" dedi. "Fiziksel olarak gitmiş olabilir ama her zaman yanında ondan bir parça taşıyacaksın. Sam'le geçirdiğin za-

manın olmasını istediğinden çok daha kısa olduğunu biliyorum ama birlikte geçirdiğiniz o zaman öylece geri verebileceğin bir şey değil. Bırakmak unutmak değildir. Hayatındaki ilerlemeyle zaman zaman geriye bakmayı ve içindeki insanları hatırlamayı dengelemektir."

Tekrar suya bakarak düşündüm. Keşke benim için ne kadar farklı olduğunu anlasaydı. Onu iki kez kaybetmesi gereken tek kişi bendim.

Yuki elime dokundu. "Bunun senin için hâlâ zor olduğunu biliyorum ama bugün gelmeye karar vermene sevindim. Tekrar birlikte vakit geçirdiğimiz için mutluyum."

Gülümsedim. "Ben de mutluyum."

Biri solumuzda ıslık çaldı ve ikimiz de bakışlarımızı banktan yukarı çevirdik. Jay ve Oliver kalas iskelenin tırabzanına dayanmış ellerinde *churros* tutuyorlardı. İkisi son zamanlarda ayrılmaz olmuştu. Aralarında bazı kıvılcımlar hissediyordum.

Oliver bize el salladı. "*Churros*umuz var!"

"Yukarı çıkın!" diye bağırdı Jay. "Deniz aslanları var."

Yuki ve ben birbirimize sırıtarak baktık.

"Biliyor musun, gerçekten bu ikisini birlikte seviyorum," dedi.

"Gerçekten ben de."

Gökyüzü nihayet açıldığında, günün geri kalanını kordonda geçirdik. Öğle yemeğinden ve biraz mum alışverişinden sonra su samuru aramak için akvaryuma gittik çünkü Oliver'ın en sevdiği hayvanmış. Jay, geziyi kutlamak için eşleşen şapkalar almamızı önerdi ve bunları heykel parkında gezinirken taktık. Feribota binmek için çok geç olduğu için 57. iskeleye gidip dönme dolaba bindik. Altmış metre yükseklikten manzaraya baktığımda Sam aklıma geldi ve lunaparktaki anımız içimi bir sıcaklıkla doldurdu.

Diğerleri o gece eve dönerken ben hafta sonunu babamla geçirmek için Seattle'da kalmaya karar verdim. Haftalardır onu ziyaret etmemi istiyordu. Beni almak için arabasından indiği anda

gözlerim yaşarmaya başladı. Onu ne kadar özlediğimi unutmuşum. Problemin ne olduğunu sormaya gerek duymadan her şeyi nasıl daha iyi hâle getireceğini her zaman biliyordu. Annemi bile aradı ve birlikte bir gün daha geçirebilmemiz için okulu asıp asamayacağımı sordu. En sevdiğim şeyleri yaptık. Eskiden yaşadığımız Portage Bay'deki lokantada krep yedik, Pioneer Meydanı'nda elle demlenmiş kahve içtik ve 10. Cadde'deki en sevdiğim kitapçıları ziyaret ettik. Ellensburg'den uzak kalmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Hâlâ zaman zaman Sam'i düşünüyordum ama hatıralar sevgi doluydu ve bana daha kolay nefes aldırıyorlardı. Burada olmamasına rağmen, onu hâlâ her yerde görüyordum ve bunun düşüncesi ilk defa bana huzur getirdi.

Pazartesi öğleden sonra otogara vardım. Annem hâlâ üniversitede dersteydi, bu yüzden beni alabilmesi için birkaç saat beklemek zorundaydım. Çantamı yere koyup telefonumu kontrol ettim. Ellensburg'e geri döndüğüme göre Sam'le olan telefon görüşmelerim yine çalışıyor olmalıydı. Son konuşmamızdan bu yana on gün geçmişti. Telefonu ilk açtığından beri ondan en uzun haber alamadığım süre bu olmuştu. Bağlantımız koptuğundan beri Sam ve ben aramalarımızı birkaç gün önceden planlıyorduk, her seferinde bir arama. Sıradaki bugündü. Defterimde tarihini işaretlemiştim. Odama dönene kadar bekleyecektim ama uzun süre uzakta kaldıktan sonra ondan tekrar haber almak için sabırsızlanıyordum.

Telefonumda yeni bir bildirim vardı. Tanıdık gelen bir isimden gelen bir e-postaydı. Önce e-postayı açıp okudum.

Sevgili Julie,

Sana geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sabahı bana gönderdiğin şarkıları dinleyerek geçirdim. Sana karşı dürüst olmalıyım. Parçalardan birkaçı harikaydı. Sam yetenekli bir müzisyenmiş. Bir melodiyi nasıl kullanacağını çok

iyi biliyormuş. Bulunması zor bir kabiliyet bu ve doğru olmasaydı bunu söylemezdim. O gerçekten özel biriymiş. Tekrardan, olanları duyduğuma üzüldüm. Çok üzücü bir kayıp.

Her neyse, e-postanı Gary'ye ve gruptan birkaç kişiye gönderdim (çünkü ikinizin büyük hayranlar olduğunuzu biliyorum). Sakıncası yoktur umarım. Bana geri dönerlerse sana haber veririm. Hepinizin memleketli olduğunuzu öğrenince sevinecekler.

Umarım her şey yolunda gider. İstediğin zaman bana ulaşmaktan çekinme.

Kendine iyi bak,
Marcus

E-postayı tekrar tekrar okurken zar zor nefes aldım. Marcus Graham, Screaming Trees'in menajeri. Tristan'ın gösteriminde tanıştığım adam. Festivalden sonra ona yazdığımda gerçekten bir cevap beklemiyordum. Beni hatırladığına inanamıyordum! Daha da önemlisi, Sam'in müziğini sevmişti! Yetenekli olduğunu söylemişti!

Sam'i aramalıyım. Ona hemen söylemeliyim.

Ararken ellerim heyecanla titredi. Her zamanki gibi telefon çalmaya başladığında nefesimi tuttum. Biraz zaman aldı ama sonunda cevap verdi.

"Sanki sonsuza dek sürmüş gibi," dedi Sam. "Seni özledim."

Sesi beni sıcaklıkla doldurdu. Bir odaya yayılan güneş ışığı gibiydi.

"Ben de seni özledim," dedim. "Az önce ne olduğuna inanmayacaksın! Marcus Graham'ı hatırlıyor musun? Screaming Trees'in menajeri?"

"Tabii, ne olmuş ona?"

"Onunla birkaç hafta önce film festivalinde tanıştım. Ona senin müziklerinden göndermiştim. Az önce bana e-posta attı. Bunu sana okumam lazım..."

Ona e-postayı okudum. Marcus'un şarkılarını sevdiğini, Sam'in ne kadar yetenekli olduğunu söylediği ve e-postamı gruptaki diğer kişilere ilettiği bölümlerde sesim yükseldi. "İnanabiliyor musun, Sam? Gary'ye gönderdiğini söylemiş! Bu, onu Mark'a da gönderdiği anlamına geliyor olmalı. Ya şu anda dinliyorlarsa? Aman Tanrım... Ya senin hakkında konuşuyorlarsa?! En çok hangi şarkıyı sevdiklerini merak ediyorum..."

Sam bunları sindirirken sessiz kaldı.

"Ne düşünüyorsun? *Bir şey söyle!*"

"Neden ona müziğimi gönderdiğini söylemedin?" diye sordu Sam. "Çünkü bir yanıt alacağımdan emin değildim," dedim.

"Gerçekten dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyordum."

"Ama sana bunu yapmamanı söylediğimi zannediyordum."

Bir an için verdiği cevaba şaşırarak sessizleştim. "Onun peşine falan düşmedim. Bir anda oldu. Neden bana kızgınsın ki? Sam, bu *Screaming Trees*. Marcus Graham dedi ki sen..."

"Onun ne dediği önemli değil," dedi Sam sözümü keserek. "Neden hâlâ bunu yapıyorsun, Julie? Bunu konuşmuştuk ama sana artık bir anlamı olmadığını söylememe rağmen yine de müziğime ve hayatıma tutunuyorsun. Neden bu gerçeği kabullenemiyorsun?"

"Ne gerçeği? *Öldüğün* mü?"

Bir sessizlik. Sertçe yutkunarak cevabını bekledim. Cevap vermeyeceğini hissettiğimde devam ettim, sesim kulağa daha keskin geliyordu. "Kabul ettim. Bir süre önce kabul ettim."

"Hiç öyle görünmüyor," dedi Sam. "Buradan görünene göre, geri dönebileceğim falan gibi bir fikre takılıp kalmışsın. Tekrar konuşmaya başladığımızdan beri sanki artık beni bırakamıyor gibisin ve ben sadece endişeliyim..."

"Endişelenecek bir şey yok," dedim aniden öfkeyle. "Ve hatırlatayım, telefonu en başta açan sendin."

"Belki de açmamalıydım."

Şoka girdim. Sözleri ikimizi de susturdu. Orada, telefon elimde sıkıca kenetlenmiş hâlde tamamen hareketsiz durdum. *Bunu*

söylediğine inanamıyorum. Ben de karşılık olarak bir şey söylemek istedim ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Lütfen..." diye başladı Sam.

O bitiremeden telefonu kapadım çünkü bir özür duymak istemiyordum. Aramızda az önce olanları zar zor idrak ederek gözlerimi kaldırıma dikti. Gözlerim yaşlarla doldu ama ağlamayı reddettim. Şimdi olmazdı. Eve gitmek istiyordum. Artık otogarda beklemek istemiyordum.

Yerden çantamı aldım ama gitmeden önce telefon elimde titredi ve sessizde olmasına rağmen çalmaya başladı. En son böyle olduğunda arayan Sam'di ama bir daha aramaması konusunda anlaşmıştık. *Çünkü açmazsam, bu bağlantıyı sonlandırırdı.*

Ekrana baktım. Bilinmeyen numaraydı, tıpkı geçen seferki gibi. O yüzden açtım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Sam cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. Cevap verir vermez sesindeki acıyı fark ettim. "Özür dilerim," dedi. "Sanırım yardımına ihtiyacım var."

"Sam, ne oldu?"

Derin bir nefes verdi. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi. "Ama bunun ailemle bir ilgisi var. Göğsümde böyle kötü bir his var. Daha önce hiç hissetmemiştim. Son zamanlarda onlardan haber aldın mı?"

Göğsümde bir suçluluk hissi nüksetti çünkü Sam öldüğünden beri onlarla konuşmamıştım. Bu soruyu cevaplamaktan utanıyordum. "Hayır, bir süredir almadım. Üzgünüm."

Aramızda bir sessizlik oldu.

"Benim için bir şey yapabilir misin sence?" diye sordu Sam.

"Elbette. Ne olursa."

"Eğer yapabilirsen benim için ailemi kontrol et... Belki Mika'ya bir şey bilip bilmediğini sorabilirsin."

"Sence bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum. Gerçekten olmadığını umuyorum."

"Hemen şimdi bakayım."

Telefonu kapar kapatmaz Mika'ya mesaj atıp ters bir şeyler olup olmadığını sordum. Neredeyse ânında cevap verdi.

James. Okula hiç gitmemiş. Kaçtığını düşünüyoruz.
Herkes dışarıda onu arıyor. Bulursak sana haber veririm.

Sam'i arayıp onu durumdan haberdar ettim.

"Nerede olduğuna dair bir fikirleri var mı?" diye sordu Sam.

"Sanmıyorum," dedim. "Mika hiçbir şeyden bahsetmedi."

"Kahretsin, keşke orada olsaydım. Eminim kimse nereye bakacağını bilmiyordur."

"Sence nerede olabilir? Onu aramaya yardım edebilirim," dedim.

"Birçok yerde olabilir..."

"Her birini tek tek kontrol edeceğiz."

"Düşüneyim." Sesi gergindi.

"Her şey yoluna girecek, Sam. Onu bulacağız."

Sam'in hatırladığı yerleri bir kâğıda yazdım ve Mika'ya tekrar mesaj attım. Beni almak için babasının arabasını aldı ve biz de James'i aramaya koyulduk. Birbirlerine yakınlıklarına göre listedeki yerleri Mika'yla bölüştük. Şehrin kuzey tarafını ben aldığım için Mika beni tiyatronun yakınına bıraktı ve koşmaya başladım. Çizgi roman dükkânını, lokantayı, donut dükkânını ve arada kalan her yeri kontrol ettim. Kasabada olmadığını fark ettiğimde, orada olup olmadığını görmek için göle koştum ama orada da James'ten hiçbir iz yoktu. Ben de devam ettim. Mezarlık tepesine uzun bir koşuydu ama kontrol etmeliydim. Bu, Sam'in listesindeki yerler arasında değildi. James'in orada, onunla oturduğuna dair bir his vardı içimde. Kapılara ulaşıp tepeye çıktığımda yanıldığımı öğrenince hayal kırıklığına uğradım.

Listeyi tekrar kontrol ettim. Sam'in söylediği son birkaç yer biraz uzaktaydı. Yaşadığı eski mahallenin etrafındaki yerlerdi bunlar. Birisi okuldan sonra bisiklet sürdükleri küçük bir park-

tı. James'in orada olma ihtimali nedir bilmiyordum ama yine de mezarlıktan çıktım ve oraya doğru yola koyuldum.

Parkın yerini bulmam biraz zaman aldı. Kasabanın bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim. Durup kaldırımdaki insanlara yol sormam gerekti. Sonunda çıkmaz sokağın ucunda gizlenmiş parkı bulduğumda, bir bankın üzerinde atılmış tanıdık yeşil bir ceket gördüm. James'in salıncakta tek başına oturduğunu ve yere baktığını gördüğüm an nefes almak için kısa bir süre durdum.

Sam'in ölümünden beri onunla konuşmamıştım. Salıncakta ona yaklaşırken ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Hâlâ koştuğum için nefes nefese olsam da ona doğru eğilirken sesimi yumuşak tuttum. "Selam James..." dedim. "Herkes seni arıyor, biliyor musun? Bizi endişelendirdin."

James bana bakmadı. Gözlerini yerden ayırmadı.

"Sana bir şeyin olmadığını duyunca sevinecekler," diye devam ettim. "Bu kadar uzakta ne yapıyorsun?"

James bir şey demedi. Birden lunaparkta benimle konuşmadığı o geceyi hatırladım. Üçümüzün birlikte olduğu son zamandı, değil mi? James'i görmeyeli hatırladığımdan çok daha uzun zaman olmuştu sanırım. Sesimi tekrar yumuşattım. "Seninle beraber eve gitsek nasıl olur?"

"Hayır."

"Ailen gerçekten endişelen–" diye başladım.

"Eve gitmek istemiyorum!" diye bağırdı.

"Bir sorun mu var? Bana söyleyebileceğini biliyorsun."

Bunun Sam'le bir ilgisi olduğuna emindim ama konuya nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. Bir abi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. Bu asla anlayamayacağım türden bir acıydı. James'in elini tutmaya çalıştım ama geri çekti.

"Beni yalnız bırak," dedi kollarını kavuşturarak. "Eve gitmiyorum. Benden uzak dur!"

Onun bu şekilde konuştuğunu duymak bana acı verdi. Keşke her şeyi düzeltebilseydim. "En azından bana neden kaçtığını söyleyebilir misin?" diye sordum.

James bir şey demedi.

"Sam yüzünden mi?" diye fısıldadım. "Orada olmadığı için mi?"

"*Hayır,*" dedi James başını sallayarak. "Benden *nefret ettiği* için!"

"Niye böyle düşünüyorsun? Tabii ki Sam senden nefret etmiyor."

"Evet, ediyor! Bana kendi söyledi!"

"Sam sana bunu ne zaman söyledi?"

James gözyaşlarını benden saklamaya çalışırken yüzünü ellerine gömdü. "Odasına girip mikrofonunu kırdığımda. Benden *nefret ettiğini* söyledi."

Omzuna dokundum ve "James, beni dinle," dedim. "Bazen insanlar kızdıklarında böyle söylerler ama gerçekten öyle hissetmezler. Sam senden nefret etmiyo–"

"Ama benimle konuşmayı kesti!" diye bağırdı. "Beni görmezden geliyordu! Ölmeden hemen önce."

Bunu duyunca kalbim kırıldı. Gözlerimi sildim ve James'i ellerinden tuttum. "Sam seni seviyor, tamam mı? Kardeşler her zaman kavga eder ve kastetmedikleri şeyler söylerler. Sam burada olsaydı bunu sana kendisi söylerdi."

James koluyla gözyaşlarını sildi. "Bunu bilmiyorsun. Hem sana ne ki? Benden hoşlanmıyorsun bile!"

"Tabii ki hoşlanıyorum, bunu nasıl dersin?"

"Bizi umursamıyorsun! Sen sadece Sam'den hoşlandın! Sen sadece onu görmeye geldin."

"Bu doğru değil," dedim. "Sen ve ben de arkadaşız. Bütün aileni önemsiyorum."

"*Yalan!* Çünkü Sam öldüğünde hiç gelmedin ve bir daha bizimle konuşmadın! Sanki sen *de* öldün."

Bunun ağırlığı bana çarparken göğsüme keskin bir ağrı saplandı. Gözyaşlarımı zar zor tutabiliyordum. Ağzımı açtım ama kendimi konuşamaz hâlde buldum. Sam öldükten sonra gidip ailesini kontrol etmeliydim. James'in neler yaşıyor olabileceğini

hiç düşünmemiştim. "Ben... Özür dilerim, James. Seni öyle bırakmamalıydım. Denemeliydim..." Sesim tükendi çünkü James'in beni affetmesi için başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Belki de ailelerinden kaçmamın sebebi onları Sam'siz görmeye dayanamamamdı. Onun gittiğinin hatırlatılmasını istemiyordum ama bu önemli değildi. James'in yanında olmalıydım. Aksine, işleri onun için daha da zorlaştırmıştım. Onu ben de terk etmiştim.

"*Eve gitmiyorum,*" diye bağırdı James.

Keşke ona ulaşabilseydim ama yüzüme bile bakmıyordu. Yine de onu suçlayamazdım. Keşke bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Onu böyle görmek bana acı verdi. Bir şey yapmam gerekiyordu ama ne olduğundan emin değildim. Sam'i düşündüm. Burada olsaydı o ne söyleyeceğini bilirdi. James'in şu anda dinleyeceği tek kişi oydu. Aklıma bir fikir geldi. Bağlantımız zayıflıyordu ama bir şeyler yapmalıydım. James'in hayatının geri kalanını Sam'in ondan nefret ettiğini düşünerek geçirmesine izin veremezdim.

Salıncaktan bir anlığına uzaklaşırken telefonumu çıkarıp tekrar Sam'i aradım. İlk çalıştan sonra telefonu açtı.

"Onu buldunuz mu? İyi mi?"

"Şu anda onunlayım. Endişelenme."

Sam'in sesi rahatladı. "Neredeydi?"

"Parkta. Aynen dediğin gibi."

"Güvende olmasına sevindim. Neden kaçmış?"

"Biraz karışık," dedim. "Ama ondan nefret ettiğini düşünüyor."

"Benim mi? Neden böyle düşünüyor ki?"

"James, ölmeden önce ona böyle dediğini söyledi," dedim. "Bunu kastetmediğini açıklamaya çalıştım ama beni dinlemiyor. Başka ne diyebilirim bilmiyorum ama eve sağ salim dönmesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Sam. "Onu bulduğun için."

"Tabii," dedim. Sonra salıncaklara baktım. "Ama şimdi ben senden bir iyilik istiyorum."

"Ne?"

"James'le konuşmanı istiyorum," dedim.

"Julie..." diye başladı Sam.

"Bunu benim için yapmanı istiyorum, tamam mı? Lütfen, bu konuşma bitmeden önce. Sana ihtiyacı var."

Bunu düşünürken kısa bir sessizlik oldu. "Ama çağrılarımız halihazırda zayıf... Bu bağlantımıza gerçekten zarar verebilir," diye uyardı Sam beni. "Emin misin?"

Derin bir nefes aldım. "Eminim."

James ben ona tekrar yaklaşırken yere baktı. Önünde diz çökerek telefonumu ona uzattım.

"Dinle, James. Konuşmanı istediğim biri var, tamam mı?"

Bana baktı. "Ailem mi?"

Başımı iki yana salladım. "Neden kendin bakmıyorsun? İşte, al..."

James telefonu kulağına götürerek dinledi. Sam'in sesini duyduğu ânı hemen anladım çünkü sanki anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir dakika sonra, James tişörtüne doğru ağlamaya başladığında telefondakinin gerçekten Sam olduğunu anladığını anladım. Birdenbire ikisi yeniden bağlanmıştı. Sessizce geri çekildim ve onlara bu açıklanamaz ânı verdim. Konuşmalarından kulağıma birkaç şey çalındı. Anneleri için güçlü olmaktan, Sam yokken aileye bakmaktan, Sam'in onu ne kadar sevdiğinden bahsettiler.

Fakat bağlantımız kopmak üzere olduğu için arama çok uzun sürmedi. James telefonu bana geri verdiğinde Sam'le konuşmak için sadece birkaç saniyemiz kalmıştı.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi. "Ama şimdi gitmem gerek."

"Anlıyorum," dedim.

Sonra arama sona erdi. Öylece.

James'le parktan birlikte el ele ayrıldık. Sam'in annesine uzun süre sonra ilk kez mesaj atıp James'i bulduğumu ve yolda ol-

duğumuzu haber verdim. Sam'in evine yaklaştığımızda annesi oradaydı, garaj yolunda bizi bekliyordu. Bizi gördüğünde sanki birbirimizi yıllardır görmemişiz gibi gülümsedi. Kollarını bana doladığında birbirimize sımsıkı sarıldık ve hangimizin önce ağlamaya başladığını bilmiyordum. Sam'in annesi biz evin içinde babasını karşılamaya giderken James'i diğer elinden tuttu. Masayı kurmaya yardım ettikten sonra, dördümüz çok uzun gibi gelen bir zaman sonra ilk kez beraber akşam yemeğine oturduk.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Son günlerde kendime ayıracak çok zamanım vardı. Düşünme, idrak etme ve dünyanın geri kalanına yetişme zamanı. Sam'le son görüşmemden beri kendimi telefon başında beklerken bulmuyordum. Onun yerine arkadaşlarımla daha fazla zaman geçirdim ve tekrar okula odaklandım. Bay Gill'in dersi için son ödevimi bitirdim ve mezun olmaya hazırdım. Ayrıca yakın zamanda hiçbir yere göndermeyecek olsam da yazı örneğim üzerinde çalışmak için de zaman buldum. Şu an kimsenin okuması kimin umurundaydı? Bir kez olsun kendim için bir şeyler yazarak huzur buldum. Özellikle de aramalarımız kopmuşken o hatıraları hatırlamanın Sam'le aramdaki bağı somutlaştırmasında huzur buldum. İkimizin bu hatıraları her zaman benim olacaktı. O gittikten sonra bile. Keşke yazdıklarımı okuma fırsatı olsaydı ama böyle düşünmemeye çalıştım. Kendimizi son birkaç ayda birlikte yüzerken bulduğumuz evrendeki bu geçici delik için minnettardım.

Mezuniyete birkaç gün kaldığına inanmak zordu. Sonrasında planlarımın ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Seçeneğim olmadığı için bu konuda artık söz hakkım yok gibiydi. Sanki her şeye

benim adıma karar verilmişti. Bu duyguya alışkın değildim. Plan yapma, geleceğe bakma ve önümde ne olduğunu görme fikrini seviyordum ama bunu her yaptığımda hayat raydan çıkıyor gibiydi. Sam her zaman bana daha spontane olmamı ve bazı şeylerin sürpriz olmasına izin vermemi söylerdi. Sürprizlerin her zaman iyi şeyler olmadığı konusunda beni hiç uyarmamıştı. Bu kendi başıma öğrenmem gereken bir dersti.

Sam'le sadece bir telefon hakkımız kalmıştı. Bu bizim son telefon görüşmemiz olacaktı. Onunla son kez konuşabilecektim. Bu sefer veda etmek zorundaydım. Sam bağlantımızı bitirmenin ve ikimizin de devam etmesinin tek yolunun bu olduğunu söylemişti. Arama mezuniyet gecesi gerçekleşecek ve sadece birkaç dakika sürecekti. Sam'e göre arama gece yarısından önce yapılmalıydı yoksa şansımızı kaybedebilirdik. Bir yanım bu aramayı elimden geldiğince saklamayı diliyordu ama ikimiz için de güçlü olmalıydım.

En son telefonda konuştuğumuzdan beri birkaç hafta geçmişti. Sanki her geçen gün benden daha da uzaklaşıyormuş gibi ondan bu kadar uzun süre uzak kalmak hâlâ canımı yakıyordu ama en azından aramızdaki mesafenin iyi bir tarafı da vardı. Annemle tekrar bağ kurmuştuk. Son birkaç haftayı eskiden yaptığımız gibi her gece yemek yiyerek, oturma odasında televizyon izleyerek, alışveriş yaparak ve hafta sonu plaj gezilerine çıkarak birlikte geçirdik. Benimle vakit geçirmeyi özlediğini söyledi. Ben de ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Annemle trafikte beklerken arabalar sabırsızca korna çalıyordu. Mezuniyet elbisesi aramak için indirimli alışveriş merkezine gidiyorduk. Yolun kenarından yaprak dökmeyen yeşil ağaçlar yükseliyordu. Neredeyse bir saattir yolda mahsur kalmıştık. Ben pencereden dışarı bakıp bulutları izlerken annemin meditasyon podcast'i kısık seste çalıyordu.

Annem bana baktı. Bu sabah dersi olmamasına rağmen yoga kıyafetlerini giyiyordu. Araba sürerken odaklanmasına yardımcı

olduğunu söylemişti. "Ee, Central için ders listesine baktın mı?" diye sordu. "Dersler çok çabuk doluyor."

"Üstünkörü bir baktım."

"Bahar döneminde bir yazma dersi var gibi görünüyor. Heyecanlı olmalısın."

"Havalara uçuyorum."

"Arabada klişe laflar yok. Senin kendi kuralların."

Derin bir nefes verdim. "Özür dilerim ama başka bir yeri kazanamadığında pozitif olmak zor oluyor."

"Biliyorsun, orada sadece iki yıl kalman gerekiyor," dedi annem podcast'in sesini daha da kısarak. "Daha sonra başka bir yere geçiş yapabilirsin. Birçok öğrenci böyle yapıyor, Julie."

"Sanırım haklısın," dedim. "Sadece bu planın bir parçası değildi. Bunların hiçbiri değildi..." *Reed tarafından reddedilmek. Ellensburg'de kalmak zorunda olmak. Sam'i kaybetmek.*

"Planlar her zaman beklediğimiz gibi gitmez."

"Bunu öğreniyorum..." Başımı pencereye yasladım. "Bir şeylere çok fazla emek harcama. Sonunda sadece hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Bu biraz karamsar bir yaklaşım," dedi annem. "Elbette, hayat zaman zaman istediğimizden daha karmaşık bir hâl alıyor ama bir şekilde hallediyorsun."

İç çektim. "Yine de en azından bir şeyin yolunda gitmesini beklersin," dedim. "Bazen sonumun nereye varacağını görmek için birkaç yıl geleceğe atlayabilmeyi diliyorum ki böylece bütün zamanımı sonunda hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceği şeyleri planlayarak harcamayayım."

"Hayatı yaşamanın yolu bu değil," dedi annem elleri direksiyonu kavrarken. "Anı yaşamak yerine her zaman sırada ne olacağı konusunda endişelenmek. Bunu birçok öğrencimde görüyorum ve bunu sende de görüyorum..." Bana baktı. "Kendinden ötede yaşıyorsun, Julie. Yalnızca geleceği kurmak üzere kararlar alıp bir şeylerin hallolmasını istiyorsun."

"Bunun nesi var ki?"

"Hayat yanından geçip gidecek," dedi gözleri yola odaklanmış hâlde. "Ve küçük şeyleri, önemli olmadığını düşündüğün ama önemli olan anları kaçıracaksın. Sana diğer her şeyi unutturan anları. Tıpkı yazarken olduğu gibi," diye ekledi bir anda. "Sona ulaşmak için yazmıyorsun. Yazıyorsun çünkü bundan zevk alıyorsun. Yazıyorsun ve bitmesini istemiyorsun. Mantıklı geliyor mu biraz?"

"Galiba..." Üzerine düşündüm. *Peki ama ya yaşadığım andan hoşlanmıyorsam?*

Sonunda otoparka geldiğimizde annem arabayı durdurdu ve koltuğunda geriye yaslandı. Parmaklarıyla hafifçe direksiyona vurdu. "Aklında başka bir şey mi var?" diye sordu kısa bir sessizlikten sonra. "Benimle her zaman konuşabileceğini biliyorsun."

Yine pencereden dışarı baktım. Ona açılmayalı uzun zaman olmuştu. Hayatımda gerçekten neler olup bittiği hakkında. Belki de bunu değiştirmemin zamanı gelmişti. "Sam..." dedim ona. "Hâlâ onu düşünüyorum. Okulu bitiremeyeceğini, bizimle mezun olamayacağını, anlıyor musun? Yani, onunki bu kadar kısa kesilmişken ben nasıl üniversiteyi ve hayatımın geri kalanını düşünebilirim ki? Bunun benim için iyi olmadığını biliyorum ama hâlâ burada olmasını diliyorum."

Annem bana döndü ve eliyle saçlarımı okşadı. "Ben de öyle," dedi usulca. "Keşke durumu iyileştirebilmek adına ne diyeceğimi bilsem ya da en azından bunu nasıl atlatacağını söylesem, Julie ama işin aslı kimse kederini aynı şekilde yaşamaz ve hepimiz bunu farklı atlatırız. Bunu dilemen ve hatta onu burada seninle hayal etmen sorun değil. Çünkü kafamızın içindeki o anlar diğer her şey kadar *gerçek.*" Alnına birkaç kere vurdu. "Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme..."

Başımı hafifçe yana yatırıp ne demek istediğini merak ederek ona baktım. Bir an için aramalardan haberi var mı diye sormak istedim ama sormadım. "Yakında vedalaşmam gerektiğini biliyorum," dedim. "Ama onu bırakabileceğimi sanmıyorum."

Annem sessizce başıyla onayladı. Arabadan çıkmadan önce

gözümden akan bir damla gözyaşı sildi ve "O zaman bırakmamalısın. Onu yanında tutmalısın. Bir şekilde yaşamasına yardım etmelisin," diye fısıldadı.

Annemin sözleri haftanın geri kalanında benimle kaldı. Henüz gerçekleşmemiş şeyler hakkında çok fazla stres yapmamaya ve son sınıf olarak son günlerimin tadını çıkarmaya çalıştım. Oliver beni ve Jay'i cumartesi günü göl kenarındaki bir partiye götürdü ve ertesi sabah üçümüz yürüyüşe çıktık. Mika, Emory Üniversitesi'nde bekleme listesine alındıktan sonra kabul edildi ve yazın sonunda Atlanta'ya taşınacaktı. Onun için çok heyecanlanmama rağmen birbirimizden bu kadar uzak kalacak olmamızdan nefret ediyordum ama Şükran Günü ve Noel tatilinde geri döneceğini söylemişti, ben de biraz para biriktirir biriktirmez onu ziyaret edeceğime söz verdim. En azından Oliver benimle Central'da okuyacaktı. Geçen gün, birlikte alabileceğimiz dersleri bulmak için ders listesine bakmıştık. Belki de orası o kadar da kötü değildi. Özellikle de senaryo yazma dersine girersem. Profesör Guilford'a e-posta attım ve bana ilk gün gelmemi söyledi, o yüzden kendime şans diledim. Annem haklıydı. Notlarım yeterince iyiyse iki yıl sonra hâlâ geçiş yapabilirdim. Reed Üniversitesi'ne tekrar başvurabilirdim. Temkinli bir şekilde iyimser kalmalıydım.

Mezuniyet gecesindeydik. Aileler stadyumun tribünlerine girerken mavi ve beyaz balonlar futbol sahamızın tel örgüleri boyunca uçuşuyordu. Annemle babam kalabalığın ortasında Tristan ve Bay Lee'yle birlikte oturuyordu. Bando tam üniformasını kuşanmıştı, kulağın seçemediği şarkıları o kadar gürültülü çalıyordu ki başka bir şey duymak zordu. Milli marş olduğuna inandığım marşla bitirdikten sonra koromuzun Yuki'den güzel bir solo performansıyla tören başladı. Sandalyemin üstüne çıkıp bitirdiğinde onun adını tezahürat ettim. Birkaç konuşma yapıldı, müzik değişti ve artık bizim için yürüme zamanı geldi. Oliver'ın Sam'le yürümesi gerekiyordu, bu yüzden okul biz kol kola girmiş sahneye doğru

yürürken Mika'yla aramıza girmesine izin vermişti. Hepimizin cüppelerinin altında, onun hatırasına Sam'e ait bir şey vardı. Oliver ekoseli gömleğini, Mika süveterlerinden birini ve ben de Radiohead tişörtünü giyiyordum. Belki hepsi kafamdaydı ama sanki kalabalık en gürültülü bizim için tezahürat yapıyordu.

Sahnenin önünde milyonlarca fotoğraf çekilmeden önce yeni elbisemi giymek için sadece birkaç dakikam vardı. Tristan bana bir buket sarı gül hediye etti. Annem, daha önce beş kelimeden fazla konuşmadığım tarih dersinden David de dahil çevremizdeki herkesle fotoğrafımı çekti. Yuki beni ailesiyle tanıştırdı ve onlar da beni, Rachel'ı ve Jay'i gelecek yaz Japonya'daki evlerine davet ettiler. "Büyük kavuşma!" diye bağırdı Rachel yüzü sevinçten parlarken. Müzik bittiğinde ve güneş batmaya başladığında saati kontrol ettim. *Yakında gitmem gerekecek.* Kalabalık dağılınca diğerlerine hoşça kal demeye gittim.

Sam'le son telefon görüşmem bu geceydi. Hemen eve, odama gitmem ve veda etmeye hazırlanmam gerekiyordu. Bana bugünle ilgili her şeyi soracağını biliyordum. Keşke o da bizimle kutlamak için burada olsaydı...

"Mezuniyet partisi ne olacak?" diye sordu Oliver bana. "Bunu kaçıramazsın, müthiş olacak."

"Yapmam gereken bir şey var," dedim.

"Emin misin?" diye sordu Mika. Ona malum bakışı attım ve anlayarak başıyla onayladı. "Belki daha sonra bizimle buluşabilirsin. Bana mesaj at, tamam mı?"

"Tamam," dedim ve her ikisine de sarıldım.

Elimde sıkıca tuttuğum telefonumla gitmek için döndüm ama futbol takımından uzun boylu biri bana *çarptı*. Darbe o kadar sertti ki telefonum elimden fırladı ve betona çarparak ekranı paramparça etti. Mırıldanarak özür dilemesini bile duymadım. Dünya bir dehlize dönüştü...

Vücudumdan bir ürperti geçti. Kılımı kıpırdatamayacak kadar korkuyordum. Telefonuma uzanırken kalbim küt küt attı ama açılmıyordu. Ne denersem deneyeyim *açılmıyordu*. Ekran

siyahtı, paramparçaydı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Orada donmuş vaziyette dikilirken yaptığım şeyin bütün ağırlığını idrak etmeye çalıştım.

Mika bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalıydı çünkü hemen yanımda belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Telefonum... *Kırdım.* Mika, kırdım!" Beni sakinleştirmeye çalışırken tekrarlayıp durdum. Sorun olduğu hâlde bana sorun olmadığını söyledi. Yan tuşları çalışmıyordu. Ekran siyah kaldı.

Ona döndüm. "Telefonuna ihtiyacım var..." Telefonunu kapıp Sam'in numarasını tuşladım ama çalmadı. Birkaç kez daha denedim ama çağrı düşmedi.

Oliver geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Julie telefonunu kırdı," dedi Mika ciddi bir şekilde.

"Hay aksi, üzüldüm. Yarın gidip tamir ettirebileceğimizden eminim..."

"*Hayır.* Bu gece ihtiyacım var... Senin telefonuna bir bakayım..."

Bir şey söyleyemeden elinden aldım. Arama yine ve yine başarısız oldu.

"Kimi arıyor?" diye sordu Oliver. Belki Sam'in bulabileceği farklı bir sinyal yakalayabilirim diye telefonu tutup numarayı tekrar umutsuzca çevirirken etrafta dolandım. Aklımı kaçırmış gibi görünüyor olmalıydım çünkü etrafımda beni izleyen bir kalabalık oluşmuştu. *Neden işe yaramıyor?*

Sam'in söylediği bir şeyi hatırladım. Sesi kafamda yankılandı.

Sadece telefonlarımız bağlı.

Annem olay yerine geldiğinde Oliver'ın telefonunu sertçe ona geri verdim. Annem sorunun ne olduğunu sordu ama cevap verecek vaktim yoktu. İşe yaramayacağını bilsem de onun telefonunu da alıp tekrar Sam'i aradım. *Hiçbir şey işe yaramayacak.* Fakat başka ne yapacağımı bilmiyordum. Aramalar sadece benim telefonum üzerinden yapılıyordu ve o kadar aptaldım ki, nereye gittiğime dikkat etmediğim için telefonum *düşmüş* ve *kırılmıştı.* Bir yolunu bulmam lazımdı. *Bunu düzeltmem gerekiyordu.*

Sam bu gece onu aramamı bekliyordu. Onu sonsuza dek bekletemezdim. *Ya onu unuttuğumu düşünürse? Ya bir terslik olduğunu düşünürse?* Nefes almamı zorlaştıran bir adrenalini damarlarıma pompalarken kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu. Gidip onu bulmalıydım. Sam'i bulmalıydım. Kalan son arama hakkımı da kaybetmeyecektim. Onu tekrar kaybetmeyecektim. Bu şekilde değil.

Anneme döndüm. "Anahtarlarına ihtiyacım var..." Hiçbir soruya cevap vermeden anahtarları elinden aldım. "Seni eve babam bıraksın!"

Arabaya binip nereye gittiğimi bilmeden sürmeye başladım. Sam'in orada olup olmadığını görmek için kasaba içinde, sokaklarda dolaştım, eskiden gittiğimiz dükkânların vitrinlerine ve kahve dükkânlarına baktım ama *o orada değildi.* Arabayı park ettim ve yabancıların bakışlarını görmezden gelerek Sun and Moon'a girerek eskiden oturduğumuz masayı kontrol ettim.

"Sam? Sam!" Ona seslendim.

Ama o burada değildi. Tabii ki değildi.

Sonra beni aramaya gelenin o olduğunu hatırladım. Arabaya geri döndüm ve sonra bildiğim tek şey arabayı o gece kaza yaptığı 10. Otoyol'a sürdüğüm oldu. Penceremi açtım ve yolun kenarında yürüyüp beni arıyor mu diye bakındım ama Sam burada da değildi. İçimden bir ürperti daha geçti. Saate baktım ve saatin on biri on geçtiğini gördüm. *Zamanım tükeniyor.* Eğer Sam burada yollarda yürümüyorsa, nerede olabilirdi? Nereye gidiyordu?

Başka bir şey daha hatırladım. Telefon görüşmelerimizden birinde ona ne gördüğünü sormuştum.

Tarlalar. Sonsuz tarlalar.

Tabii ya! Arabayı hemen geri çevirip bir sonraki çıkışı kullanarak beni götürdüğü tarlalara doğru gittim. Jay'in bulduğu kısa yolu kullandım ve kısa sürede yola ulaştım. Arabadan iner inmez karanlık tarafından yutuldum. Kalbim küt küt atıyordu ve tarlalara doğru giden yol boyunca koşarken hiçbir şey göre-

miyordum. Ağaç dalları başımın üstünden ince eller gibi uzanıyordu. Bir an için arabaya geri dönmeyi düşündüm ama zar zor olsa da ilerledim. Sam dışarıda bir yerde beni bekliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Neredesin, Sam? Neden sana ulaşamıyorum?

Cebimde bir şey titreşti. Bir sıcaklık hissettiğimde, kontrol etmek için elimi cebime attım. *Selenit.* Yuki'nin bana verdiği, benim de her yere yanımda taşıdığım kristal. Parlıyordu! Onu önümde tutarak ışığının yolumu aydınlatmasını sağlayıp karanlığı defettim. Enerjisinin içimden havaya doğru yayıldığını *hissedebiliyordum.* Kristali gökyüzüne kaldırdım ve ayın bana doğru alçalarak daha fazla ışık bahşettiğini gördüm. Şimdi her şeyi görebiliyordum. Tarlalar hiç bu anda olduğundan daha net görünmemişti ve sonra kar yağmaya başladı. *Mayıs'ın ortasında mı?* Etrafıma bakarak neler olduğunu merak ettim. Saçlarıma ve omuzlarıma kar düşerken bunun hiç de kar olmadığını fark ettim. *Yapraklar. Kiraz çiçeği yaprağı mı yağıyor?*

Bu onun yakınlarda olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Burada olduğunu biliyorum, Sam. Seni hissedebiliyorum. Çünkü sen her yerdesin. Kafedeydin, göl kenarındaydın, bu tarlalarda bir yerde bekliyorsun. Bunca zamandır bize neden ikinci bir şans verildiğini merak ediyordum ama belki de biz hep birbirimize bağlıydık, sen gittikten sonra bile. Çünkü seni asla tamamen kaybedemem. Sen artık benim bir parçamsın. Baktığım her yerdesin, gökyüzünden yaprak gibi düşüyorsun.

Tarlalara ulaştım ve adını haykırıp onu arayarak arpaların içinden yürüdüm. Başının üstünü gördüğümü sandım ve ona doğru koştum ama orada hiçbir şey yoktu. Galiba onun çam kokulu parfümü burnuma geldi ama içime çekemiyordum. Bacaklarım titreyene kadar tarlalarda aşağı yukarı koşmaya devam ettim. Çok bitkin düşene kadar koştum, sonra hatırladığım tek şey çimlere yığılıp soluklanmaya çalışmam oldu.

Sam'in artık burada olduğunu sanmıyordum. Hep burada olduğundan şüphelenmeye başlıyordum. Benim neyim vardı? Buraya niye gelmiştim? Saati tekrar kontrol ettim. 00:35. Gece ya-

rısını çoktan geçmişti. Kalbim durdu. Artık çok geçti. Onu yine kaybetmiştim. Yapraklar yok oldu.

Sam'in benim için yaptığı onca şeyden sonra sözümü tutmamıştım. Veda etmek için onu son bir kez aramamı istemişti ve ben de onu yüzüstü bırakmıştım. Ya beni sonsuza kadar beklerse? Ya yoluna devam etmek için vedalaşmama ihtiyacı varsa? Kırık telefonumu çıkarıp açmaya çalıştım. Olmuyordu. O kadar harap oldum, kendimi o kadar hayal kırıklığına uğrattım ve yaptığım şeyden o kadar dehşete düştüm ki, yine de telefonumu kaldırıp onunla konuştum. Birbirimize her zaman bağlıysak, belki hâlâ bir şansımız vardır...

"Sam..." diye başladım. "Seni duyamıyorum... Ama belki sen beni hâlâ duyabiliyorsundur. *Özür dilerim!* Sana zamanında ulaşamadım. Veda etmemizi istediğini biliyorum. Yine her şeyi mahvettiğim için özür dilerim. Lütfen beni bekleme, tamam mı? *Gidebilirsin.* Beklemek zorunda değilsin. Artık yoluna devam edebilirsin!" Sesim çatallaştı. "Seni çok özleyeceğim ama sana son bir şey söylemek istiyorum..." Derin bir nefes alarak gözyaşlarıma karşı koymaya çalıştım. "Bir konuda yanılıyorsun. Dünyada iz bıraktın, Sam. *Benim* üzerimde bir iz bıraktın. Hayatımı değiştirdin ve seni asla unutmayacağım, tamam mı? Biz birbirimizin parçasıyız. Beni duyuyor musun? Sam..." Sesim tükendi.

Neden seni başka bir telefondan arayamıyorum? Neden sadece benim telefonumdan oluyor?

Sesini tekrar duydum. Kafamda yankılandı.

Sadece telefonlarımız bağlı.

Bunu, bağlantımızı düşündüm. Bağlantımızın ikimizin arasında olmasını. *Sadece telefonlarımız.* Bir yıldırım gibi çarpana kadar kafamın içindeki kelimeleri tekrarladım. Kalbim küt küt attı. Elbette. Bunu neden daha önce düşünememiştim?

Kafama dank ettiği anda kalktım ve tarladan çıkarak aceleyle arabama geri döndüm. Geri dönüş yolu kafamda bulanıklaştı. Sonra bildiğim tek şey, Sam'in garajının önüne park ettiğim ve evine doğru koştuğumdu. Posta kutusunun altındaki anahtar

hâlâ oradaydı. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Çok şükür evde kimse yoktu. Ailesi haftayı büyükanne ve büyükbabasıyla geçirecekti, o yüzden odasına girip eşyalarını karıştırırken sessiz olmama gerek yoktu. Aradığımı bulana kadar bir düzine kutuyu karıştırdım, plastik torbaları yırttım. O gece kaza yerinde bulunan, Sam'in eşyalarının olduğu kutu.

Kutunun içinde cüzdanı, kimliği, anahtarlığı ve cep telefonu vardı. Tam olarak aradığım şey buydu. Telefonunu aldım, SIM kartlarımızı değiştirdim ve açtım. Ekrandan gelen ışık beni birkaç saniyeliğine kör etti. Saat 1:43'tü. Bir arama yapmak için ancak yetecek şarjı vardı. Ben de numarasını çevirdim.

Sadece telefonlarımız bağlı. Belki bu onun telefonu da bağlı demekti.

Derin bir nefes alıp tuttum.

Çalma sesi ürpermeme neden oldu. Yatağına oturarak çıldırmamaya çalıştım. Bir ses gelene kadar çalmaya devam etti.

"Julie..."

"Sam!" Nefesim kesildi. Bütün vücudum rahatlarken haykırmamak için kendimi tuttum. "Açacağını sanmıyordum!"

"Fazla zamanım yok," dedi.

"Sorun değil," diye neredeyse bağırdım ağlamamak için çabalarken. "Sadece seni unutmadığımı bilmen gerek."

"Araman neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

"Telefonumu kırdım. Özür dilerim..."

"İyi olmana çok sevindim. Endişelenmeye başlamıştım."

"Artık buradayım," dedim. "Sesini duyduğuma çok sevindim. Seni tamamen kaybettiğimi düşünmüştüm."

"Ben de senin sesini duyduğuma sevindim. Aradığına memnumum, Geç olsa bile. Ama şimdi veda etme zamanı, tamam mı? Yakında gitmem gerek..."

Göğsümde bir ağrı vardı ama Sam'in bunu bilmesine izin veremezdim.

Onun için güçlü olmalıydım. Acıyı yuttum. "Tamam, Sam."

"Seni seviyorum, Julie. Bunu bilmeni istiyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Hattan bazı cızırtılar geldi. Söylemem gerekeni daha hızlı söylemeliydim.

"Teşekkür ederim, Sam. Yaptığın her şey için. Sana ihtiyacım olduğunda telefonu açtığın için. Her zaman yanımda olduğun için."

Bir sessizlik oldu.

"Orada mısın?"

"Buradayım. Merak etme," diye temin etti. "Ama şimdi vedalaşmanı istiyorum. Tamam mı? O kelimeyi söylediğini duymam gerek."

Sertçe yutkundum. Kelimeler, çatlak ve bölük pörçük çıktı. "Elveda, Sam."

"Elveda, Julie."

Hemen ardından, "Benim için son bir şey yapmanı istiyorum, tamam mı?" dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Telefonu kapadıktan sonra... seni tekrar arayacağım ve bu sefer telefonu açmamanı istiyorum. Bana bunun sözünü verebilir misin?"

Aramızdaki bağı sonsuza dek koparmamı istiyordu. Hayatıma devam etmeme ihtiyacı vardı.

"Verebilirim..." diye fısıldadım bu beni içten içe öldürse de.

"Teşekkür ederim. Şimdi kapayacağım. Tamam mı?"

"Tamam."

"Son bir kez konuşabildiğimiz için mutluyum," dedi Sam. "Sadece birkaç saniyeliğine olsa bile."

"Ben de," dedim ama aramayı çoktan sona erdirmişti.

Sessizce yatağında oturup aramayı beklerken vücudum uyuştu. Sonra telefon çaldı. Bilinmeyen numaraydı ama o olduğunu anladım. Açmayı çok isteyerek, sesini tekrar duymaya çaresiz hâlde telefonu sıkıca sıktım ama bunu ona yapamazdım. Bir söz vermiştim. Ben de bıraktım ve telefon çalmaya devam etti. Durana, ekran kararana ve yine odada yalnız kalana kadar

çalmasına izin verdim. Kalbim parçalandı ve mideme bir ağırlık oturdu. Telefonu bıraktım ve Sam'in yatağına kıvrılıp ağladım.

Bağlantımız kopmuştu. Öylece. Sam'le bir daha asla konuşamayacaktım. Kalkıp eve gitmeliydim ama hareket edemiyor gibiydim. Ben de bir süre karanlıkta uzandım. Her şeyin farklı olmasını dileyerek boş evde tek başıma, onun yatağında uzandım. Sonra bir şey oldu.

Odanın bir yerinde bir zil çaldı ve ardından bir ışık yanıp söndü.

Ne olduğunu görmek için kendimi yataktan kaldırdım. *Sam'in telefonu.* Aldım ve açtım.

Yüzlerce bildirim ekranı doldurdu. Bir göz attım ve Mika'dan, annemden ve son birkaç aydır bana ulaşamayan herkesten gelen mesajları ve cevapsız aramaları gördüm. Buradalardı, Sam'le son görüşmemi bitirdikten hemen sonra bana geri dönmüşlerdi. Sanki telefon dünyaya yeniden bağlanmış gibiydi. Sanki her şey yeniden hareket ediyormuş gibiydi.

Yeni bir sesli mesaj da vardı. Bu geceden kalma bir tane ama bilinmeyen numaradandı.

Hemen dinledim.

Telefondan Sam'in sesi geldi. "Hey, ee, bunu yapıp yapmamam gerektiğinden emin değilim... Ya da işe yarayıp yaramayacağından. Muhtemelen bunu sana telefonda söylemeliydim ama zamanımız doldu. Ya da belki de benim hakkımda farklı düşünmenden korktum... Yani, ilk aradığında telefonu neden açtığımı bilseydin..." Durdu. "Telefonu kapamadan önce bana kendimi biraz suçlu hissettiren bir şey söyledin. O gece telefonu senin bana ihtiyacın olduğun için açtığımı söyledin. Sanırım bunun bir kısmı doğru ama açmamın nedeni bu değildi." Uzun bir duraklama. "Gerçek şu ki... Telefonu açtım çünkü *benim* sana ihtiyacım vardı. Sesini tekrar duymaya ihtiyacım vardı, Julie. Beni unutmadığından emin olmak istedim. Anlayacağın, beni her zaman hatırlayasın diye seni tüm o yerlere götürdüm, o gece yıldızları izlemek için tarlalara mesela. Gökyüzüne her baktığın-

da beni düşünesin diye. Çünkü henüz seni bırakmak istemiyordum. Asla sana veda etmek istemedim, Jules ve senin de etmeni istemedim. Bu yüzden kalabildiğim kadar uzun kaldım. Bu yüzden hiçbir şey için kendini suçlama. Seni hayatından alıkoyan bendim. Belki de biraz bencilce davrandım ama unutursun diye çok korktum. Hayatına devam etmeni zorlaştırdığımı şimdi anlıyorum ve umarım beni bunun için affedersin."

Sam yine durakladı. "Tarlalarda ne dilediğini sorduğum zamanı hatırlıyor musun? Hani eğer her şeye sahip olabilseydin?.. Eh, o şeyleri *ben* de istiyorum, Jules. Seninle orada olmak *istiyorum*. Sizinle mezun olmak istiyorum. Ellensburg'den taşınmak, seninle yaşamak ve birlikte yaşlanmak istiyorum ama yapamam." Yine bir duraksama. "Ama *sen* hâlâ yapabilirsin. Hâlâ o şeylere sahip olabilirsin, Julie çünkü onları hak ediyorsun. Birçok kez âşık olmayı hak ediyorsun çünkü sen nazik ve güzelsin, hem kim sana âşık olmaz ki? Sen başıma gelen en iyi şeylerden birisin ve ne zaman hayatımı düşünsem, içinde seni düşünüyorum. Sen benim bütün dünyamsın, Julie. Belki bir gün ben de senin küçük bir parçan olurum. Umarım o parçayı saklarsın."

Hattan bir cızırtı geldi.

"Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum, Julie. Birlikte geçirdiğimiz zamanı asla unutmayacağım. Lütfen sen de beni unutma, tamam mı? Ara sıra beni düşünmeye çalış. Sadece bir anlığına olsa bile. Bu çok anlamlı olurdu. Tahmin bile edemezsin." Uzun bir duraksama, ardından cızırtı. "Ben artık gitmeliyim. Teşekkür ederim... bu sefer telefonu açmadığın için. Elveda, Julie."

Sesli mesaj sona erdi.

Mesajı tekrar dinledim. Eve dönerken ve uyumadan önce birkaç kez daha dinledim. Ertesi sabah Mika geldiğinde onun için tekrar oynattığımda da dinledim. O gece ve ondan sonraki gün tekrar dinledim. Sam'i en çok özlediğim günlerde ve sesini tekrar duymak istediğimde dinledim. Ezberleyene ve artık oynatmama gerek kalmayana kadar sesli mesajını dinledim.

KAPANIŞ

Ama onu hâlâ düşünüyordum. Üniversitedeki ilk haftam boyunca, kiraz çiçeklerinin altında yürürken onu düşündüm. Ne zaman kasabaya gelsem ve Sun and Moon'da kahve içsem onu düşündüm. Mika'yla telefonda saatlerce konuşurken onu düşündüm. Oliver'ın bana ayarladığı tuhaf kör randevudan sonra onu düşündüm. İngilizce sınıfımdan biriyle daha iyi bir ilk buluşmadan sonra onu düşündüm. Bizim hikâyemizi yazdıktan ve bir yazı yarışmasına sunduktan sonra onu düşündüm. Şeref ödülü kazandığımda ve yazım internette yayınlandığında onu düşündüm. James ve ailesiyle yemek yemek için pazarları evine gittiğimde onu düşündüm. Her zaman birlikte yaşamayı planladığımız şehre taşınmaya hazırlanırken Ellensburg'deki son günümde onu düşündüm. Ne zaman gözlerimi kapasam onu düşündüm ve bizi tekrar birlikte tarlalarda uzanırken gördüm.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkürlerinizi yazmak için oturmanız gerekene kadar üzerinden ne kadar zaman geçtiğini unutuyorsunuz. Yayıncılıkta, ya her şeyin bir anda olduğunu ya da hiçbir şeyin olmadığını oldukça çabuk öğrenirsiniz ve hayatımın çoğunda hiçbir şey olmadı. Neyse, beni hayatımın bu noktasına getiren ve teşekkür etmek istediğim bir sürü insan var. İlk olarak teşekkür etmek istediğim kişi kız kardeşim Vivian. Ne uzun bir yolculuktu, değil mi? Bu kitap kafamdaki bir fikirden başka bir şey değilken sen oradaydın. İlk eleştiri ortağım oldun. Bugüne kadar aldığım en iyi ve en sert geri bildirimleri bana verdin. Bu kitapta senin düşüncelerin ve fikirlerinden o kadar çok var ki artık onları kendiminkilerden ayırt edemiyorum. Hepsinden önemlisi, hikâyelerimin en büyük hayranı olduğun için teşekkür ederim.

Menajerim Thao Le'ye teşekkür ederim. Yarısına geldiğini ve şimdiye kadar çok beğendiğini söylediğin e-postanı aldığımda ne kadar heyecanlandım bilemezsin. Telefon görüşmemizden sonra, senin bu kitap için doğru kişi olduğunu biliyordum. Bu kitabı doğru şekle sokmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bütün desteğin için teşekkür ederim. Bu işte gerçekten en

iyisisin ve seninle çalışmak harika. Sandra Dijkstra Edebiyat Ajansı'ndaki herkese yaptıkları her şey için teşekkür ederim. Andrea Cavallaro'ya bu kitabı yurtdışına götürdüğü için özel olarak teşekkür ederim ve harika film menajerim UTA'dan Olivia Fanaro'ya teşekkür ederim.

Editörüm Eileen Rothschild'a teşekkür ederim. Bu kitabı hiç beklemediğim seviyelere taşımama gerçekten yardım ettin. Bence bu, hikâyeyi kimsenin anlamadığı şekilde anladığın için oldu. Sam'i hayata geçirmeye yardım ettin ve birlikte çalışma şansını yakaladığımız için çok minnettarım. Wednesday Books ailesine teşekkür ederim. Mary Moates ve Alexis Neuville, işleri çok daha iyi ve eğlenceli hâle getiriyorsunuz! Sahne arkasında yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Kerri Resnick'e dehası ve nezaketi için teşekkür ederim. İsteyebileceğim en iyi kapağı çizen Zipcy'yi bulduğun için teşekkür ederim. Tiffany Shelton'a teşekkür ederim. Lisa Bonvissuto'ya teşekkür ederim. Seninle bu kitap üzerinde çalışma şansına sahip olmak büyük bir zevkti!

Arkadaşlarıma ve aileme. Dostum ve eleştiri ortağım Jolie Christine'e teşekkür ederim. Revizyonlarımda bana çok yardımcı oldun. Julian Winters ve Roshani Chokshi'ye süreç boyunca gösterdikleri dostane destek için teşekkür ederim. Amherst'ten Judith Frank'e teşekkür ederim. Mecbur olmadığın hâlde bana bu kitap üzerinde çalışmam için alan tanıdın. Sıkıştığımı hissettiğimde giriş bölümünde bana yardım eden arkadaşım Ariella Goldberg'e teşekkür ederim. Kardeşim Alvin'e her zaman yanımda olduğu ve hikâyelerimi desteklediği için teşekkür ederim. Anneme ve babama da teşekkür ederim. En başından beri bana hep inandınız.

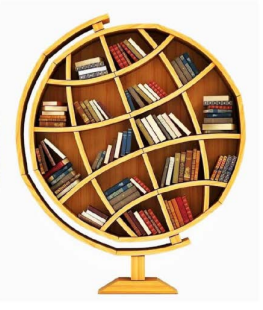

DUSTIN THAO, Güney Kaliforniya'da yaşayan Vietnam asıllı Amerikalı yazar. Lisansını Amherst College'da siyaset bilimi üzerine yaptı ve şu anda Northwestern Üniversitesi'nde doktora programında. Çağdaş genç yetişkin kurguları yazıyor. *New York Times* ve *USA Today* çoksatanı *Sam, Orada mısın?* onun ilk genç yetişkin kitabı.

KAPAK TASARIMI: KERRI RESNICK

KAPAK İLLÜSTRASYONU © ZIPCY

YAZAR FOTOĞRAFI © MIKA OBAYASHI

ON YEDİ YAŞINDAKİ JULIE bütün geleceğini planlamıştı – sevgilisiyle küçük kasabalarından taşınacak, şehirde üniversiteye gidecek ve bir yazı Japonya'da geçirecekti. Derken Sam'in ani ölümüyle her şey değişti.

Julie bu kalp kırıklığıyla ne yapacağını bilemeyerek onu unutmaya çalışıyordu. Cenazesine gitmemiş, eşyalarının hepsini atmıştı. Ancak bir gün, sesini yalnızca sesli mesajdan da olsa bir kez daha duyma isteğiyle Sam'i aradı.

Ve Sam telefonu açtı.

Bir mucize olmuş ve Julie'ye veda etme fırsatı verilmişti. Kurdukları bu bağlantının geçici olduğunu bilmesine rağmen Sam'le konuşmak ona en baştan âşık olmasına neden oluyor ve onu bırakmayı zorlaştırıyordu.

Julie, hayatına devam etmek için ha[illegible]ını sonsuza dek kaybetmey[illegible]ilecek miydi?

THG 0981450 UYI

2021 Kids' Indie Seçkisi

2021 COSMO
Yılın En İyi Genç Yetişkin Kitabı

2021 BUZZFEED
Ayın En İyi Kitabı

2021 GOODREADS
Yılın En Çok Beklenen Romanı

"Beni trajik bir aşk hikâyesinin beklediğinin farkındaydım ve umduğumu buldum. Bu kitap sizi kesinlikle ağlatacak. Yanınızda koca bir kutu peçete olduğundan emin olun."
—*NPR.ORG*

"Eğer çağdaş romanlarınızın içinde ufacık bir sihir barındırmasını tercih ediyorsanız, bu duygusal genç yetişkin kitabı tam size göre."
—*BUZZFEED*

Çeviren: Sırma Çalışıcı

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786[illegible]87964

[illegible]yinlari

www.ithakiyayingrubu.com